

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเดินอากาศ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มีพระบรมราชโองการ ใน พระบาท สมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเห็นชอบเกล้าฯ ให้ประกาศ
จงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ได้ทรงพระราชดำริเห็นว่า การเดินอากาศได้ก้าวหน้าไปสู่
ความเจริญแล้ว เป็น การสมควร ที่จะให้มี การวาง ขอบบังคับในเรื่อง
การ ค้าขาย และ การ คมนาคม ทางอากาศขึ้น

อนึ่ง โดยที่ใน บัดนี้ จึงต้อง ประกาศใช้ ขอบบังคับเช่น นี้ เพราะเหตุ
ที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชดำริยกยอน ตั้งวันที่ ๒

กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๕๖๒ สำหรับสัญญาอนุญาตว่าด้วย
 ข้อบังคับสำหรับ การ เดินอากาศ ซึ่งได้ ลงนาม กันที่กรุงปารีส ตั้งวันที่ ๑๓
 ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๕๖๒ นั้นแล้ว และ ดียาม เปน ประเทศ
 หนึ่งในบรรดาที่ได้ ลงนามไว้

จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

พแนก ๑

ชื่อของเบองตน

มาตรา ๑

พระราชบัญญัตินี้ ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ การ เดิน อากาศ
 พระพุทธศักราช ๒๕๖๕”

มาตรา ๒

ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ เปน กฎหมาย ตั้งแต่ วันที่ได้ ประกาศในราช
 กิจจานุเบกษา เปน ต้นไป

มาตรา ๓

ในพระราชบัญญัตินี้

“ต้นามบิน” หมายความว่า ที่ดิน หรือน้ำ ซึ่ง มี เขตต์ ที่ กำหนดไว้
 อย่าง แน่นนอน เปน ที่ ซึ่ง มุ่งหมายไว้ว่าจะใช้ และ สามารถ จะใช้ สำหรับ
 การลงดิน หรือ การ ขึ้น บิน ของ อากาศยาน และ รวม ทั้งตึก, เรือน, โรง,

เรือ, ทำสำหรับเรือเข้าเทียบและตั้งอื่น ๆ ที่ก่อสร้างขึ้นในที่นั้น หรือ
เป็นของที่นั้นทั้งสิ้นด้วย

“อากาศนาวา” หมายความว่า อากาศยาน ซึ่งเบา กว่า อากาศ

“ต้นามบินที่โตอนุมติแล้ว” หมายความว่า ต้นามบิน ซึ่งเจ้านาที่
โตอนุมติ และให้ใบสำคัญไว้แล้ว

“เครื่องบิน” หมายความว่า เครื่องบินบก เครื่องบินทะเล หรือ
ยานอย่างอื่นซึ่งหนักกว่า อากาศ

“อากาศยานต่างประเทศ” หมายความว่า อากาศยานต่างประเทศ
ซึ่งมิได้ขึ้นทะเบียนตามฉันท พระราชบัญญัตินี้ อนุมติ และโดยปกติ
มิได้เก็บรักษาอยู่ในประเทศสยาม

“ต้นามบินของรัฐบาล” หมายความว่า ต้นามบิน ซึ่งรัฐบาล หรือ
ผู้อื่นที่ทำการในนามของรัฐบาลเป็นผู้บำรุงรักษา

“อากาศยานบรรทุกคนโดยต้นาน” และ “อากาศยานบรรทุกของ”
หมายความว่า อากาศยาน ซึ่งรับตั้ง หรือ มุง หมายถึงไว้สำหรับรับตั้งคนโดย
ต้นาน หรือ ของ เพื่อค่าจ้าง หรือค่าโดยต้นาน หรือค่าบรรทุก

“บุคคลประจำนาที่” ซึ่งเกี่ยวข้องกับ อากาศยาน หมายความว่า
ผู้บังคับการ, ผู้ขับ, ต้นาน, ช่างกวด และคนอื่น ๆ ในบรรดาผู้ที่ประจำ
การในนั้นทั้งหมด

“ที่เห็นได้” ตามที่ใช้กับคอมพิวเตอร์ หมายความว่าที่เห็นได้ในคน
ที่มืด และ ท้องฟ้าปลอดโปร่ง

“ระหว่างทาง” เมื่อใช้กับ อากาศยาน หมายความว่า อากาศยาน
นั้น มิได้ตรง อยู่กับ พนดิน หรือ สิ่งใดบนบก หรือ ในน้ำ

“เส้นนำดี ผู้มีอำนาจ” หรือ “กระทรวงที่มีอำนาจ” หมายความว่า
เส้นนำดี หรือกระทรวง ซึ่งได้รับ พระบรมราชโองการมอบหมายให้ มีหน้าที่
อำนวยความสะดวก อันเกี่ยวข้องกับ การ เดิน อากาศ

พแนก ๒

ข้อกำหนดทั่วไปในการบิน

มาตรา ๔

ห้ามมิให้ผู้ใดใช้ หรือ ช่วยเหลือใน การใช้ อากาศยาน เว้นไว้แต่เมื่อ
เป็นไปโดย ชอบด้วย บทบัญญัติใน พแนกนี้ เท่าที่พึงใช้แก่บุคคล เช่น
นั้น เป็น คน ๆ และ การ ปฏิบัติ ตาม นั้น โดย ถูกต้อง ถึง เพียง นั้น ให้
ถือว่าเป็น ข้อ กำหนด ข้อหนึ่งในใบอนุญาตทุก ๆ ฉบับที่ได้ ออกให้ตาม
ความใน พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕

ห้ามมิให้ผู้ใด นำ อากาศยาน ขึ้น บิน หรือ ช่วยเหลือใน การนี้เมื่อ
อากาศยานนั้น

- ก) มีเด็ก ชน ทะเบียน ตาม วัตถุประสงค์ไว้ใน พแนก ๓ และ
- ข) ไม่มีเครื่องหมายสัญลักษณ์ และ ทะเบียน ที่ กำหนดไว้ในใบสำคัญ
แสดง การ ชน ทะเบียน ซึ่งได้ ออกให้ ตาม ความใน พแนก นั้น คิด อยู่
ตาม วัตถุประสงค์ ๒ ใน พแนก ๖

มาตรา ๖

ผู้ขับ อากาศยาน ทุก เครื่อง และบุคคลประจำหน้าที่ ทั้งหมดในอากาศยาน
บรรทุก คน โดยส่วน และ อากาศยานบรรทุก ของ ทุก เครื่อง ต้อง เป็น ผู้ที่ ได้
รับ ใบอนุญาต ตาม วัตถุประสงค์ ๒ ใน พแนก ๔

มาตรา ๗

ห้าม มี ให้ ผู้ ควบคุม อากาศยาน อนุญาต ให้ นำ อากาศยาน นั้น ชน บน
เมื่อ ไม่มี ใบ สำคัญแสดง การ ชน ทะเบียน ของ อากาศยาน นั้น และ ใบ
อนุญาต ประจำตัว ของ บุคคล ประจำหน้าที่ ทุก ๆ คน ซึ่ง ตาม ความใน พระ
ราชบัญญัติ นี้ ได้ กำหนด ให้ มี ใบอนุญาต นั้น คิด ไป ใน อากาศยาน นั้น ด้วย

มาตรา ๘

ห้าม มี ให้ ผู้ ไต่ นำ วัตถุระเบิด อาวุธ หรือ ภาระอื่น ๆ ไป มา ใน อากาศ
ยาน และ ห้าม มี ให้ ผู้ ควบคุม อากาศยาน อนุญาต ให้ นำ สิ่ง เหล่า นี้ ไป มา
ใน นั้น

ห้าม มี ให้ ผู้ ไต่ นำ ไปรษณีย์ หรือ เครื่องวิทยุ โทรเลข หรือ โทรศัพท์ ไป มา
ใน อากาศยาน โดยมี ด้ รับ ความ ยินยอม เป็น ตายลักษณะอักษร ของ

กระทรวงมหาดไทยและกระทรวงคมนาคม (พระราชบัญญัติวิทยุโทรเลข)
(กรมไปรษณีย์ และ โทรเลข) และ ห้ามมิให้ ผู้ควบคุมอากาศยานอนุญาต
ให้นำสิ่งเหล่านี้ไปมาในนั้น

มาตรา ๙

ห้ามมิให้ ผู้ขับ หรือ ผู้ควบคุม อากาศยาน ไซ้ ที่อื่น นอกจาก ด่านการบิน
ที่ได้ อนุมัติ แล้ว เป็น ที่ ดงดิน หรือ ชนบิน โดยปรกติ

มาตรา ๑๐

ห้ามมิให้ ผู้ขับ หรือ ผู้ควบคุม อากาศยาน ขับ หรือ อนุญาตให้ ขับ
อากาศยาน นั้น ชานนคร หรือ เมือง เว้นไว้แต่ ในระยะ อันถึง พอดี ที่จะ
ให้ อากาศยาน ลงดิน ภายนอกนคร หรือ เมือง นั้นได้ ใน เมื่อ เครื่องต่าง ๆ
ที่เป็น ก่อให้เกิดอันตราย ที่ ไป นั้น ตัดขาด เพราะ เครื่องกวด หรือ เครื่องยนต์ ได้
หักพังตายลง หรือ โดยเหตุอื่น

มาตรา ๑๑

ห้ามมิให้ ผู้ใด ใน อากาศยาน

๑) ทำการบิน ผิดแผนผัง หรือ สัดแดง การบิน เห็นอพนที่ของนครหรือเมือง
หรือ บริเวณ ที่ตั้ง ของ หมู่บ้าน หรือ

๒) ทำการบิน ผิดแผนผัง หรือ สัดแดง การบิน เห็นอบริเวณ ที่กีดขวางการ
แข่งเรือ การ ชุมนุม ประกวดผีเท่า หรือ การ ชุมนุม เพื่อกีฬา หรือ กีฬา
ต่าง ๆ หรือ การ ประชุม อย่างอื่น ๆ ของ ประชาชน เว้นไว้แต่ใน ที่

ซึ่งผู้นั้นได้รับเชิญเป็น ดายลักษณ์อักษร สำหรับ การบิน เช่น นั้น จากผู้
จัดการ ให้มีการ ประชุม นั้น ๆ หรือ

๓) ทำการบินอย่างใด ซึ่งโดยเหตุ ที่อยู่ในระยะ อันต่ำเตี้ย หรือเฉียด
ใกล้กับ บุคคล หรือ เคหะสถาน อาจ เป็น อันตราย แก่ ความ ปราศรัยของ
ประชาชน

มาตรา ๑๒

ห้ามมิให้ ผู้ใด ทั้ง หรือจัดการ หรืออนุญาต ให้สิ่งใด ลงจากอากาศยาน
ใน อากาศ เว้นไว้แต่

ก) อัมเขลา ซึ่งไม่เป็นสิ่ง ที่ต้อง ห้ามมิให้ ทั้ง ตาม บทบัญญัติใน
มาตรา ๗๕

ข) ไปรษณีย์ เช่น ที่เสนาบดีผู้มี อำนาจ และ อธิบดี กรมไปรษณีย์
และ โทรเลข อาจอนุญาตให้ ทั้งได้ และ

ค) สิ่ง อื่น ๆ ซึ่งอาจมีอนุญาตไว้ว่าให้ ทั้งได้ โดยคำสั่ง ทัวไป หรือ
คำสั่งเฉพาะ ของ เสนาบดีผู้มี อำนาจ หรือ ของ เจ้าพนักงาน ผู้ได้รับ
อำนาจ จากเสนาบดีผู้มี อำนาจ โดยคำสั่ง ใน เรื่องนั้น เป็น ดายลักษณ์อักษร
ส่วน กระดาษ ที่ แยก เป็น แผ่น ๆ มี แต่เฉพาะ ข้อความ เป็น ตัว อักษร
พิมพ์ อย่างเดียว เท่านั้น ถ้าได้รับ อนุญาต เป็น ดายลักษณ์ อักษร จาก
ผู้ว่าราชการ จังหวัด กอน แดว จะ ทั้ง ลงใน ที่ใด ก็ได้

มาตรา ๑๓

ให้ผู้ขับ และ คนहन ทุกคน ถือ ขอบบังคับในอากาศ ตั้งมี อยู่ใน พแนก ๘ และให้ผู้ควบคุมอากาศยาน ทุกคน จัดการ ให้ผู้ท อยู่ใน อากาศยานของตน ถือ ขอบบังคับ เหล่า นั้น ึ่ง ทุก ประการ

มาตรา ๑๔

ห้าม มิให้ผู้ขับ อากาศยานบรรทุกคน โดยสำน นำอากาศยาน นั้น ขึ้นบิน พร้อมด้วยคนโดยสำน เมื่อ อากาศยาน นั้น ยังมีได้ เป็นไปโดยชอบ ด้วย บทบัญญัติใน พแนก ๕ คือ

๑) ยงมีได้ มีผู้ ให้ ใบ สำคัญ ึ่งแดงความ ึ่งสมควร ที่จะ เติน อากาศได้

๒) ยงมีได้ มีผู้ ึ่งกระทำ การ ตรวจตรา และ การ ถอด เครื่อง ึ่งปวง ออกตรวจ แก่ โดย ถ้วนถี่ เป็น คราว ๆ และ

๓) ยงมีได้ มีผู้ ึ่งกระทำ การ ตรวจ ึ่งสอบ ความ เรียบ ร้อย ใน วันที่ จะ ขึ้นบิน และไม่มีใบ สำคัญ ต่าง ๆ ที่ ึ่งกล่าวไว้ ใน พแนก นั้น และ ที่ ึ่งเกี่ยวข้องกับ อากาศยาน เช่น นั้น คัดไป ด้วย ึ่งทั้งหมด

มาตรา ๑๕

ห้าม มิให้ผู้ขับ หรือ ผู้ควบคุม อากาศยานบรรทุกคน โดยสำน ใช้ ึ่งนาม บิน ที่ ได้ ึ่งอนุมัติ แล้ว แห้ง โด ึ่ง ซึ่ง เจาพนักงาน ผู้ ึ่งได้รับ อำนาจ จาก ึ่งเนาบตี ผู้ มี อำนาจ โดย คำสั่ง ใน ึ่งเรื่อง นั้น เป็น ึ่งตายลักษณะ ึ่งอักษร มิได้ ึ่งกำหนดไว้ สำหรับให้ อากาศยาน บรรทุกคน โดยสำน ึ่งนั้น เป็น ึ่งท้องถิ่น หรือ ึ่งขึ้นบิน โดยปรกติ

มาตรา ๑๖

ห้ามมิให้ผู้ควบคุมอากาศยานบรรทุกคนโดยสาร หรือ ของ อนุญาต
ให้นำอากาศยานนั้นขึ้นบิน เมื่อไม่มีผู้ควบคุมคิดไว้ในอากาศยานนั้น
โดยชอบด้วยบทบัญญัติในพแนก ๗

มาตรา ๑๗

บุคคลทุกคนที่ มาถึง หรือ ไปจากประเทศสยามโดยอากาศยานนั้น ให้
ปฏิบัติตาม บทบัญญัติใน พแนก ๙ เท่าที่จะพึงต้องใช้แก่คน

มาตรา ๑๘

เจ้าพนักงานฝ่าย พลเรือน และ ทหาร ที่ มียศเห็นชอบ พลตำรวจ หรือ
นายสิบตรี และ ซึ่งได้ รับอำนาจโดย คำสั่งทั่วไปหรือคำสั่งเฉพาะ ใน เรื่องนั้น
เป็น ดायลักษณะ อักษร นั้น เพื่อ การ ตรวจตรา จะ เว้นกรอ้งให้บุคคล
ประจำนำที่ใน อากาศยาน นำใบ อนุญาต ของ ตน ออกแสดงก็ได้ หรือจะ
ให้เจ้า ของหรือ ผู้ควบคุม อากาศยานนำใบ สำคัญ หรือผู้ควบคุม ที่ เกี่ยว กับ
อากาศยานนั้นซึ่งเจ้านาที่ได้ออกให้ไว้ หรือมรภษาไว้ ตามความในพระราช
บัญญัติ นี้ ออกแสดง ก็ได้ และบุคคล เช่น นั้น ทุกคน ต้อง ปฏิบัติ ตาม คำ
เรียกกรอ้ง เช่น นั้น

มาตรา ๑๙

ในอากาศยาน ดำหรับคนโดยสาร นั้น เจ้าของ ต้อง จัดการให้
แจ้งความ คิดไว้ ให้เห็นได้ชัด เพื่อ ระบุไว้ว่า ห้ามมิให้ผู้โดยสาร ทำสิ่ง
ใดบ้าง

พแนก ๓

การ ชน ทะเบียน

มาตรา ๒๐

ใบสำคัญ ดั้แดง การ ชน ทะเบียน ดั้หรับ อากาศยาน นั้น เด้เนาบดี ผู้ ม
อานาจ หรือ เจ้าพณังงาน ผู้ ใต้ รับ อานาจจาก เด้เนาบดี ผู้ ม อานาจ โดย คำ ดั้
ใน เรือง นั้น เป้น ฉายดั้กษณั้ กั้กษร จะ ออก ให้ ตาม คำ ขอร้อง ของ เจ้า
ของ หรือ ผู้ อื่น ที่ ใต้ ชน ใน นาม ของ เจ้า ของ แห่ง อากาศยาน นั้น ก็ ใต้

แต่ ห้าม มี ให้ ออก ใบ สำคัญ เช่น นี้ ให้ ดั้หรับ อากาศยาน ซึ่ง เป้น ของ

- ก) บุคคล ซึ่ง มี ใช้ คน ใน บังคับ ดั้ยาม หรือ
- ข) ห้าง หุ่น ลั้วน ซึ่ง ไม่มี ดั้่าน กงงาน แห่ง ใหญ่ อยู่ใน พระราชอาณาจักร์ หรือ

ค) บริษัท จั้ก กดั้สิน ไซ ซึ่ง ไม่มี ดั้่าน กงงาน แห่ง ใหญ่ อยู่ใน พระราชอาณา
จักร์ และ นายก หรือ ประธาน แห่ง คณะกรรมการ อานวยการ ถ้า มี กั้
ทั้ง อย่าง น้อย ทดั้ด ดั้อง ใน ดั้ตาม ของ จั้นวน กรรมการ อานวยการ ทั้งหมด
ไม่มี ดั้ัญชาติ เป้น ไทย

เวน ไวด์ แต่ เมื่อ ม คำ ดั้ ทวไป หรือ คำ ดั้ ฉเพาะ ของ เด้เนาบดี ผู้ ม อานาจ

มาตรา ๒๑

คำ ขอร้อง เช่น นี้ ทุก ฉบับ ให้ ทำ ดั้อง กั้ เป้น สอง ใบ ตาม แบบ ก. ซึ่ง
วาง ไว้ ใน ใบ แนบที่ ๖ และ ให้ ชน พรอม ดั้วย

๑) ค่าธรรมเนียมเป็นเงิน ยี่สิบบาท ซึ่งให้ได้รับคืน ถ้าไม่ได้รับ
ความยินยอมตามคำขอเรื่อง

๒) ใบสำคัญแสดงสัญชาติและความสมควรของเจ้าของตามแบบ ข.
ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ ซึ่งผู้แทนของกระทรวง ที่มีอำนาจหรือเจ้า
พนักงาน ซึ่งผู้นั้นได้มอบอำนาจในเรื่องนี้ให้เป็นลายลักษณ์อักษร ได้
ลงนาม และ ออกให้ไว้ในภายใน หกสิบวัน ก่อนวันที่ยื่นคำขอเรื่อง และ

๓) สำหรับอากาศยานบรรทุกคนโดยลำนั้น ให้ยื่นใบสำคัญ
แสดงว่า อากาศยาน นั้น สมควร ที่จะ เบิน อากาศได้ ซึ่งได้มีผู้ ออกให้
ตามความใน มาตรา ๓๓ และ ๓๔

มาตรา ๒๒

ถ้าได้รับ ความยินยอมตามคำขอเรื่อง ดังชี้เรื่ง ก็ให้ยื่นคำขอเรื่อง
ได้รับมอบใบสำคัญแสดงการขึ้นทะเบียน ตัอง กับ เบินดังใบ ตามแบบ ค.
ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖

มาตรา ๒๓

เมื่อ มีการ เปลี่ยน กรรมสิทธิ์ แห่ง อากาศยาน ซึ่งได้ ขึ้น ทะเบียน ตาม
ความใน มาตรา เหล่านี้ ขณะใด ท่านให้ถือ ว่าใบสำคัญแสดง การ ขึ้น
ทะเบียน ของ อากาศยาน เช่น นั้น เป็น อันได้ ตก ลคน แล้ว

พแนก ๔

การ ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคล ประจำนำที่

มาตรา ๒๔

ใบอนุญาตที่กล่าวถึงใน มาตรา ๒๒ นั้น เด่นาบต ผู้มีอำนาจ หรือ เจ้าพนักงาน ซึ่งได้รับ อำนาจ จากเด่นาบต ผู้มีอำนาจ โดยคำสั่ง ใน เรื่องนั้น เป็น ตายดักษณ อักษร อาจ ออกให้ ได้

แต่ ห้าม มิให้ ออกใบ อนุญาต เช่น นี้ ให้ แก่ ผู้ใด ซึ่ง มิใช่ คน ใน บังคับ ดัษยาม เว้นไว้ แต่ เมื่อ มี คำสั่ง ทวงไป หรือ คำสั่ง เฉพาะ ของ เด่นาบต ผู้มี อำนาจ

มาตรา ๒๕

คำขอร้อง ให้ ออกใบ อนุญาต เช่น นี้ ให้ ทำ ต้อง กั้น เวล ต้อง ไป ตาม แบบ พ. ซึ่ง วาง ไว้ ใน ใบแนบที่ ๒ นั้น อย่าง ใกล้ ที่ สุด ที่ จะ เป็น ไป ได้ และ ให้ ยื่น พรอม ดวย

- ๑) ค่าธรรมเนียม เป็น เงิน ห้าบาท ซึ่ง ให้ ใ้ ได้รับ คน ถ้า มิ ได้รับ ความ ยินยอม ตาม คำขอร้อง
- ๒) ใบคำ คัญ ด้แดง ดัษยามติ และ ความ สัมคอง ของ บุคคล ซึ่ง ขอร้อง ให้ ออกใบ อนุญาต ให้ แก่ ตน ซึ่ง ได้ มี ผู้ ออก ให้ ตาม วัชตบบัญญัติ วั ใน ข้อ ๒ แห่ง มาตรา ๒๑ และ
- ๓) รูปถ่าย ของ บุคคล ซึ่ง ขอร้อง ให้ ออกใบ อนุญาต ให้ แก่ ตน ซึ่งมี ด้ ผักบน กระดาษแข็ง ดัษงรูป

มาตรา ๒๖

บุคคล ซึ่ง ขอร้อง ให้ ออกใบอนุญาต สำหรับ ผู้ขับ ให้ แก่ คน เพื่อ จะ ขับ
อากาศยาน อื่น นอกจาก อากาศยานบรรทุกคน โดยลำ หรือ ของ นั้น จะ
ต้อง กำหนด

๑) ให้ยื่นใบสำคัญ ของแพทย์ ตาม แบบ ง. ซึ่ง วางไว้ในใบแนบ
ที่ ๖ อัน เจาหน้าที่แพทย์ ซึ่ง กระทรวง ที่มี อำนาจ ได้ แยก ตั้งไว้ ได้ ออก ให้
ชี้แจง ว่า ผู้ ขอร้อง มีลักษณะบรรพบุรุษ ตาม ข้อกำหนดทั้งปวง ใน เรื่อง ความ
สมบูรณ์แห่งสติ และ กาย ซึ่งระบุไว้ ในใบแนบที่ ๑ นั้น เพียงไร

๒) เมื่อ ผู้ยื่น มี ใ้รับ ความ นิยมว่า เป็น ผู้ขับอากาศยาน ของทหาร
ก็ให้ยื่นใบสำคัญ ชี้แจง ความ สามารถ ใน การบิน สำหรับ ผู้ขับ เครื่องบิน
ส่วนบุคคล ตามแบบ จ. ซึ่ง วางไว้ในใบแนบที่ ๖ ซึ่ง ได้รับไว้ ภายหลังจาก
การสอบไล่แล้ว ได้ ทำ ตามวิธีที่บัญญัติไว้ ในใบแนบที่ ๒ สำหรับ ผู้ ขอร้อง
เช่น นั้น

นอกจากนี้ จะ กำหนด ให้ บุคคล เช่นนี้ นำหลักฐาน มา พิสูจน์ ว่า มี
ความชำนาญ ใน การขับอากาศยาน พอสสมควร มา แต่ ก่อนแล้ว ก็ ได้ หรือ
เมื่อ นำหลักฐาน เช่นนี้ มา พิสูจน์ ไม่ได้ จะ ให้ ทำ การ ทดสอบ ใน ทางวิธี
การ ก็ได้

มาตรา ๒๗

บุคคล ซึ่ง ขอร้อง ให้ ออกใบอนุญาต สำหรับ ผู้ขับ ให้ แก่ คน เพื่อ จะ ขับ
อากาศยาน บรรทุกคน โดยลำ หรือ ของ นั้น จะ ต้อง กำหนด

๑) ให้ยื่นใบสำคัญ ของแพทย์ตามแบบ ง. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ อันเจ้าหน้าที่แพทย์ ซึ่งกระทรวงมีอำนาจได้ แต่งตั้งไว้ ได้ออกให้ ดัดแปลงว่าผู้ ขอร้องมีลักษณะบริบูรณ์ตามข้อกำหนดทั้งปวงในเรื่องความสมบูรณ์แห่งสติ และ กาลังกาย ซึ่งระบุไว้ในใบแนบที่ ๑ นั้นเพียงไร

๒) เมื่อผู้นั้น มีได้ รับ ความนิยมว่าเป็น ผู้ขับ อากาศยาน ของทหาร ก็ให้ยื่นใบ สำคัญ์ดัดแปลง ความสามารถในการบิน สำหรับ ผู้ขับอากาศยาน บรรทุกคน โดยส่วน หรือ ของ ตามแบบ จ. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ นั้น อย่างใกล้ชิดที่สุดที่จะ เป็นไปได้ ซึ่งได้ ระบุไว้ภายหลัง การสอบได้ อันได้ ทำความวิจิตรพิชัยไว้ในใบแนบที่ ๒ สำหรับ ผู้ ขอร้อง เช่นนี้

นอกจากนี้ จะ กำหนดให้ บุคคล เช่นนี้ นำหลักฐาน มาพิสูจน์ว่าในการ ขับอากาศยาน ประเภท ที่ตนขอร้อง ให้ ออกใบอนุญาต สำหรับ เป็น ผู้ขับนั้น คน มี ความชำนาญ พอสมควร มา แต่ ก่อน แล้ว ก็ได้

มาตรา ๒๘

บุคคล ซึ่ง ขอร้อง ให้ ออกใบอนุญาตให้ แก่ตน เพื่อ จะ เป็น คนหน ในอากาศยาน บรรทุกคน โดยส่วน หรือ ของ นั้น จะ ต้อง กำหนด

๑) ให้ยื่นใบสำคัญ ของแพทย์ ซึ่งได้ ออกให้ ตามวิจิตรพิชัยไว้ใน มาตรา ๒๖ ข้อ ๑ และ

๒) ให้ยื่นใบสำคัญ์ดัดแปลง ความสามารถในทางเทคนิค ตามแบบ ฉ. ซึ่งวางไว้ใน ใบแนบที่ ๖ ซึ่งได้ ระบุไว้ภายหลัง การ สอบได้ อันได้ ทำตาม วิจิตรพิชัยไว้ในใบแนบที่ ๓ สำหรับ คนหน

มาตรา ๒๙

บุคคล ซึ่ง ขอร้อง ให้ ออกใบอนุญาต ให้แก่คน เพื่อ จะ เข้าทำการ ในหน้าที่ ช่างกวด ในอากาศยานบรรทุกคน โดยด้าน หรือ ของ นั้น จะ ต้อง กำหนด

๑) ให้ ยื่นใบสำคัญของแพทย์ ซึ่งได้ ออกให้ ตาม วัตถุประสงค์ไว้ใน มาตรา ๒๖ ข้อ ๑ และ

๒) ให้ ยื่นใบสำคัญแสดง ความ สามารถในทางเทคนิค ตามแบบ ก. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ ซึ่งได้รับไว้ภายหลังจาก สอบได้ อันได้ทำตาม วัตถุประสงค์ไว้ในใบแนบที่ ๓ สำหรับ ช่างกวด

ผู้ขอร้อง เช่นนี้ จะ กำหนดให้ ทำการ ทดสอบ ใน ทางวิธี การ และวิชาการ ก็ได้

มาตรา ๓๐

บุคคล ซึ่งขอร้อง ให้ ออกใบอนุญาต ให้ เป็นบุคคลประจำหน้าที่ ในอากาศยานบรรทุกคน โดยด้าน หรือ ของ ใน ตำแหน่งอื่น นอกจาก ผู้ขับคนหน หรือ ช่างกวด นั้น จะ ต้อง กำหนดให้ ยื่นใบ สำคัญ ตาม แบบ ข. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ ซึ่ง ผู้ที่ ได้รับ อนุมัติ ใน เรื่อง นั้น จาก เจ้าพนักงาน ผู้ได้รับ ยานาจ ตาม ความใน มาตรา ๒๔ ได้ ออกให้ แสดง ว่า ผู้ นั้น กอบด้วย ความรู้ ท่วงไป ใน ข้อบังคับ ใน อากาศ ตั้ง มี อยู่ใน พแนก ๘ นั้น เป็น อย่างดี

มาตรา ๓๑

- ๑) ใบอนุญาตทุกฉบับ ตาม ความในพแนกนี้ ให้ออกตามแบบ ซ. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ และ นอกจาก ดังบัญญัติไว้ อย่างอื่น ใน ก่อไปนี้ ให้คงใช้ ได้ชั่วคราว หนึ่ง เป็นเวลา หนึ่ง ปี ตั้งแต่ วันที่ ออก นั้น เป็นต้นไป
- ๒) ใบอนุญาตซึ่งได้ ออกตาม ความใน พแนกนี้ เจ้าพนักงาน ผู้ ได้รับ อำนาจ ตาม ความใน มาตรา ๒๔ สำหรับ เป็นผู้ ออกให้ นั้น จะ ต่ออายุให้ สำหรับ คราว ต่อไป เป็น เวลา เช่น เดียว กัน ก็ได้ ตาม แต่ จะ เห็นสมควร และ ก่อน ที่ จะ ต่อ อายุ ใบอนุญาต ให้ เจ้าพนักงาน เช่น ว่า นั้น จะ กำหนด ให้ บุคคล ซึ่ง ขอร้อง ให้ ต่อ อายุ ใบอนุญาต นั้น ทำการ ทดลอง ใน ทาง วิชา การ หรือ วิชา การ ก็ได้
- ๓) ให้ มี อัตรา ค่าธรรมเนียม เป็น เงิน ห้า บาท สำหรับ ใบอนุญาต ทุก ๆ ฉบับ ที่ ต่อ อายุ ให้ ตาม ความใน ข้อ ๒
- ๔) เมื่อ ได้ กำหนด ให้ ผู้ ขอร้อง ให้ ออก ใบอนุญาต หรือ ต่อ อายุ ใบอนุญาต ทำการ ทดลอง ใน ทาง วิชา การ อย่างใด ก็ ให้ มี อัตรา ค่าธรรมเนียม เป็น เงิน อีก ยี่สิบ บาท
- ๕) ให้ ถือเป็น ข้อ กำหนด ข้อ หนึ่ง ใน ใบอนุญาต ทุก ฉบับ ที่ ได้ ออก ให้ ตาม ความใน พแนกนี้ ว่า อาจะมี การ เลิกถอน หรือ งด เสีย ได้ ตาม ความ พพอใจ ของ เลื่อนาบดี ผู้ มี อำนาจ หรือ ของ เจ้าพนักงาน ผู้ ได้รับ อำนาจ ตาม ความใน มาตรา ๒๔

มาตรา ๓๒

ผู้ขับ ตันหน หรือ ข่างกต ซึ่งได้รับใบอนุญาตตามความในพแนกนี้ นั้น จะกำหนดให้มีการตรวจในทางแพทย์ต่อไปเป็นครั้งคราว ตามแต่เจ้าพนักงานผู้ได้รับอำนาจตามความในมาตรา ๒๔ จะจัดการก็ได้

พแนก ๕

ใบสำคัญ สำหรับ อากาศยานบรรทุกคนโดยลำพัง
แสดง ความ สัมควร ที่ จะ เดิน อากาศได้ แสดง การ ถอดเครื่อง ทิ้งปวง
ออกตรวจ แก่ โดยคนผู้ และ การตรวจสอบความเรียบร้อย เป็นคราว ๆ

มาตรา ๓๓

๑) สำหรับ อากาศยานบรรทุกคน โดยลำพัง นั้น เสนาบัตผู้มีอำนาจ หรือ เจ้าพนักงานผู้ได้รับอำนาจจากเสนาบดีผู้มีอำนาจโดยคำสั่งในเรื่อง นั้น เป็น ตายลักษณะอักษร อาจ ออกใบสำคัญ แสดง ความ สัมควร ที่ จะ เดิน อากาศได้ ตาม แบบ ณ. ซึ่ง วางไว้ ในใบแนบที่ ๖ นั้น ให้สำหรับ อากาศยาน เครื่อง หนึ่ง ซึ่ง เป็น แบบเฉพาะ อย่างใด อย่างหนึ่ง (ในต่อไป นี้จะ เรียกว่า “อากาศยานแบบ”) ได้ตามวิธี และ อนุโลม ตาม ข้อ กำหนดทิ้งปวง ดังระบุไว้ในใบแนบที่ ๔

๒) สำหรับใบสำคัญ เช่นนี้ ให้มี อัตราค่าธรรมเนียม ฉบับละ ร้อยบาท

มาตรา ๓๔

๑) เมื่อได้ออกใบสำคัญแสดง ความ คมควร ที่จะ เติง อากาศได้ นั้น ให้สำหรับ อากาศยาน แบบเครื่อง หนึ่ง แลว เสนาบดีผู้มี อำนาจ หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ ใ้รับ อำนาจ จาก เสนาบดีผู้มี อำนาจ โดย คำสั่ง ใน เรื่องนั้น เปน ดายตักษณ อักษร จะ ออกใบสำคัญ แสดง ความ คมควร ที่จะ เติง อากาศได้ ตามแบบ ณ. ซึ่ง วางไว้ ในใบแนบที่ ๖ นั้น ให้สำหรับ อากาศยาน ต่อ ๆ ไปซึ่ง เปน แบบ เดียว กัน ตามวิธี และอนุโตมตาม ข้อ กำหนด ทั้งปวง ดังระบุไว้ ในใบแนบที่ ๔ นั้น ก็ได้

๒) สำหรับใบสำคัญเช่นนี้ ให้มี อัตราค่าธรรมเนียม ฉบับละ ยี่สิบบาท

มาตรา ๓๕

อากาศยานบรรทุกคนโดยด้านทุกเครื่อง และ เครื่องกต เครื่องหนึ่ง ๆ ของ อากาศยาน เช่นนี้ ทุก เครื่อง ต้อง ให้ บุคคล คน หนึ่ง หรือ หตาย คน ซึ่ง ใ้รับ อนุมัติ จาก เสนาบดีผู้มี อำนาจ หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ ใ้รับ อำนาจ จาก เสนาบดีผู้มี อำนาจ โดย คำสั่ง ใน เรื่องนั้น เปน ดายตักษณ อักษร สำหรับ เปน ผู้ ทำการ ตรวจจับ และ ถอดเครื่อง ของ อากาศยาน และ เครื่องกต ออกตรวจ แก่ โดย ถวนถึ ตาม ความ ใน มาตรา นี้ นั้น ตรวจจับ และ ถอด เครื่อง ออกตรวจ แก่ โดย ถวนถึ เปน คราว ๆ

ถ้าหากว่าในการ ตรวจสอบ และถอด เครื่อง ออก ตรวจสอบ โดย ถ้วนถี่
เช่นนี้ ได้ปรากฏว่า อากาศยาน หรือ เครื่องกล ยัง ควร แก่ การบิน กัด
หรือ ยัง เรียบร้อย อยู่ กัด หรือ เป็น ประการใด กัด ให้ บุคคล ที่ ทำการ
ตรวจสอบ ทุก ๆ ราย นั้น ออกใบสำคัญ แสดง ความ เห็น เช่น นั้น ให้ ตอง
กัน เป็น สอง ใบ ตามแบบ ญ. ซึ่ง วาง ไว้ ใน ใบแนบที่ ๖

มาตรา ๓๖

ห้าม มิให้ นำอากาศยาน บรรทุกคน โดยด้าน ซินบิน

- ๑) เมื่อได้นำอากาศยานนั้น ซินบิน มาแล้ว รวมเวลาที่บินทั้งหมด
ถึง ต้อง ร้อย ชั่วโมง และในระหว่าง เวลานั้น มิได้ มี ผู้ ให้ ใบสำคัญไว้
ว่าอากาศยานนั้น ยัง ควร แก่ การบิน ตาม ความ ใน มาตรา ก่อน นี้ หรือ
- ๒) เมื่อ เครื่องกล เครื่องใด ของ อากาศยาน นั้น ได้ เติ น มาแล้ว รวม
เวลาที่ เติ น อยู่ ทั้งหมด ถึง ร้อย ชั่วโมง และในระหว่าง เวลานั้น มิได้ มี
ผู้ ให้ ใบสำคัญไว้ ว่า เครื่องกล นั้น ยัง เรียบร้อย ดี อยู่

มาตรา ๓๗

ผู้ที่ ใ้ รับ อำนาจ จาก เสนาบดี ผู้ มี อำนาจ โดย คำสั่ง ทัวไป หรือ คำสั่ง
เฉพาะ ใน เรื่อง นี้ เป็น ตายลักษณะ อักษร จะ ตรวจสอบ อากาศยาน บรรทุก
คน โดยด้าน ใน เวลาใด ก็ ได้ และ ถ้า หากว่า เนื่อง จาก การ ตรวจสอบ
เช่นนี้ ได้ เห็น ว่า การ ที่ จะ ให้ อากาศยาน เครื่องใด มี ใบสำคัญ แสดง

ความสมควร ที่จะ เติบโตขึ้นในใจต่อไป ย่อมมีเป็นการ อันปราศภัย
ไซ้ ใบสำคัญ เช่นนี้ ของ อากาศยาน เครื่อง นั้น เจ้านาย ซึ่งได้ ออกให้
จะ เด็กถอน หรือ ดัดเสีย ก็ได้

มาตรา ๓๘

๑) ห้ามมิให้ อากาศยานบรรทุกคน โดยลำออกเดินทาง พร้อมด้วย
คนโดยลำ ไปยังที่ใด ในวันใด ถ้าในวันนั้น มิได้มีผู้อื่น นอกจาก
ผู้ขับ อากาศยาน นั้นได้ ตรวจสอบ ความ เรียบร้อย ก่อน แล้ว

๒) การ ตรวจสอบ ความ เรียบร้อย เช่นนี้ ให้ทำ ทั้งที่ อากาศยาน
และ ที่ เครื่องกุด ทั้งหมด โดยบุคคลคน เดียว หรือหลายคน ซึ่งได้ อนุมัติ
จากเจ้าพนักงาน ที่อาจได้ รับอำนาจจากเสนาบดี ผู้มีอำนาจ โดย คำสั่งทั่วไป
หรือ คำสั่ง เฉพาะ ใน เรื่อง นั้น เป็น ตายลักษณะ อักษร สำหรับ เป็น ผู้ทำ
การ ตรวจสอบ ความ เรียบร้อย ของ อากาศยาน และ เครื่องกุด ตาม ความ
ใน มาตรา นี้

๓) ถ้าหากว่าใน การ ตรวจสอบความ เรียบร้อย เช่นนี้ได้ ปรากฏว่า
อากาศยาน และ เครื่องกุด เครื่องหนึ่ง ๆ ของอากาศยานนั้น ควรแก่ การบิน
ทั้งหมด ซึ่ง มุ่งหมายไว้ใน ทุก ประการ ก็ให้ผู้ ตรวจสอบ ความ เรียบ ร้อย
ใน รายหนึ่ง ๆ ลงนามในใบสำคัญสีแดง ความ เห็น เช่นนั้น ซึ่ง ทำ ต้อง กัน
เป็น สองใบ ตาม แบบ ๘. ซึ่ง วางไว้ในใบแนบที่ ๖ ในใบสำคัญ นี้

ให้บอกวัน และ เวลา ที่ ลงนามไว้ และให้ผู้ที่ทำ การงาน อยู่ กับ เจ้าของ (จะ เป็น ผู้ขับ อากาศยาน นั้น ก็ได้) ลงนาม กำกับไว้ด้วย

มาตรา ๓๙

ใบสำคัญ ทุก ๆ ฉบับ ซึ่ง บังคับไว้ ใน มาตรา ๓๕, ๓๖ และ ๓๘ นั้น ให้เจ้าของ อากาศยาน เก็บรักษาไว้ ใบ หนึ่ง และ อีกใบ หนึ่ง ให้ติด ไปใน อากาศยาน

มาตรา ๔๐

ก่อน เริ่ม การบิน ให้ผู้ขับ อากาศยานบรรทุก คน โดยด้าน ทุกเครื่อง ตรวจดูให้แน่ใจว่า อากาศยานนั้น มิได้ บรรทุก น้ำหนัก มากกว่า ที่บ่งไว้ ใน ใบสำคัญแสดง ความ สัมควร ที่ จะ เติ น อากาศได้ และ อากาศยาน นั้น ควร แก่ การ เติ น ทาง ซึ่ง มุ่งหมายไว้ นั้น ทุก ประการ แล้ว ลงนาม ใน ใบ สำคัญ แสดง ความ เห็น เช่น นั้น ตาม แบบ ฎ. ซึ่ง วางไว้ ใน ใบแนบที่ ๖ ใบสำคัญ นี้ ให้ติด ไปใน อากาศยาน นั้น ด้วย

พแนก ๖

เครื่องหมาย สัญชาติ และทะเบียน

มาตรา ๔๑

เครื่องหมาย สัญชาติ และทะเบียน ของ ประเทศ สยาม นั้น ดังต่อไปนี้
เครื่องหมาย สัญชาติ คือ อักษร II (ตามแบบโรมัน)

เครื่องหมายทะเบียน คือ อักษรใหญ่ตามแบบโรมัน หมหนึ่ง มีสี่ตัว มีสระหนึ่ง ตัว เป็น อย่าง น้อย และ อย่างไร ก็ดี คงมีอักษร S เป็นตัวต้น

มาตรา ๔๒

๑) เครื่องหมายสัญชาติ และทะเบียน นั้น ให้ทำเป็น สี่ตัว ทบพัน ขาว ตาม วิธี ดังต่อไปนี้ และมี เส้นดำ ขัดไว้ ข้าง ใต้

ก) สำหรับ เครื่องบิน เครื่องหมาย เหล่านี้ ให้เขียน ไว้ ที่ พนด่าง ของ บกชั้น ด่าง ข้าง ใด แห่ง และ ที่ พนบน ของ บกชั้น บน ข้าง ใด แห่ง ตอนบน ของ ตัว อักษร นั้น ไป ทาง ขอบ ข้าง หน้า เครื่องหมาย เหล่านี้ ให้เขียน ไว้ ตาม ด้าน ข้าง ของ ลำตัว ทั้ง สอง ด้าน ใน ระหว่าง บก กับ แพนหาง ด้วย ถ้า หากว่า เครื่องบิน นั้น ไม่มี ลำตัว ก็ ให้เขียน เครื่องหมาย เหล่านี้ ไว้ ที่ เปิด

ข) สำหรับ อากาศยาน เครื่องหมาย เหล่านี้ ให้เขียน ไว้ ที่ ด้าน ข้าง ทั้ง สอง ด้าน โดด กับ ที่ ซึ่ง นำ ตัว ใหญ่ ที่ สี่ และ ที่ พนบน ห่าง จาก เครื่องหมาย ที่ ด้าน ข้าง เป็น ระยะ เท่า กัน

๒) เครื่องหมายสัญชาติ สำหรับ เครื่องบิน และ อากาศยาน นั้น ให้เขียน ไว้ ที่ ข้าง ขวา และ ข้าง ซ้าย ของ พนด่าง ของ แพนหาง ชั้น ด่าง ที่ สี่ หรือ ของ หาง เดือ ชั้น ดง กับ ทั้ง ที่ พนบน ของ แพนหาง ชั้น บน หรือ ของ หาง เดือ ชั้น ดง แล้ว แต่ อัน ใด จะ ใหญ่ กว่า ก็ ให้เขียน เครื่องหมาย นี้ ไว้ ที่ ด้าน ข้าง ของ หาง เดือ เดียว ทั้ง สอง ด้าน ด้วย หรือ ถ้า มี หาง เดือ

เดี่ยว มากกว่าหนึ่ง ก็ให้เขียนไว้ที่ด้านนอกของอินทอยข้างนอกทั้งสองอัน

มาตรา ๔๓

สำหรับ เครื่องบิน ขนาดสูงของเครื่อง หมายถึงปีกและที่แพนหาง ให้เท่ากับสี่ในห้าของเส้นตรงจากขอบหน้าถึงขอบหลังของปีกและแพนหาง และเครื่องหมายที่หางเดี่ยวให้ใหญ่ตามแต่จะเป็นได้ ขนาดสูงของเครื่องหมายที่ลำตัวหรือเปิด ให้เท่ากับสี่ในห้าของส่วนที่แคบที่สุดของลำตัวหรือเปิดในตอนที่จะได้เขียนเครื่องหมายนั้นไว้

สำหรับ อากาศยาน เครื่องหมายสัญลักษณ์ที่เขียนไว้ที่แพนหาง ให้มีขนาดสูงเท่ากับสี่ในห้าของเส้นตรงจากขอบหน้าถึงขอบหลังของแพนหาง และที่หางเดี่ยวให้ใหญ่ตามแต่จะเป็นได้ ขนาดสูงของเครื่องหมายอื่น ๆ นั้น อย่างน้อยที่สุด ให้เท่ากับหนึ่งในสิบสองของเส้นรอบวงของหน้าตัดตามขวางของอากาศยานตรงที่ซึ่งใหญ่ที่สุด

อย่างไรก็ดี ตัวเลขหรืออักษรของเครื่องหมายสัญลักษณ์หรือทะเบียน ไม่จำเป็นต้องมีขนาดสูงเกิน ๒.๕ เมตร

มาตรา ๔๔

ขนาดกว้างของตัวเลขหรืออักษร ให้เท่ากับสองในสามของขนาดสูง และขนาดกว้างของเส้นให้เท่ากับหนึ่งในหกของขนาดสูง

ตัวเลข หรือ อักษร นั้น ให้เขียนเป็น แบบ ตัวพิมพ์ อย่าง เกดียง ๆ และ ให้มี รูปทรง และ ขนาด เป็น อันหนึ่ง อัน เดียว กัน ให้เว้น ช่องไฟไว้ใน ระหว่าง ตัวเลข หรือ อักษร ทุก ๆ ตัว เท่า กับ กิ่งหนึ่ง ของ ขนาดกว้าง ของ ตัวเลข หรือ อักษร

มาตรา ๔๕

ขนาด กว้าง ของเส้น ซึ่ง ขัดไว้ โต เครื่องหมาย นั้น ให้เท่ากับขนาด กว้าง ของเส้น แห่ง ตัวเลข หรือ อักษร และ ช่องไฟใน ระหว่าง ที่สุด ข้าง ต่าง ของ เครื่องหมาย กับ เส้น นั้น ให้เท่ากับ ขนาดกว้าง ของ เส้น

มาตรา ๔๖

ในที่ใด มี เครื่องหมาย สัญชาติ และ ทะเบียน ปรากฏ อยู่ ด้วย กัน ก็ให้ มี เส้น เชื่อม ซึ่งมี ขนาดยาว เท่า กับขนาดกว้าง ของ ตัวเลข หรือ อักษร เขียน ไว้ ใน ระหว่าง เครื่องหมาย สัญชาติ และ เครื่องหมาย ทะเบียน

มาตรา ๔๗

เครื่องหมาย สัญชาติ และ ทะเบียน นั้น ให้สีแดง ไว้ ให้ปรากฏ อย่าง ดี ที่สุด ที่จะ พัง เป็น ไป ได้ ตามรูปร่าง ของ อากาศยาน ดัง ได้ ประดิษฐ์ ขึ้น เครื่องหมาย เหล่า นั้น ให้ พก ภักรักษา ไว้ มิ ให้ มืด โด เขาบด บังเสี้ยน และ ให้ เห็น ได้

พแนก ๗

สัมปรม

มาตรา ๔๘

๑) สัมปรมซึ่งกำหนดให้รักษาไว้สำหรับอากาศยานบรรทุกคนโดย
ด้านหรือบรรทุกของเครื่องหนึ่ง ๆ นั้น คือ

ก) สัมปรมเดินทางหนึ่งเต็ม

ข) สัมปรมอากาศยานหนึ่งเต็ม

ค) สัมปรมเครื่องกต สำหรับเครื่องกตทุกเครื่อง ๆ ละหนึ่งเต็ม
และ

ฅ) สัมปรมสัญญาณหนึ่งเต็ม

๒) สัมปรมชนิดหนึ่ง ๆ ให้แยกเป็นเต็ม ๆ แต่ว่าสัมปรมทั้งหมด
นี้ให้บรรจรวมไว้ด้วยกันในลง ซึ่งน้ำไม่ซึมเข้าได้และเก็บไว้ในอากาศ
ยาน

มาตรา ๔๙

สัมปรมนี้ให้รักษาไว้ตามวิธี และให้มีรายละเอียดอยู่ในนั้น
ตามที่กำหนดไว้สำหรับชนิดหนึ่ง ๆ ดังปรากฏในบทบัญญัติในใบแนบ
ที่ ๕ และ สัมปรมอากาศยานกับสัมปรมเครื่องกตนั้น ให้รักษาไว้ตาม
แบบ ฐ. และ ฑ. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖

พแนก ๘

ข้อบังคับในอากาศ

หมวด ๑

โคมไฟ

มาตรา ๕๐

ข้อบังคับที่ลงใน เรื่อง โคมไฟ นั้น แม้อากาศ จะมี ลักษณะ เป็น
อย่างไร ก็ดี ให้ปฏิบัติ ตาม ตั้งแต่ อาทิตย์ตกไป จน อาทิตย์ขึ้น และ ใน
ระหว่าง เวลา เช่น นั้น ห้ามมิให้แสดง โคมไฟ อย่างอื่น ให้ประจักษ์
ซึ่ง อาจเป็น เหตุให้เข้าใจผิดไปว่า เป็นโคมไฟที่บังคับไว้ นั้นได้ โคมไฟ
ที่กล่าว นั้น ห้ามมิให้ ใช้ อย่าง ที่ มี แสงสว่าง ที่ บาดตา

มาตรา ๕๑

๑) เครื่องบิน ซึ่ง อยู่ใน อากาศ หรือ เครื่องบิน ที่ ไป มา อยู่ บนบก
หรือในน้ำ ด้วย กำลัง ของ เครื่อง นั้นเอง ให้มีโคมไฟดังกล่าวต่อไปนี้
ติดอยู่ คือ

ก) ข้างหน้า โคมไฟสีขาว ที่เห็นได้ในระหว่างมุมอื่น แยกออกไป
สองข้าง กว้าง ต้องรอยยี่สิบองศา แบ่งครึ่ง ด้วยพิน ตั้งครึ่งตั้งในแนว
ทางบิน และให้มีลักษณะ อย่าง ที่ จะ เห็นได้ ในระยะ ๘ กิโลเมตร เป็น
อย่างน้อยที่สุด

๑) ข้างขวา โคมไฟตั้งเขี้ยว ที่ประดิษฐานและติดตั้งจะตั้งแสดง
อันไม่ขาดตอนให้ประจักษ์ ในระหว่าง พนดิ่งตรงดิ่งต้องพน ซึ่งบรรจบกัน
เข้าเป็นมุม อันแยกออกไปสองข้าง กว้าง รอยลัดบองศา ในเมื่อวัด
จากคำบดที่ตรง กับ หัว ของ เครื่องบิน นั้นไป ทางขวา และ ให้มี ลักษณะ
อย่าง ที่ จะ เห็น ได้ ในระยะ ๕ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่สุด

๒) ข้างซ้าย โคมไฟตั้งแดง ที่ประดิษฐานและติดตั้งจะตั้งแสดงอัน
ไม่ขาดตอนให้ประจักษ์ ในระหว่าง พนดิ่งตรงดิ่งต้องพน ซึ่งบรรจบกันเข้า
เป็นมุม อัน แยก ออกไปสองข้าง กว้าง รอยลัดบองศา ใน เมื่อวัดจากคำบด
ที่ตรง กับ หัว ของ เครื่องบิน นั้นไป ทางซ้าย และ ให้มี ลักษณะ อย่าง ที่
จะ เห็น ได้ ในระยะ ๕ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่สุด

๓) ข้างหลัง และ ก่อนไปทางท้าย อย่างใกล้ชิดที่จะ เป็นได้,
โคมไฟสีขาว ที่ตั้งแสดงไปข้างหลัง และ เห็นได้ ในระหว่างมุม อันแยก
ออกไปสองข้าง กว้าง รอยลัดบองศา แบ่งครึ่ง ด้วยพน ดิ่งตรงดิ่งในแนว
ทางบิน และ มี ลักษณะ อย่าง ที่ จะ เห็น ได้ ในระยะ ๕ กิโลเมตร เป็น อย่าง
น้อย ที่สุด

๔) โคมไฟตั้งเขี้ยวและแดงที่ตามข้าง นั้น ให้ทำเครื่อง ประกอบ
อย่าง ที่มีให้เห็นแสงไฟเขี้ยว จาก ข้างซ้าย หรือแสงไฟแดงจาก ข้างขวา

๕) เพื่อปฏิบัติ การให้ต้อง ตาม ข้อ กำหนดใน เรื่อง โคมไฟที่จะให้
เห็นได้ ตามที่วางไว้ในข้อ ๑ หมาย อักษร (ก) ถึง (ข) แห่ง

มาตรานี้ ภายในที่ใดจะต้องใช้ โคมไฟหลายดวง แทนดวงเดียว ย่าน
ที่จะให้เห็นโคมไฟเหล่านั้น สำหรับดวงหนึ่ง ๆ ก็ให้เป็นอย่าง
จำกัด ดังจะมีให้เห็นได้มากกว่าหนึ่งดวงในคราวเดียว

คำอธิบาย—พิกัดขนาดมุมดังกล่าวไว้ในมาตรานี้ให้กำหนดในเมื่อ
อากาศยานนั้น อยู่ในท่าอย่างปรกติ สำหรับบินไปตามทางที่เป็นเส้น
ตรงไปตามระดับ

มาตรา ๕๒

- ๑) มาตราก่อน ๆ ที่ว่าด้วยการ ติดโคมไฟที่เครื่องบินนั้น ให้ใช้
แก่อากาศยานว่า อนุโลมตามความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
- ก) โคมไฟทั้งหมดให้ติดไว้เป็นคู่ โคมไฟที่ข้างหน้า และ ข้างหลัง
อยู่ในแนวตั้ง และ โคมไฟที่ด้านข้าง อยู่ในแนวระดับ
- ข) โคมไฟทั้งสองดวงในคู่หนึ่ง ๆ ทั้งข้างหน้า และ ข้างหลัง ให้ติด
ไว้อย่าง ที่เห็นได้ใน เวลา เดียว กัน
- ค) ระยะระหว่างโคมไฟที่ ประกอบกัน เข้า เป็น คู่หนึ่งนั้น ห้าม มีให้
เว้นไว้น้อยกว่า ๒ เมตร

๒) อากาศยานซึ่งพ่วง อยู่กับ ลำอื่น นั้น ให้มีโคมไฟดังกำหนด
ไว้ในข้อ ๑ และมีโคมไฟซึ่งระบุไว้ใน มาตรา ๕๔ สำหรับ อากาศยาน
ซึ่งไม่อยู่ใน อำนาจ นั้น เพิ่ม ขึ้น ด้วย

มาตรา ๕๓

เครื่องบิน ซึ่ง อยู่ บนพื้นน้ำ และไม่ อยู่ใน อากาศ (คือไม่สามารถจะ ให้เคลื่อนที่ไปมาได้ ตามที่ กำหนดไว้ใน ข้อบังคับสำหรับ บินง กัน การโดน กันในทะเล) ให้มี คอมไฟล์แดง ติดไว้ สองดวง ด้าน กันในระยะ ห่างจาก กันในแนวตั้ง ไม่น้อย กว่า ๒ เมตร และมีลักษณะอย่าง ที่ จะ เห็นได้ ใน บริเวณรอบ ทุกด้าน ในระยะ ๓ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่สุด นอกจากนั้น ถ้าหากว่า เครื่องบินนั้น อยู่ ระหว่าง ทางก็ยัง ต้อง จุดคอมไฟล์ ที่ ๒ ๒ ๒ ที่ ตามข้าง ด้วย

มาตรา ๕๔

๑) อากาศยาน ซึ่งไม่ อยู่ใน อากาศ ด้วย เหตุใด หรือใด ให้หยุด เครื่องกตแล้ย โดย ความ ตั้งใจ นอกจากคอมไฟล์อื่น ๆ ที่บังคับไว้ ให้ มีคอมไฟล์แดง เพิ่ม ขึ้น อีก สองดวง สดแดงไว้ ให้เห็นได้ ถนัด ซ่อนกัน ในแนวที่พอนับได้ ว่า เป็น เส้นตั้ง ในระยะห่างจากกัน ไม่น้อยกว่า ๒ เมตร และประติษฐู ซันตั้งจะส่งแดงไปให้ประจักษ์ ในทิศทั้งหมด และมีลักษณะ อย่าง ที่ จะ เห็นได้ ในระยะ ๓ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่สุด

๒) ใน เวลา กตางวัน อากาศยาน ซึ่งพวง อยู่ กับ ลำต้น หรือไม่ อยู่ใน อากาศ ด้วย เหตุใด กัด ให้มี ลูกกลมดำ สองลูก หักค ดึง ที่มี สันฐาน คต่าย กัน ขนาด กว้างหน้าตต ลูกละ ๖๐ เซนติเมตร สดแดงไว้ ให้เห็นได้ ถนัด ซ่อนกัน ในแนว ที่ พอ จะนับได้ ว่า เป็น เส้นตั้ง

๓) ในเวลา ตราบใด ที่อากาศยาน ซึ่งโยงไว้ หรือ อยู่ ระหว่างทาง แต่ได้หยุด เครื่องยนต์ ไว้โดย ความตั้งใจ มี หรือ มีความผิดปกติ หรือ ตั้ง ที่ มี ต้นฐาน คล้าย กัน ขนาดกว้าง น้อย กว่า ๖ เมตร เครื่องยนต์ ๑ เครื่อง ให้ เห็นได้ชัด และ ให้ ทายัก นาวา อันเป็น ประพจน์ คือ อากาศ นาวา อันนั้น เหมือน กับ ที่ พง ประพจน์ คือ อากาศ นาวา ที่ ไม่ อยู่ ใน อำนาจ

มาตรา ๕๔

๑) อากาศ นาวา ซึ่งโยงไว้ โดด พัดขึ้น ให้ มี โคม ไฟ ติด อยู่ สอง ดวง ตาม ที่ กำหนด ไว้ ใน ข้อ ๑ แห่ง มาตรา ๕๓

๒) นอกจากนี้ ถ้าหากว่า โยงไว้ แต่ ไม่ โดด พัดขึ้น ก็ ให้ อากาศ นาวา นั้น มี โคม ไฟ อีก สาม ดวง คือ ๑) ให้ เปิด ใน ระยะ ไม่น้อย กว่า ๕ เมตร ซ้อน กัน ใน แนวตั้ง ห่าง จาก กัน ไม่น้อย กว่า ๒ เมตร ดวง ดั้ง ที่ สูง และ ค่า ที่ สูง ของ โคม ไฟ เหล่า นั้น ให้ ไซ อย่าง ที่ มี สี่ แถว และ ดวง กลาง ให้ ไซ อย่าง ที่ มี สี่ แถว และ โคม ไฟ เหล่า นั้น ให้ ไซ อย่าง ที่ มี ลักษณะ เช่น ที่ จะ เห็น ได้ ใน ระยะ ๓ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่ สูง

๓) นอกจากนี้ ที่ สาย โยง ให้ มี โคม ไฟ หมอระ ดำ ดวง คล้าย กับ ที่ กล่าว แต่ ใน ข้อ ความ ก่อน ก่อน คือ ๑) ใน ระยะ ๓๐๐ เมตร ต่อ หมอ วิด จาก อากาศ นาวา นอกจากนี้ ณ ระยะ ที่ อากาศ นาวา นั้น โยง อยู่ กับ พัดขึ้น ก็ ให้ มี หมอ โคม ไฟ เช่น เดียว กัน สำหรับ หมายถึง ที่ อยู่ ของ ดั้ง นั้น หมอ หนึ่ง ดวง

๔) ในเวลาติดตั้งให้สายโยงให้มีระยะบอดขนาดกว้างหน้าตัดไม่น้อยกว่า ๒๐ เซนติเมตร และขนาดยาวไม่น้อยกว่า ๒ เมตร ทำให้เห็นเด่นชัดขาว และแดง สลับ กัน เป็น ปัดธง ๆ ขนาดยาว ๕๐ เซนติเมตร ติด อยู่แทนหม้อไอน้ำ ที่ เดียว กัน กับ ที่ระบุไว้ ใน ข้อ ความ ตอน ก่อน

มาตรา ๕๖

เครื่องบิน ซึ่ง ขยับ กับ ทบแนบ หรือ ในน้ำ แต่ มี ไต่ โยง หรือ ทอดลัดมือไว้ ให้มีโคมไฟ ตาม ที่ บังคับ ไว้ ใน มาตรา ๕๑

มาตรา ๕๗

เพื่อ บัง กัน มิ ให้ มี การ โดน กัน กับ ยาน ที่ ไป มา บน พน ให้ ปฏิบัติ ตาม บทบัญญัติ ดัง ต่อไป นี้

ก) เครื่องบิน ซึ่ง ทอดลัดมือ หรือ โยง อยู่ใน น้ำ ให้ มี โคมไฟ ดี ช่าง ดวง หนึ่ง ซึ่ง ประติษฐาน ดัง จะ สั่ง แต่ง อัน ไม่ ขัด กัน ไป ให้ ประจักษ์ ใน บริเวณ รอบ ทุก ด้าน ใน ระยะ ๕ กิโลเมตร เบื้อง หน้า น้อย กว่า นั้น ติด อยู่ ข้าง หน้า ใน ที่ ซึ่ง จะ ให้ เห็น ไต่ ต่ ที่ สด

ข) เครื่องบิน ซึ่ง มี ขนาด ยาว ๕๐ เมตร หรือ กว่า ขึ้น ไป เมื่อ ทอดลัดมือ หรือ โยง อยู่ใน น้ำ ให้ มี โคมไฟ เช่น นั้น ติด อยู่ ใน ตอน หน้า ดวง หนึ่ง และ ที่ ท้าย หรือ โดด ท้าย อีก ดวง หนึ่ง และ โคมไฟ ดวง ข้าง หลัง นี้ ให้ ติด ไว้ ใน ระดับ ซึ่ง ต่ำ กว่า ดวง ข้าง หน้า ไม่ น้อย กว่า ๕ เมตร

คำอธิบาย — ขนาดยาว ของ เครื่องบิน นั้น ให้ถือเอาขนาดยาว โดยตลอด

ค) เครื่องบิน ซึ่งมี ส่วนกาง ๕๐ เมตร หรือ กว้างขึ้นไป เมื่อทอด ลมหรือ โยง อยู่ในน้ำ ให้คิดคอมไฟเซ่น ที่ระบุไว้ใน หมายอักษร (ก) เพิ่ม ขึ้นไว้ที่ ปลายปีก ต่าง ข้างละดวง

คำอธิบาย — ส่วน กาง ของ เครื่องบิน นั้น ให้ถือเอา ขนาดกว้างที่สุด ที่วัดได้ ใน ทางข้าง

มาตรา ๕๘

เมื่อคอมไฟโด ๆ ซึ่ง บังคับไว้ในพแนกนี้ ตับ หรือ เดียดง ก็ให้ อากาศ ยานตงดินใน โอกาส ครั้งแรก ที่ ต้มควร จะทำได้ โดย ปราศภัย

มาตรา ๕๙

ห้ามมิให้ถือ ข้อ ความใด ๆ ใน มาตราเหล่านี้ เป็น เหตุ ขัดขวาง ต่อ การ ที่ จะปฏิบัติ ตาม ข้อบังคับพิเศษอย่างใด ๆ ซึ่งรัฐบาล ของ ประเทศใด ได้ตั้ง ขึ้นไว้ใน เรื่อง คอมไฟที่ให้มี เพิ่มเติม ขึ้น เพื่อหมาย ตำแหน่งในกระ บวน และ คอม สัญญาณสำหรับ อากาศยาน สอง เครื่อง หรือ มากกว่า ขึ้นไป หรือ สำหรับ อากาศยาน ที่เดิน เป็น กระบวน หรือ ขัดขวาง ต่อ การแสดง สัญญาณเป็น เครื่อง หมายให้รู้กัน ซึ่งบรรดาเจ้าของอากาศ

ยาน ผู้ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลของตน ๆ ให้ใช้ได้ ได้ตกลงใช้และ
ได้นำขึ้นทะเบียน และ ประกาศให้ทราบโดยชอบด้วยแล้วนั้น

หมวด ๒

สัญญา

มาตรา ๖๐

๑) อากาศยานซึ่งมุ่งหมายจะลงดินในดินนามบินที่มี การ ตรวจตรา
ดูแลพื้นดินใน เวลา กลาง ค่ำ นั้น ก่อนที่จะลงให้จุดพดลัสเขี้ยว หรือ
สแตง โคม เขี้ยวให้เห็นแสงไฟแฉบ ๆ และ นอกจากนั้นให้ตั้งสัญญาหมาย
อักษร ซึ่งรวมกันเข้าเป็น เครื่องหมาย เรียกของคณนั้นด้วย เครื่องหมาย
อักษร แบบมอร์ส ตามที่ ใช้กันในการ ส่ง โทรเลข ของนานา ประเทศ

๒) อนุญาตให้ลงนั้น จะได้มีไปจากพื้นดินด้วย การ ตั้งสัญญา
เครื่องหมาย เรียกอย่าง เดียว กัน นั้น ทวนไป แล้วจุดพดลัสเขี้ยว หรือ
สแตง โคม เขี้ยวให้เห็น แสงไฟแฉบ ๆ ขึ้นใน ภายหลัง

๓) การจุดพดลัสสแตง หรือ การสแตงแสงไฟสแตงให้ประจักษ์ โดด
ขึ้นจากพื้นดินนั้น ให้ถือเอาเป็นคำสั่ง ว่ามิให้อากาศยานนั้นลง

มาตรา ๖๑

๑) อากาศยานซึ่งมีเหตุอันบังคับให้ลงดินใน เวลา กลาง ค่ำ นั้น
ก่อนที่จะลง ให้จุดพดลัสสแตง หรือ ทำแสงไฟแฉบ ๆ เป็น จังหวะ ถักรวม
กันเป็น ชุดหนึ่ง ด้วยโคมไฟที่ใช้ในการ เดิน อากาศยาน

มาตรา ๖๒

เมื่ออากาศยาน เครื่องบิน อยู่ใน เวลา อับจน และ ต้อง การ ความ ช่วยเหลือ ก็ให้ ใช้ หรือแสดงสัญญาณดังต่อไปนี้ให้ ประจักษ์ พร้อมกันทั้งหมด หรือแยกกัน เป็น อย่าง ใด หนึ่ง

๑) สัญญาณนานาชาติ "S.O.S." ด้วย สัญญาณที่ เห็น ได้ หรือ สัญญาณทาง วิทยุ โทรเลข

๒) สัญญาณบอกเหตุอับจนตามประมวลของสัญญาณนานาชาติ ซึ่ง หมายถึง อักษร NC.

๓) สัญญาณสำหรับระยะใกล้ เป็นธงจตุรัส มีดุกกลม หรือ สิ่งใด ที่มี รูปคล้าย ดุกกลม อยู่ เหนือ หรือ ใต้ มัน

๔) การ ส่งเสียง เรื่อยไป ด้วย เครื่อง สำหรับ ส่งเสียง อย่างใด อย่าง หนึ่ง

๕) สัญญาณด้วยพลุดีเซล ซึ่ง จุด ขึ้น ที่ระดับ ติต ๆ กัน เรื่อยไป

มาตรา ๖๓

ในเวลาที่อยู่ในหมอก อากาศมืดมัว หรือพายุฝน อย่างจัด จะเป็น ภาระของนักบิน หรือกัปตันกัปตัน ให้อากาศยานซึ่งอยู่ในน้ำส่งเสียงสัญญาณ ด้วย เครื่อง ส่งเสียง อย่างใด อย่าง หนึ่ง กล่าว คือ

ก) ถ้ามีไตทอดด์มอ ชัย หรือ โยงไว ก็ให้ตั้งเตียงยาว ประมาณ
ห้านาท ชยอน ๆ กับ คราวละต้องหน โดยให้มีเวลาเงี้ยวในระหว่าง
นั้น คราวละหนึ่ง วินาทีโดย ประมาณ ในระหว่าง ทุก ๆ คราวให้มี
เวลาเงี้ยวไม่ มาก กว่า ต้องนาท

ข) ถ้าทอดด์มอ ชัย หรือ โยงไว ก็ให้ตั้งเตียงยาว ประมาณ ห้า
วินาที คราวละหนึ่ง ในระหว่าง ทุก ๆ คราวให้มี เวลาเงี้ยวไม่
มาก กว่า หนึ่ง นาท

หมวด ๓

การไปมาในอากาศ

มาตรา ๖๔

ให้เครื่องบินหลักอากาศนาวาเต็มอ และให้เครื่องบินและอากาศนาวา
หลักบดตุนเต็มอ ทั้ง ที่ผูกไว้ และ ที่ ลอยไปใน อากาศ

มาตรา ๖๕

อากาศยาน ซึ่งมี เครื่องยนต์ ดำหรับทำ ให้ ล่นไปมานั้น เมื่อปรากฏว่า
กำลัง เดินไปตาม ทาง ของ คน ก็ จะ ผ่าน ตอนใด ๆ ของ อากาศยาน
เครื่อง บินในระหว่าง จาก นั้น นนชย กว่า ต้องร้อย เมตร ก็ต้อง เคลื่อน
ที่ไป มาโดย ชอบ ดวยบทยบญญตใน หมวดนี้ ทนท

มาตรา ๖๖

เมื่ออากาศยาน ๑ เครื่อง ซึ่ง มี เครื่องยนต์ สำหรับ ทำให้ แต้นไป มา
นั้น พบกัน โดย ที่ แต้น ส่วนทาง กัน โดย ตรง หรือ เกือบ ตรง ก็ ให้
อากาศยาน ทั้ง ๒ เครื่อง นั้น ต่าง เบียดชน ทาง เดิน ของ ตนไป ทางขวา

มาตรา ๖๗

เมื่อ อากาศยาน ๑ เครื่อง ซึ่ง มี เครื่องยนต์ สำหรับ ทำให้ แต้นไป มา
นั้น อยู่ใน ทางเดิน ซึ่ง คัดกัน ก็ ให้ อากาศยาน ซึ่ง มี อากาศยาน อื่น เครื่อง
หนึ่ง อยู่ ทางขวา ของ ตนเอง หลีก ออกไป ให้ พน ทาง ของ อากาศยาน อื่น
เครื่อง หนึ่ง นั้น

มาตรา ๖๘

ให้ อากาศยาน ซึ่ง แต้นไป ทัด อากาศยาน เครื่อง อื่น หลีก ออก ให้ พน ทาง
ของ อากาศยาน ซึ่ง ตนได้ แต้นไป ทัด นั้น โดย การ เบียดชน ทางเดิน ของ ตน
เองไป ทางขวา และ ห้าม มี ให้ ผ่าน โดย การ ลอดไป

อากาศยานทุก เครื่อง ซึ่ง แต้นไป ทัด อากาศยาน เครื่อง อื่น จาก ทิศ ทาง
ใด ก็ ตาม ถ้า หาก จำ มุม ในระหว่าง ทิศทาง เดิน ของ อากาศยาน ซึ่ง ตน
ได้ แต้นไป ทัด กับ ทิศทาง ซึ่ง ตน เห็น อากาศยาน นั้น ถ้างวดว่า ระวัง ดิบของ ค่า
แปลว่า เมื่อ คิด เปรียบเทียบ กับ ที่ อยู่ ของ อากาศยาน ซึ่ง ตนได้ แต้นไป ทัด
นั้น แล้ว ก็ อยู่ใน ที่ ซึ่ง ใน เวลา กว้าง กัน จะ ไม่ สามารถ เห็น โคมไฟ ที่
ด้าน ข้างดวง ใด ดวง หนึ่ง ของ อากาศยาน นั้น ได้ ให้ ถูกว่า อากาศยาน

ซึ่งคนใดคนหนึ่งนั้น เป็น อาภาศยาน นำ และ คนเอง เป็น อาภาศยาน ตาม และ การ เปลี่ยนทิศ ทาง อย่างไร ๆ ที่ได้มีขึ้นใน ภายหลัง ระหว่าง อาภาศยาน ทั้ง สอง นั้น ห้าม มิให้ถือ ว่าได้ทำให้อาภาศยาน ตาม เป็น อาภาศยาน ที่ เดิน คัดทาง ภายใน ความ หมายถึง ใน หนวคนั้น หรือได้ปลด ปลื้อง อาภาศยาน ตาม จากกรณียะ ต้อง หลีกไปให้พ้น อาภาศยาน ซึ่ง คน ใดคนหนึ่งนั้น จนกว่า จะได้ผ่าน และ พ้นไปโดย เรียบร้อย

โดย เหตุที่ ใน เวลากลางวันอาภาศยาน ซึ่งเดินไปทันอาภาศยานเครื่อง หนึ่งนั้น ย่อมไม่ทราบ ตระหนักแน่ได้เสมอไป ว่าคน อยุ่ ข้างหน้า หรือข้างหลัง แห่งทิศทาง เดิน ของ อาภาศยาน ซึ่งคนใดคนหนึ่ง นั้น ถ้า อยู่ใน ความ สงสัย ก็ให้เข้าใจเอา ว่า คน เป็น อาภาศยาน ตาม และ ให้ หลีก ออกไป ให้พ้น ทาง

มาตรา ๒๙

ในที่ใด อาภาศยาน เครื่องใด เครื่อง หนึ่ง ใน สอง เครื่อง จะ ต้อง หลีก ออกไปให้พ้นทาง ตาม ความใน หนวคนั้น ก็ให้ อาภาศยาน อีก เครื่องหนึ่ง คงเดินไปตาม ทางเดิน ของคน และ ด้วย ความ เร็ว ตาม เดิม ถ้าหากว่า เนื่อง จาก การ ที่ อาภาศยาน หนึ่ง หรือ เหตุอื่น ๆ อาภาศยาน อีก เครื่องหนึ่ง ซึ่ง คงเดินไป ตาม ทางเดิน ของคน และ ด้วย ความ เร็ว ตาม เดิม นั้น เห็นว่า ได้เข้าใกล้ กันจนการ โดน กัน นั้น จะ หลีกได้โดย การที่อาภาศยานเครื่อง

ซึ่งผิดทำการ แต่ตักพวง นั้นไมได้แต่ไขว้ ก็ให้อากาศยาน อีก เครื่อง
หนึ่งนั้น ทำการอย่าง ที่จะ เปนประโยชน์ สุด สิ้น หัก มั่ง บัด การ โดนกัน

มาตรา ๗๐

อากาศยาน ทุก เครื่อง ซึ่ง คอย หลีก ออกไป ให้ พนทวง หรือ อากาศยาน
อีก เครื่อง หนึ่ง ตาม ที่ กำหนด ไว้ ไม่ หมอดน นั้น ถ้าหากว่า พุคคิการณ
ในการ นั้น ยอม ให้ ทำ ได้ แต่ ไขว้ ก็ให้ หลีก เียง จาก การ เติม คัด นำ
อากาศยาน อีก เครื่อง หนึ่ง นั้น

มาตรา ๗๑

ในการ แต้น ไป ตาม ทาง ใน อากาศ ซึ่ง เจานา ที่ ใน ราชการ ได้ รับ รอง แต้น
นั้น ถ้าหากว่า เปน การ ปราศ ภัย และ พัง ทำ ได้ แต่ ไขว้ ก็ให้ อากาศยาน
ทุก เครื่อง คง แต้น ไป ข้าง ขวา ของ ทาง เช่น นั้น

มาตรา ๗๒

อากาศยาน ซึ่ง อยู่ บนบก หรือ ใน น้ำ และ ก้ำดัง จะ แต้น ขน นั้น ห้าม
มิให้ พยายาม ออก แต้น ไป จน กว่า จะ ไม่มี ทาง อันตราย แต่ การ โดน กัน
กับ อากาศยาน ที่ ก้ำดัง จะ แต้น ลง

มาตรา ๗๓

อากาศยาน ทุก เครื่อง ซึ่ง อยู่ ใน เมฆ หมอก ทากาศ มืด มัว หรือ
มี เหตุ การณ์ อย่าง อื่น ๆ ซึ่ง ทำ มิให้ แชน เห็น ไต ตัน นั้น ให้ แต้น ไป ด้วย

ความ ระมัดระวัง โดยที่เอาใจได้ในการพิจารณา พฤติการณ์ และ เหตุการณ์ที่มีอยู่

มาตรา ๗๔

ในการปฏิบัติและติดตามบทบัญญัติแห่งหมวดนี้ ให้คำนึงถึง การที่จะมี อันตราย ทั้งหลาย ทั้งปวง ใน การเดิน อากาศยาน และ การ โดนกั้น เกิดขึ้นได้นั้น เป็นใหญ่ และ ถ้าหากว่ามี พฤติการณ์พิเศษ ใดๆ ซึ่ง ทำให้ จำเป็น ต้อง ปฏิบัติ ให้คลาดเคลื่อนไปจาก บทบัญญัติ ทักดาว แล้ว เพื่อ จะหลีกเลี่ยง อันตราย โดยทันทีทันใด ก็ให้ทำตาม ความ จำเป็น เช่นนั้นได้

มาตรา ๗๕

การ ทิ้ง อับเฉา อย่าง อัน นอก จาก ทราบ อย่าง ชัดเจน และ น้ำตง จาก อากาศยาน ใน อากาศ นั้น เป็นสิ่ง ที่ต้อง ห้าม

มาตรา ๗๖

ณะต้นนามบทใดอันมีผลแล้วทุกแห่ง ซึ่งที่ใดชักชวนใจในที่สุดแล้ว ให้ถือเอาเป็นเครื่องหมายว่า ถ้าหากว่า อากาศยาน ซึ่ง กำลัง จะลงดิน เห็นว่าเป็นการ จำเป็น จะต้อง ทำการ วนรอบ หรือไม่รอบ ก็ให้ทำการ วน เช่นนั้นไปทางซ้าย (ตรงกันข้าม กับ เข็มนาฬิกา) หรือ ทางขวา (ตาม เข็มนาฬิกา) แล้ว แต่ตั้งของ ชง ให้ ชงขวา เป็น เครื่องหมายว่าให้ทำ

การ วนไปทางขวา แปลว่า ทิศ ขว ใว ขางขวา หรือ ขาง ที่มี โคมไฟ สี่ เหวว
ของ อากาศศยาน และ ให้ ชิงแดง เป็น เครื่องหมาย ว่า ให้ ทำ การ วนไปทาง ซ้าย
แปลว่า ทิศ ขว ใว ขางซ้าย หรือ ขาง ที่มี โคมไฟ สี่ เหวว ของ อากาศศยาน

อากาศศยาน ที่ ไป จาก ดันนามบิน ซึ่ง ได อุนมุด แลว นั้น ก็ เช่น เดียว กัน ให้
ปฏิบัตการ ให้ ลง รอย กัน กับ การ วน เช่น ที่ ชิง นั้น สแดง เป็น เครื่องหมาย ใว

มาตรา ๗๗

เมื่อ อากาศศยาน เครื่องโต ออกไป จาก ดันนามบิน ซึ่ง ได อุนมุด แลว ก็
ห้ามมิ ให้ เหวว จนกว่า จะ ได อยู่ใน ระยะ หารอย เม็ด จาก ดำบด ที่ โกลด ที่ สุด
ของ ดันนามบิน นั้น และ การ เหวว ที่ ทำ ใน ภาย หลัง นั้น ก็ ให้ ปฏิบัตการ ให้
รอย กัน กับ เครื่องหมาย การ วน

มาตรา ๗๘

อากาศศยาน ซึ่ง บิน อยู่ใน ระยะ ระหว่าง หารอย กับ พนเม็ด จาก ดำบด
ที่ โกลด ที่ สุด ของ ดันนามบิน ที่ ได อุนมุด แลว นั้น เมื่อ ไม่ อยู่ใน ระยะ ที่
สูง ้น ไป กว่า สอง พนเม็ด ก็ ให้ ปฏิบัตการ ให้ ลง รอย กัน กับ เครื่องหมาย

การ วน

มาตรา ๗๙

การ ลง ดิน โดน ผาด แผลง นั้น เป็น สิ่ง ที่ ต้อง ห้าม มิ ให้ ทำ ณะ ดันนามบิน
ที่ ได อุนมุด แลว และ การ บิน ผาด แผลง นั้น ก็ เป็น สิ่ง ที่ ต้อง ห้าม มิ ให้ ทำ

ภายใน ระยะจาก ตำบลที่ใกล้ที่สุด ของสนามบิน เช่นนั้น ออกไปในทิศทางใด ๆ ก็แต่ ต้องพินัยกรรม มาเป็น อย่างน้อยที่สุด

มาตรา ๘๐

เมื่อ อากาศยาน เครื่อง ใด ออก แล่น ไป จาก สนามบิน ที่ ใด อนุมัติ แล้ว หรือ แล่น ลง ณ ที่นั้น ก็ให้ทำเช่นนั้น ทวนลม เว้นไว้แต่เมื่อ เหตุการณ์ อันเนื่องด้วย ธรรมชาติ ของสนามบิน นั้น ไม่ยอมให้ทำได้

มาตรา ๘๑

ถ้าหากว่า อากาศยาน ต้องเครื่อง หรือ มากกว่า นั้น กำลัง แล่น เข้า ไปยังสนามบินที่ใด อนุมัติ แล้ว เพื่อประโยชน์ ที่จะลงดิน ก็ให้ อากาศยาน ที่บินอยู่ ดังกล่าว รับผิดชอบ สำหรับ การ หลีกเดี่ยว อากาศยาน ที่ อยู่ต่ำกว่า และ ใน เรื่อง การ ลงดิน นั้น ก็ให้ปฏิบัติ ให้ต้อง ตาม บทบัญญัติ ใน

มาตรา ๖๘

มาตรา ๘๒

ในการที่ อากาศยาน ซึ่ง สดแดง สัญญา ให้ประจำ อยู่ใน เวลาอัน จน พยายาม จะ ทำการ ลงดิน ณ สนามบิน ที่ใด อนุมัติ แล้วนั้น ให้ อากาศยานอื่น ๆ หลีก ออกไปให้พ้นทาง

มาตรา ๘๓

ตั้งนามบินที่ได้อินมต แลวทุกแห่ง ให้ถือว่า แบ่งออก เป็น ๓ ตอน
 เมื่อ แด ทวณตม ให้ ตอนทาง ขวามือ เป็น ตอน สำหรับ ออกถ่นไป และ
 ให้ ตอนทาง ซ้ายมือ เป็น ตอน สำหรับ ลงดิน ให้ ตอนใน ระหว่าง ตอน
 ทั้งสองนั้น เป็น ตอนกลาง เมื่อ อากาศยาน เครื่องโต จะลงดิน ก็จะต้อง
 พยายาม ที่จะลง ให้ โกล ษติ กับตอนกลาง อย่าง ที่จะพึง เป็น ไป ได้ แต่ว่า
 จะต้อง ลงทาง ซ้าย ของอากาศยาน ที่ได้ ลงดิน แล้ว แลว เมื่อ อากาศยาน
 เครื่องโต ไต่ ถ่นลง แลว หรือ ไต่ ถึง ที่หยุด ใน ที่สุด แห่ง การวิ่ง เมื่อ ลงดิน
 นั้น แลว ก็ให้ เตือน เข้าไป ใน ตอนกลาง โดยทันที เมื่อ อากาศยาน
 เครื่องโต จะออกถ่น ไปนั้น ก็เช่นเดียวกัน ให้ อยู่ โกล ออกไป ทางขวา
 ของตน ที่ สำหรับ ออกถ่น ไปนั้น อย่าง ที่จะพึง เป็น ไป ได้ แต่ว่า ให้
 พนจาก อากาศยาน ซึ่ง กำลัง ออกถ่นไป หรือ กำลัง จะออกถ่น ไปนั้น
 มาทาง ซ้าย

มาตรา ๘๔

ห้ามมิให้ อากาศยาน เครื่องโต เริ่มออกถ่นไป จนกว่า อากาศยาน
 ซึ่งโต ออกถ่นไป ก่อนนั้น จะได้ พนตั้งนามบินไปโดย เรียบร้อย แลว

มาตรา ๘๕

บท บัญญัติ แต่ หนหลัง นั้น ให้ ใช้ ในการ ลงดิน ใน เวลากลางคืน ฉะ
 ตั้งนามบินที่ได้อินมต แลว นั้น เช่นเดียวกัน กล่าว คือ เมื่อ มี เครื่องหมาย
 ซึ่ง ให้ เป็น ดังต่อไปนี้ นั้น สดแดง ไว้ ให้ ประจักษ์

ก) ให้ โคมไฟ^๑ตั้ง^๒ เป็น เครื่องหมาย^๓ ให้^๔ทำการ^๕ จน^๖ไป^๗ทาง^๘ซ้าย และ ให้^๙ โคมไฟ^๑ตั้ง^๒ เรียง^๓ เป็น เครื่องหมาย^๔ ให้^๕ทำการ^๖จน^๗ไป^๘ทาง^๙ขวา ตอน^{๑๐}ทาง^{๑๑}ขวามือ^{๑๒} นั้น จะมี^{๑๓}โคมไฟ^{๑๔}วาง^{๑๕}เรียง^{๑๖}ราย^{๑๗}ใน^{๑๘}ที่^{๑๙} ซึ่ง มี^{๒๐}รูป^{๒๑}เป็น^{๒๒}อักษร^{๒๓} “L” เป็น เครื่องหมาย^{๒๔}ไว้ และ ตอน^{๒๕}ทาง^{๒๖}ซ้าย^{๒๗}มือ^{๒๘} นั้น ก็จะมี^{๒๙} เครื่องหมาย^{๓๐}ไว้^{๓๑}เช่น^{๓๒}เดียวกัน ให้^{๓๓}อักษร^{๓๔} “I.” ต่าง^{๓๕}หัน^{๓๖}หลัง^{๓๗}ให้^{๓๘}กัน และ^{๓๙}กัน แปร^{๔๐}ว่า^{๔๑}ด้าน^{๔๒}ยาว^{๔๓}ของ^{๔๔}อักษร^{๔๕} “L” จะ^{๔๖}เป็น^{๔๗} เครื่องหมาย^{๔๘} อัน^{๔๙}ตั้ง^{๕๐}แดง^{๕๑}ขอบ^{๕๒}ของ^{๕๓}ตอน^{๕๔}กต่าง ให้^{๕๕}ทิศ^{๕๖}ทาง^{๕๗}แห่ง^{๕๘} การ^{๕๙}ลง^{๖๐}ดิน^{๖๑}นั้น^{๖๒} ตรง^{๖๓}ไป^{๖๔}ตาม^{๖๕}ด้าน^{๖๖}ยาว^{๖๗}ของ^{๖๘}อักษร^{๖๙} “I.” และ^{๗๐}ไป^{๗๑}ทาง^{๗๒}ด้าน^{๗๓}สั้น^{๗๔}โดยไม่^{๗๕}แปร^{๗๖}ปรวน โคมไฟ^{๗๗}ที่^{๗๘}วาง^{๗๙}เรียง^{๘๐}ราย^{๘๑}เป็น^{๘๒}อักษร^{๘๓} “L” นั้น จะ^{๘๔}ต้อง^{๘๕}วาง^{๘๖}ไว้^{๘๗}ดัง^{๘๘}จะ^{๘๙}ให้^{๙๐}โคมไฟ^{๙๑}ที่^{๙๒}เป็น^{๙๓} เครื่อง^{๙๔}หมาย^{๙๕}อัน^{๙๖}ตั้ง^{๙๗}แดง^{๙๘} ข้าง^{๙๙}บน^{๑๐๐}ของ^{๑๐๑}ด้าน^{๑๐๒}ยาว^{๑๐๓} อยู่^{๑๐๔}ตรง^{๑๐๕} ตำบล^{๑๐๖}ที่^{๑๐๗}เกิด^{๑๐๘} ที่^{๑๐๙}สุด^{๑๑๐} ณะ^{๑๑๑}สนาม^{๑๑๒}บิน^{๑๑๓}อัน^{๑๑๔}เป็น^{๑๑๕}ที่^{๑๑๖}ซึ่ง^{๑๑๗}เครื่อง^{๑๑๘}บิน^{๑๑๙}บก^{๑๒๐}จะ^{๑๒๑}ถก^{๑๒๒}ต้อง^{๑๒๓}พนัก^{๑๒๔}คน^{๑๒๕}ได้ โดย^{๑๒๖}ปราศ^{๑๒๗}ภัย โคมไฟ^{๑๒๘}ซึ่ง^{๑๒๙}เป็น^{๑๓๐} เครื่อง^{๑๓๑}หมาย^{๑๓๒}อัน^{๑๓๓}ตั้ง^{๑๓๔}แดง^{๑๓๕} ด้าน^{๑๓๖}สั้น^{๑๓๗}ของ^{๑๓๘} “I.” นั้น จะ^{๑๓๙}ต้อง^{๑๔๐}เป็น^{๑๔๑} เครื่อง^{๑๔๒}หมาย^{๑๔๓}อัน^{๑๔๔}ตั้ง^{๑๔๕}แดง^{๑๔๖} ที่^{๑๔๗}สุด^{๑๔๘}ของ^{๑๔๙}พนัก^{๑๕๐}คน^{๑๕๑} ซึ่ง^{๑๕๒}เป็น^{๑๕๓}ที่^{๑๕๔}ตั้ง^{๑๕๕}สำหรับ^{๑๕๖} อากาศ^{๑๕๗}ยาน^{๑๕๘} คือ^{๑๕๙}ตั้ง^{๑๖๐}แดง^{๑๖๑}ว่า^{๑๖๒}เครื่อง^{๑๖๓}บิน^{๑๖๔}บก^{๑๖๕}จะ^{๑๖๖}ต้อง^{๑๖๗}ไม่^{๑๖๘}บัง^{๑๖๙}เลย^{๑๗๐}ด้าน^{๑๗๑}สั้น^{๑๗๒}ของ^{๑๗๓}อักษร^{๑๗๔} “I.” ไป

ข) ใน^๑ที่^๒ใด^๓มี^๔ประตึก^๕จะ^๖ประหยัด^๗โคมไฟ^๘ และ^๙บุคคล^{๑๐}ประจำ^{๑๑}หน้าที่^{๑๒}จะ^{๑๓}ใช้^{๑๔}ไว้^{๑๕}ดัง^{๑๖}ต่อไปนี้^{๑๗}ก็ได้ ให้^{๑๘}วาง^{๑๙}โคมไฟ^{๒๐}ไว้^{๒๑}ใน^{๒๒}ด้าน^{๒๓}ของ^{๒๔}สนาม^{๒๕}บิน^{๒๖}ข้าง^{๒๗}เหนือ^{๒๘}ตง^{๒๙}สอง^{๓๐}ดวง เพื่อ^{๓๑}จะ^{๓๒}หมาย^{๓๓}ที่^{๓๔}สุด^{๓๕}ของ^{๓๖}ตอน^{๓๗}กต่าง ให้^{๓๘}เห็น^{๓๙}ซึ่ง^{๔๐}คือ^{๔๑}โคมไฟ^{๔๒}ทั้งสอง^{๔๓}ดวง นั้น^{๔๔} ติด^{๔๕}กัน^{๔๖}กับ^{๔๗}ทิศ^{๔๘}ทาง^{๔๙}ของ^{๕๐}ลม^{๕๑}เป็น^{๕๒}มุม^{๕๓}ฉาก ให้^{๕๔}วาง^{๕๕}โคมไฟ^{๕๖}ไว้^{๕๗}ดัง^{๕๘}ต่อไปนี้^{๕๙}อีก^{๖๐}สอง^{๖๑}ดวง กล่าว^{๖๒}คือ^{๖๓}ดวง^{๖๔}หนึ่ง ให้^{๖๕}อยู่^{๖๖}ณะ^{๖๗}ด้าน^{๖๘}ของ^{๖๙}สนาม^{๗๐}บิน

ข้างใต้ ตั้ง ตรงเส้นตากขนาน กับทิศทาง ของลม และผ่านตรงกลาง ระหว่าง
โคมไฟสองดวง ณะด้าน ข้างเหนือตม นั้น สำหรับ ด้แดง ขนาดของสนาม
บีน และ ทิศทาง ของลม และ อีกดวงหนึ่ง ให้ อยู่ ตรงกลาง ระหว่าง โคม
ไฟสองดวง ซึ่งหมาย ที่สุด ของตอน กลาง

อนึ่ง จะวาง โคมไฟเพิ่มเติมไว้เป็น ระยะ เท่า ๆ กัน ตามเส้น ขอบเขตต์
ของตอนกลาง และ ที่ชายของตอน สำหรับ ออกเด่น ไป กับของตอน สำหรับ
ตงดิน บนเส้น ซึ่งตรงไป บนแนวโคมไฟ ทั้ง สามดวง ณะด้าน ข้างเหนือ
ตม นั้น ก็ได้

มาตรา ๘๖

ในที่ โกล่ชด กับ สนามบีน ห้ามมิให้ โยง อากาศ นาวาไว้ อย่างอื่น
นอกจาก โกล่ พนดิน โดย มิได้ รับ อนุญาต เป็น พิเศษ จากเจ้าของ แห่ง
สนามบีน นั้น

ให้วาง เครื่องหมาย อันสมควรไว้ บนดิ่ง ที่ กัดขวาง ทั้งปวง ซึ่ง คิดแน่น
อยู่ กับที่ และ อาจ เป็นอันตราย แก่ การบิน ภายในเขตต์ ๕๐๐ เมตร
ของสนามบีน สั้น ทุกแห่ง

มาตรา ๘๗

อากาศยาน ทุกเครื่อง ซึ่ง เคลื่อนที่ ไปมา ในน้ำ ด้วยกำลัง ของตนเองนั้น
ให้ ปฏิบัติตาม ข้อบังคับ ที่ใช้ อยู่ใน เวदानั้น สำหรับ บัองกัน การ โคนกัน ใน

และ เพื่อ ประโยชน์ตามความใน ข้อบังคับ เช่น นี้ให้ถือว่า เป็น
เรือกลไฟดำหนึ่ง แต่ให้มีโคมไฟตั้ง กำหนดไว้ใน พแนกนี้ และมีใช้
อย่าง ที่ ระบุไว้ใน ข้อบังคับ เหล่านี้ว่า สำหรับ เรือกลไฟ เลี้ยง ด้วยญาณ
ตั้งระบุไว้ใน ข้อบังคับ เหล่านี้ ห้ามมิให้ อากาศยาน เช่นนี้ใช้ หรือใช้
แก่ อากาศยาน เช่นนี้ นอกจาก ตั้ง บัญญัติไว้ใน มาตรา ๖๒ และ ๖๓

มาตรา ๕๘

เพียงแต่ การ ปฏิบัติ ตาม ข้อความ ที่ กำหนดไว้ใน พแนกนี้ อย่างเดียว
เท่านั้น ห้ามมิให้ ถือว่า เป็นการ ปลดเปลื้อง เจ้าของ หรือ บุคคลประจำ
หน้าที่ ของอากาศยาน จากผล แห่งความ เด็ดขาดในเรื่อง การ ระเบิด ระเบิด ซึ่ง
อาจจะต้องทำด้วย โดยวิธีปฏิบัติการ อย่าง สำคัญใน อากาศ หรือตาม
พฤติการณ์อย่างพิเศษ ในเหตุการณ์ โดยเฉพาะ

พแนก ๕

ข้อบังคับ สำหรับ อากาศยาน ที่มาถึง หรือไปจาก ประเทศสยาม

หมวด ๑

คำอธิบาย

มาตรา ๕๙

เพื่อ ประโยชน์ตามความใน พแนกนี้ เมื่อใด มีความ ตกกลง กันกับ
เสนาบดี กระทรวง พระคลัง มหาสมบัติ แล
เสนาบดี ผู้ที่ มีอำนาจอาจ

แจ้งให้ทราบโดยประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาได้ ว่า สนามบินแห่ง ไตเปน
แห่งที่ใด กำหนดให้ เป็น สนามบิน ด้าน ภาษี

มาตรา ๙๐

เพื่อ ประโยชน์ ตามความ ใน พแนกนี้

- ก) ผู้นำของเข้า และ ผู้ส่ง ของออก นั้น มีความหมาย เช่นเดียวกับ
กัน กับใน พระราชบัญญัติ ภาษีสอากร
- ข) อธิบดี หมายความว่า อธิบดี กรมศุลกากร
- ค) สถานที่ตรวจ หมายความว่า บริเวณ ณ สนามบิน ด้าน ภาษี ซึ่ง
อธิบดี ได้ อนุมัติ ให้ เป็น สถานที่ตรวจ
- ง) ผู้ขับ หมายความว่า รวมทั้ง ผู้ควบคุม ด้วย
ถ้อยคำอื่น ๆ มีความหมาย เช่นเดียวกับ กัน กับใน บท บัญญัติทั่วไป ใน
พระราชบัญญัตินี้

หมวด ๒

วิธีปฏิบัติ การ เมื่อมาถึง พระราชอาณาเขตต์สยาม

มาตรา ๙๑

ห้ามมิให้ อากาศยาน ซึ่ง เดินทาง จาก ต่าง ประเทศ เข้ามา ใน พระราช
อาณาเขตต์สยามลงดินณะที่ใดในพระราชอาณาเขตต์เป็นครั้งแรก เว้นไว้
แต่ ณะ สนามบิน ด้าน ภาษี แต่ ว่าห้าม มิให้ เขาความ ตาม มาตรา นี้ ขึ้นไซ

ในที่ซึ่งอากาศยาน มีเหตุ อันบังคับให้ต้องลง เครื่องก่อน เวลาที่ถึงสนามบิน
ด้านภาษี เพราะอุบัติเหตุ หรือความจำเป็นแห่งอากาศ หรือเหตุ ซึ่งหนัก
เคืองไม่ได้ ในเหตุเช่นนี้ให้ปฏิบัติตาม วิธีที่ วางไว้ใน มาตรา ๑๑๐
(ต่อไป)

มาตรา ๙๒

ห้ามมิให้ ผู้ใด ใน อากาศยาน ซึ่ง เข้ามาใน พระราช อาณาเขตต์ ด້ยาม
นำ หรือ อนุญาตให้นำของ คิดมาใน อากาศยาน ด้วย คือ

ก) ของใด ๆ ซึ่ง พระราชบัญญัติที่ เกี่ยวกับ ภาษี อากร ห้าม มิให้
นำเข้า

ข) ไปรษณีย์ใด ๆ เว้นไว้แต่ เมื่อ ได้ รับ อนุญาต เป็น ดาย ลักษณะ
อักษร จาก อธิบดี กรมไปรษณีย์ และ โทรเลข

มาตรา ๙๓

ห้ามมิให้ ผู้ใด ใน อากาศยาน ซึ่ง เข้ามาใน พระราช อาณาเขตต์ ด້ยาม
ทุบต้อย หรือ เปลี่ยนแปลงตรา ซึ่ง เจาพนักงาน ศุ่ตถาภรณ์ ฉะฉาน บิน ซึ่งคน
ได้ จาก มา ยัง พระราช อาณาเขตต์ ด້ยาม นั้น ได้ ประทับ คิด ไว้ กับ ส่วนใด
ของ อากาศยาน หรือ กับ ของใด ๆ ใน อากาศยาน นั้น

มาตรา ๙๔

ห้ามมิให้ อากาศยาน เครื่องใด ซึ่ง มีที่ อัน บังคับ หรือ พราง ไว้ เพื่อ ใช้
สำหรับ ช่อนของนั้น เข้ามาใน หรือ ออกไปจาก พระราช อาณาเขตต์ ด້ยาม

มาตรา ๕๕

ผู้ขับอากาศยาน ซึ่งได้เดินทาง จากที่ใด ภายนอก พระราช อาณาเขตต์ ดัยาม เขามา ถึงต้นามบิน ด่านภาษี นั้น เมื่อได้นำอากาศยาน ของตนลง ดินแล้ว ให้นำไปยังสถานที่ ตรวจ ณะต้นามบิน นั้นโดยทันที แต่ถา หากว่า ผู้ขับ ของอากาศยาน เครื่องใดใด พิจารณ์ ว่า พฤติ การณ์ ซึ่ง ตนไม่ ดำรง บังคับได้นั้นได้ ชัดขวาง ตนไว้ มิให้สามารถ นำอากาศยาน ของตน ไปยังสถานที่ตรวจได้ และได้ พิจารณ์ ว่าคนใด ทำรายงาน โดย ถูกต้องตาม ที่ กำหนดไว้ในมาตรา ๕๖ (ถัดไป) นั้น แล้ว และ ของที่ บรรทุก มา ใน อากาศยาน ที่ ถัดมาแล้ว นั้น ก็ได้นั้นไปยัง สถานที่ ตรวจ ต่อหน้า เจ้า พนักงาน ศักการกร หรือ ผู้ซึ่งได้ รับ อำนาจ จากเจ้าบติ กระทรวง พระ คตัง มหาสมบติโดยชอบนั้น ทั้งหมด แล้วไซ้ร ก็มิให้ถือว่า ผู้ขับ ของ อากาศยาน เครื่องนั้นได้ ปฏิบัติการ ผิดผิด หรือ ละเลย ไม่ ปฏิบัติ ตาม ความ ใน มาตรา นี้

มาตรา ๕๖

เมื่อ อากาศยาน ซึ่ง มาจากที่ใด นอก พระราช อาณาเขตต์ ดัยามได้ลง ดิน ณะต้นามบิน ด่านภาษี แล้ว ภายใน ยี่สิบสี่ ชั่วโมงให้ผู้ขับ ก) ทำรายงาน ยื่น ต่อ เจ้าพนักงาน ศักการกร ผู้มี นาท ณะที่ นั้น ตาม แบบ ซึ่ง อธิบดี บังคับไว้ และ

ข) ลงรายละเอียดทั้งหลาย ตามที่มี กำหนด ไว้ ใน แบบ เช่น นั้น ตามจริง และ

ค) ยื่นรายงาน ของคน คอ เจ้าพนักงาน เช่น นั้น พร้อมด้วย สมุด ปม บัญชี รายการ บรรทุก และ ใบบอก ภาษี ของ ใน อากาศยาน ของคน ซึ่ง เจ้าพนักงาน ศักดการ ผู้มี หน้าที่ ณะต้นนามบิน ซึ่ง คนได้ จาก มา ยัง พระราช อาณาเขตต์ ดัยามนั้น ได้ ลงนามไว้ และ

ข) ส่ง คน โดย ด้าน ทั้ง หมด ซึ่ง บรรทุก มา ใน อากาศยาน นั้น ลงดิน ณะต้นนามบิน เช่นนั้น เพื่อ การตรวจ ดัมภาระ และ เมื่อ ได้ ทำ รายงาน แล้ว ให้ นำ ของ ใน อากาศยาน นั้น ออกดีแดง ทั้ง หมด และ ถ้าหากว่า ได้ รับ คำ เรียกร้อง ให้ ชนลงดิน เพื่อ การตรวจ ไชไร ก็ ให้ ทำ ตาม

มาตรา ๙๗

ถ้าหากว่า อากาศยาน ได้ บรรทุก ของ หรือ คน โดย ด้าน ณะต้นนามบิน แห่งใด หรือ ณะที่อื่น ๆ ภายใน พระราช อาณาเขตต์ ดัยาม เพื่อ นำ ไป ดัง ณะต้นนามบิน ด้าน ภาษี โดย ทาง อากาศ แล้ว ไชไร ก็ ให้ ผู้ ขบ รับ ใบ เบิก ดัอง ตาม แบบ ซึ่ง ณะ นบัต ัก ระทรวง พระคดััง มหาดัม บัต และ อธิบัต บั งคบั ไว้ นั้น จาก เจ้าของ หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ พกทษ รักษา ดันามบิน ซึ่ง อากาศยาน นั้น จาก ไป และ เมื่อ ถึง ดันามบิน ด้าน ภาษี และ นำ ไป ดัคำคัณ เช่น นั้น ออก

สั่งแดง ถ้าเจ้าพนักงานศุลกากรไม่มีมูลเหตุที่ทำให้สงสัย ว่าตั้งแต่
เมื่อได้รับใบสำคัญ เช่นนั้น เป็นต้นมา อากาศยาน นั้นได้ ไปแะ ณะที่ใด
ภายนอก พระราช อาณาเขตต์สยาม แล้วไซ้ร ก็ ให้ อากาศยาน นั้น พรอมทั้ง
ของ และ คน โดยสำน ที่บรรทุกไป ในนั้นทั้งหมดได้ รับความยกเว้น จากการ
ตรวจตรา ของ เจ้าพนักงาน เช่นนั้น

หมวด ๓

วิธีปฏิบัติการ เมื่อไปจาก พระราชอาณาเขตต์สยาม

มาตรา ๙๘

ห้ามมิให้อากาศยาน บินไปยังที่ใด ภายนอก พระราชอาณาเขตต์สยาม
เมื่อมิได้ ออกไป จากสำนบิน ตำนภาษี

มาตรา ๙๙

ก่อนเวลาที่ จะรับของ ขึ้นบรรทุกในอากาศยาน ให้ผู้ขับอากาศยาน
ทุกเครื่อง ซึ่งจะได้ บรรทุกของ ออกไปนั้น ตั้งใบ แจ้งข่าวว่าจะออกไป
ยังที่ มุ่งหมายใน ต่างประเทศ นั้น แก่เจ้าพนักงาน ศุลกากร ผู้มีหน้าที่ ตาม
แบบ ซึ่ง อธิบดี บังคับ ไว้ ในใบแจ้ง ข่าว นั้น ให้ แดงราย ตเอียด ตาม ที่ มี
กำหนดไว้ ในแบบ เช่นนั้น ตามจริง

มาตรา ๑๐๐

ให้ผู้ขับอากาศยาน ทุกเครื่อง ซึ่ง มุ่งหมาย จะบินไป ยังที่ใด ภาย นอก
พระราชอาณาเขตต์สยาม ทำคำร้อง ขออนุญาต ออกจาก สำนบิน ตาม

แบบ ซึ่ง อธิบดี บังคับไว้ นั้น เป็น ดอง ฉบับ ยื่นต่อ เจ้าพนักงาน ศักดาการ
ผู้ มี หน้าที่ ณะ ด้ นาม บิน ด่าน ภา ษี พร อม กั น ก บ ด้ ม ต ปร ม ทั ้ เป็น ของ อากาศ ยาน นั้น

ถ้าหากว่า อากาศ ยาน นั้น บรรทุก ของ ใด ๆ ก็ ให้ ผู้ ขบ ยั น ภา ญ ษี ร าย
การ บรรทุก และ ใบ บอ ก ภา ษี ตาม แบบ ซึ่ง อธิบดี บัง คั บ ไว้ คือ บอ ก ชนิด
และ จ ำน วน ของ ทั ้ มี อยู่ ใน อากาศ ยาน นั้น ด้วย

ให้ ผู้ ขบ แดง ร าย ต ะ ยี ด ทั ้ ป ร ัง วั ใ น นั้น ตาม ทั ้ ก ำ หั น ด้ วั ใ น แบบ
นั้น ๆ ตาม จ ริ ง และ เมื่ อ เจ ำ พ น ก ำ ร ำ เ น น นั้น ไ ด ด้ ง น ำ วั ใ น นั้น แล ้ว ก็
ให้ ถู ก ว่า เป็น การ อนุ ญ ำ ต ใ ห้ อ อ ก และ ใ ห้ อากาศ ยาน เติ น ท ำ ง ไป ยั ้ง ทั ้ ม ุ ่ง
ห ำ ย ของ ต น ใ น ต ำ ง ป ระ เเท ศ ใ ต้

มาตรา ๑๐๑

ห ำ ม ใ ห้ ผู้ ขบ อากาศ ยาน เค รื่ อ ง ไ ต อ อ ก บิ น ไป ยั ้ง ทั ้ ไ ต ภา ย น อ ก พ ระ
ร ำ ช อ ำ น ำ เช ต ด้ ส ำ ย ม จ น ก ว่า จะ ไ ด้ รั บ อนุ ญ ำ ต ใ ห้ อ อ ก และ ใ ห้ เติ น ท ำ ง ตั ้ง
ระ บ ุ วั ใ น มา ต ร ำ ก ่อน นั้น หรือ เมื่ อ ไ ต รั บ อนุ ญ ำ ต ใ ห้ อ อ ก และ ใ ห้ เติ น ท ำ ง
เ น น นั้น แล ้ว ก็ ห ำ ม ใ ห้ แวะ ณ ะ ทั ้ ไ ต ใน พ ระ ร ำ ช อ ำ น ำ เช ต ด้ ส ำ ย ม ก ่อน
อ อ ก ไป ยั ้ง ทั ้ ม ุ ่ง ห ำ ย ของ ต น ใ น ต ำ ง ป ระ เเท ศ นั้น เ ว น วั ใ ต้ ตั ้ง บ ัญ ญ ุ ต
วั ใ น มา ต ร ำ ๑๑๐

ผู้ ขบ อากาศ ยาน ซึ่ง ม ุ ่ง ห ำ ย จะ ด ัง ดิ น ณะ ด้ น ำ ม บิ น ด ำ น ภา ษี ใ ห ้ หนึ ่ ึ่ง
หรือ ห ำ ย ใ ห ้ ก ่อน ทั ้ จะ อ อ ก ไป ยั ้ง ทั ้ ม ุ ่ง ห ำ ย ของ ต น ใ น ต ำ ง ป ระ เเท ศ

ให้ยื่นคำร้อง ขออนุญาต ออกและเดินทาง ดังกล่าวแล้ว นั้น ณะสนาม บิน ด้านภาษี แห่งที่สุด ที่คน ลงดิน

หมวด ๔

การนำของเข้า และออก

มาตรา ๑๐๒

ห้ามมิให้ผู้ใด ซึ่งนำของเข้า โดย อากาศยาน นำของไปสู่ที่ใดใน พระ ราชอาณาจักรสยาม นอก จาก สนาม บิน ด้าน ภาษี หรือ ขน ของ ตง จาก อากาศยาน เว้นไว้แต่ ณะสนาม ัตรวจ (เมื่อไม่ขนตง ค่อหน้า เจ้าพนักงาน ศักการ ตามบท บัญญัติใน มาตรา ๙๕) หรือ ขนของตง เว้นไว้แต่ใน ระหว่างเวลา ตามที่ อธิบดี อางบังคับไว้ หรือ ย้ายของไปจาก สำนาม ัตรวจ เมื่อมิไดบอก ภาษี ของนั้น โดยชอบ ด้วย ข้อบังคับ ตามวิธี ที่ บัญญัติ ไว้ ใน พแนกนี้ ก่อน และ มิได้นำออกให้เจ้าพนักงาน ศักการ ผู้ มหนาท นน ัตรวจ ติ ทั้ง เจ้าพนักงาน ผู้ นน มิได อนุญาตให้ย้ายไปได้ โดยชอบ

มาตรา ๑๐๓

ห้ามมิให้ผู้ใด ถ้ายของ ใด ๆ ออกจาก อากาศยาน ซึ่งได้นำของ นั้น ๆ เข้ามา จนกว่าจะได้ ทำรายงาน ตามที่ กำหนดไว้ ในมาตรา ๙๖ และ จะได้รับอนุญาตจาก เจ้าพนักงาน ศักการ ผู้ มหนาท นน แดว

มาตรา ๑๐๔

ผู้ซึ่งได้นำของใดๆ เข้ามาโดย อากาศยาน นั้น ให้ทำใบบอกภาษี
ของ นั้น ๆ โดยชอบด้วย บทบัญญัติใน พระราชบัญญัติ ภาษีอากร ยื่น
ต่อ หัวหน้าเจ้าพนักงาน ศุลกากร ในท้องที่ ซึ่งต้นฉบับ อันเป็น ที่ซึ่งได้นำ
ของ เขามา ณ ตั้งอยู่ ในใบ บอกภาษี นั้น ให้ลง รายละเอียด ทั้งหลาย ซึ่งมี
กำหนดไว้ในแบบ สำหรับ การบอก ภาษีนั้น ตามจริง และให้เสีย ภาษี
ที่จะเก็บ สำหรับ ของ เหล่านั้น ต่อ เจ้าพนักงาน เช่นนั้น ตามเวลา และ วิธี ที่
พระราชบัญญัติ ซึ่งกล่าว แลวนั้น บังคับไว้

มาตรา ๑๐๕

ของทั้งหมด ที่ ได้ บรรทุก อากาศยาน เข้า มายัง ต้นฉบับ ด้านภาษี นั้น
ให้บอกภาษี โดย ชอบ และ ถ่ายออก ภาย ใน สิบวัน นับ ตั้งแต่ เวลา ที่
อากาศยาน เข้ามาถึง ต้นฉบับ นั้น หรือ ภาย ใน ระยะเวลา ใดๆ ที่ อธิบดี
อาจ อนุญาตให้ต่อไปอีกได้นั้น

มาตรา ๑๐๖

ของ ทั้งหมด ที่ ได้ บรรทุก อากาศยาน เข้ามา และ เจ้าพนักงาน ศุลกา
กร ผู้มี หน้าที่ ยิง มิได้ ตรวจ และ มิได้ อนุญาตให้ย้ายไปได้นั้น ให้เก็บ
รวบรวมไว้ในโรงเก็บของ ที่ชนตงดิน ณะต้นฉบับ ด้านภาษี และ ห้าม
มิให้ส่ง ใด ย้ายของ เช่นนี้ไปจากโรงเก็บของ ที่ชนตงดิน นั้น ก่อนที่ เจ้าพนักงาน
งาน เช่นนั้น ได้ตรวจ และ อนุญาตให้ย้ายไปได้

มาตรา ๑๐๗

๑) ผู้ส่งของ ออกจะส่งของใด ๆ ออกไปโดย อากาศยาน ให้ยื่นใบ
 บอกรายชื่อ ตามแบบ ซึ่ง อธิบดีบังคับไว้ นั้น ต่อเจ้าพนักงานศุลกากร ผู้มีหน้าที่
 ณะรณนามบิน ด้านภาษี อัน เป็นที่ ซึ่ง อากาศยาน นั้นได้ ครอบอนุญาตให้
 ไปยังที่ มุ่งหมาย ของตนใน ต่างประเทศ และในใบบอกรายชื่อ นั้นให้บอก
 รายละเอียด ซึ่งมี กำหนดไว้ในแบบ เช่นนั้น ตามจริง และ เมื่อเจ้าพนักงาน
 ศุลกากร ผู้มีหน้าที่ใด ดงนามไว้ ในนั้น แล้ว ก็ให้ถือว่า เป็นการ อนุญาต
 ให้ออก และให้ ส่งของ นั้น ออกได้

๒) ห้ามมิให้ผู้ใดส่งของ ออกโดย อากาศยาน จนกว่า เจ้าพนักงาน
 ศุลกากร ผู้มีหน้าที่ จะได ครอบอนุญาตให้ทำ เช่นนั้นได้

มาตรา ๑๐๘

ห้ามมิให้ผู้ใด ซึ่งมีได้ ครอบความยินยอม ของ เจ้าพนักงาน ศุลกากร ผู้มี
 หน้าที่ นั้น จนของใด ๆ ซึ่ง บรรทุกไว้ ใน อากาศยาน เพื่อ การ ส่งออก นั้น ดง
 จากอากาศยานใน เมื่อได้ ครอบอนุญาตให้ออก ตามความในมาตรา ๑๐๗ นั้น
 แล้ว หรือเปิด หรือ เปลี่ยนแปลง หรือ งดัญญแจ อันใด หรือ ทุบ ค่อย
 เครื่องหมาย หรือ ตรา ซึ่ง เจ้าพนักงาน ศุลกากรได้ ประทับไว้ กับของใด ๆ
 ใน อากาศยาน ซึ่ง กำลัง จะออกไป จาก ประเทศ สยาม

หมวด ๕

บทปกัรณะ

มาตรา ๑๐๙

ห้ามมิให้ ผู้ใด ทำสัญญา อย่างใด ดังไปย้ง หรือ มา จาก อากาศยาน ซึ่ง เข้ามา ใน หรือ ออก ไป จาก พระราช อาณาเขตต์ สยาม เว้น ใ้ แต่ สัญญา เช่นที่ พระราชบัญญัติ อนุญาต แต่ ถ้า หากว่า บุคคล ผู้ทำ สัญญา เช่นนั้น ได้ พิสูจน์ ว่า สัญญา นั้น มิได้ ใ้ เพื่อ ประโยชน์ ในการ หลีกเลี้ยง หรือ ช่วยเหลือ แก่ ผู้ใด ในการ หลีกเลี้ยง บทบัญญัติ ใน พแนก นี้ แล ใ้

ก็ห้ามมิให้ ถือว่า ได้ ทำความผิด ตามความ ใน มาตรา นี้

มาตรา ๑๑๐

ถ้าหากว่า อากาศยาน ซึ่ง มา จาก หรือ ไป ย้ง ที่ ใด ภายนอก พระราช อาณาเขตต์ สยาม นั้น ต้อง ลง ดิน ใน ที่ ใด นอกจาก สนามบิน ด้านภาษี ก็ ใ้ ผู้ ขบ รายงาน ต่อ เจ้าพนักงาน ศักดากร หรือ เจ้านาถ ผาย ตำรวจภูธร หรือ ตำรวจ พระนครบาด โดย ทันที และ เมื่อ ได้ รับ คำ เรียก ร้อง ก็ ใ้ ย่น ส้มดปม ซึ่ง เป็น ของ อากาศยาน นั้น แก่ เจ้าพนักงาน หรือ เจ้านาถ เช่นนั้น และ ห้ามมิให้ อนุญาต ให้ ขน ของ ใด ๆ ลง จาก อากาศยาน นั้น โดย มิ ได้ รับ ความ ยินยอม ของ เจ้าพนักงาน ศักดากร และ ห้าม มิ ใ้ ผู้ โดย ด่าน หรือ ผู้ ใด ใน บรรดา บุคคล ประจำ ทำ ใน อากาศยาน นั้น ออก ไป จาก ดำ บด

ที่ เกิด ชด คัดต่อ กับ ทันนี่ โดยมี ใ้ รั บ ความ ยินยอม ของ เจ้าพนักงาน
 ศุ่ลกากร หรือ เจ้านาที่ ฝาย ตำ รวจกร หรือ ตำ รวจ พระนครบาด ถ้าหาก
 ว่าที่ ดงคิน นั้น เป็น ส่นามบิ น แลวไซ้ ก็ให้ ผู้ ชบ รายงาน ต่อ เจ้า ของ
 หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ พทกษ รั กษา ส่นามบิ น นั้น โดย ทันนี่ ว่า อากาศยาน
 นั้น มาถึง แลว มาจาก ที่ ไ้ และ ให้ เจ้า ของ หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ พทกษ
 รั กษา ส่นามบิ น นั้น รายงาน ต่อ เจ้าพนักงาน ศุ่ลกากร โดย ทันนี่ ว่า อากาศ
 ยาน นั้น มาถึง แลว ห้ามมิ ให้ อนุญาต ให้ ชน ของ ไ้ ใด ๆ ลงจาก อากาศยาน
 นั้น หรือ ให้ ผู้ โดย ส่าน หรือ ผู้ ไ้ ใน บรรดา บุคคต ประจำ นาที่ ใน อากาศ
 ยาน นั้น ออก ไป จาก ส่นามบิ น โดย มิ ใ้ รั บ ความ ยินยอม ของ เจ้าพนักงาน
 เช่น นั้น

มาตรา ๑๑๑

- ก) ให้ เจ้า ของ หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ พทกษ รั กษา ส่นามบิ น อนุญาต
 ให้ เจ้าพนักงาน ศุ่ลกากร เข้า ไป ใน ส่นามบิ น ของ ตน และ ตรวจตรา ที่ นั้น
 ทั้ง คก เรือน และ ของ ใน ทันน ทั้งหมต ไ้ ด้น ทุกเวลา
- ข) ให้ ผู้ ชบ อากาศยาน อนุญาต ให้ เจ้า พนักงาน ศุ่ลกากร ชน บน
 อากาศยาน ของตน และ ตรวจตรา อากาศยาน นั้น กับ ทั้ง ของ ไ้ ใด ๆ ที่
 บรรทุกไว้ ใน นั้น ใน เวลา ไ้ ไ้

ก) ให้ผู้นำของ เจ้า หรือ ผู้ตั้งของ ออกซิ่งได้นำของใด ๆ เจ้า หรือ จะส่งออกโดย อากาศยาน นั้น ผู้นำของ นั้น ๆ ออกได้แก่ แก่เจ้าพนักงาน ศุภกากร ผู้มีหน้าที่ ณะตนามบณ อิมเพน ที่ ซิงได้นำของนั้น ๆ เจ้า หรือ จะส่ง ออก และ อนุญาตให้เจ้าพนักงาน ผู้มี ครอบครองตรา ของ นั้น ๆ

มาตรา ๑๑๒

ให้บุคคลทั้งหมดที่ นำของ ไปรษณีย์ หรือ ผู้ โดยผ่าน เจ้า มาใน หรือ ออกไปจาก พระราชอาณาจักร สยาม โดย อากาศยาน หรือ เกยว ของ กับ การ นำสิ่งของ หรือ บุคคล เจ้าออก เช่นนั้น และ ให้ผู้ขับ อากาศยาน ทั้งหมดที่มาถึง หรือไปจาก พระราชอาณาจักร สยาม ถัด และ ปฏิบัติตามบทบัญญัติใน พระราชบัญญัติ ภาษา อากร เหมือน หนึ่งว่า ข้อความใด ๆ ใน บทบัญญัติ เช่นนั้น ส่วน ที่ กล่าวถึง กำปั่น หรือ เรือ และ นายเรือ หรือ กัปตัน ของเรือ และ กล่าวถึง การ บรรทุก ของ ลงใน หรือ ถ้าย ออกจาก เรือ เป็น ข้อความ ที่ กล่าว ถึงรวม ทั้ง อากาศยาน และ ผู้ขับ อากาศยาน และ กล่าว ถึงการบรรทุก ของลงใน หรือ ถ้ายออกจากอากาศยาน นั้นด้วย กับ ทั้ง เหมือนหนึ่ง ว่า ข้อความใน บทบัญญัติ เช่นนั้น ส่วน ที่ กล่าว ถึง ทำ สำหรับ บรรทุก และ ถ้าย ของ เป็น ข้อความ ที่กล่าว ถึงรวม ทั้ง สถานที่ ตรวจด้วย

พแนก ๑๐

การ รับผิดชอบ โดย อากาศยาน

มาตรา ๑๑๓

ผู้รับผิดชอบในการ เติมน้ำมัน อากาศยาน กล่าวคือ บุคคลทุกคน ซึ่ง ทำ การ รับผิดชอบของ หรือ ผู้โดยสาร โดย อากาศยาน เพื่อ เดินทางนั้น มีกรรมยะ และ อยู่ใน ความรับผิดชอบ สำหรับการ รับผิดชอบ เช่นเดียวกับ กับ ผู้รับผิดชอบ อื่น ๆ

มาตรา ๑๑๔

ผู้ส่ง หรือ ผู้รับของ ที่ส่งทางอากาศยาน มีกรรมยะ และ อยู่ในความรับผิดชอบ เช่นเดียวกับ กับ ผู้ส่ง หรือ ผู้รับในการ รับผิดชอบ ใน ทาง อื่น ๆ

มาตรา ๑๑๕

เจ้าของ อากาศยาน เป็น ผู้รับผิดชอบ สำหรับ ความเสียหาย ที่ ได้ ทำให้เกิดขึ้น แก่บุคคล หรือทรัพย์สิน โดยการทิ้ง สิ่งหนึ่ง สิ่งใดลงจากอากาศยาน ใน อากาศโดยเจตนา หรือ ความเห็นเลอ หรือ ความผิดพลาด

แต่อย่างไร ก็ดี เจ้าของ อากาศยานไม่ เป็น ผู้รับผิดชอบ สำหรับ ความเสียหาย ที่ ได้ ทำให้เกิดขึ้น แก่บุคคล หรือ ทรัพย์สิน โดย การทิ้ง อับเฉา หรือสิ่งอื่น ๆ :เช่น ทัมอนุญาตให้ ทิ้งใดตามความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้ กล่าวคือ ถ้าหากว่าในการ ทำเช่นนั้น ได้ ปฏิบัติตาม ข้อ กำหนด พิเศษ

ซึ่งอาจมี ระเบิด ระเบิดไฟ ในการ อนุญาต หรือได้ ทำ ด้วยความ ระมัด ระวัง เช่น
ที่ พัง หวัง ได้ จาก วิทยุ ชน

มาตรา ๑๑๖

ผู้ โดย ด่าน ซึ่ง ได้ ทำ ความ เสียหาย ให้ เกิด ขึ้น แก่ บุคคล หรือ ทรัพย์ โดย
การ ทิ้ง สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด ลง จาก อากาศ ยาน ใน อากาศ โดย เจตนา หรือ ความ
เลินเล่อ หรือ ความ ผิดพลาด นั้น เป็น ผู้ รับผิดชอบ สำหรับ ความ เสียหาย
เช่นนั้น โดยตรง และ เฉพาะ คน

มาตรา ๑๑๗

เจ้า ของ อากาศ ยาน เป็น ผู้ รับผิดชอบ สำหรับ ความ เสียหาย ที่ ได้ ทำ
ให้ เกิด ขึ้น แก่ บุคคล หรือ ทรัพย์ เมื่อ ลง ดิน ณะ สนาม บิน ที่ ได้อนุมัติ แลว หรือ
ใน ที่ ซึ่ง ได้ ใจ ได้ เป็น พิเศษ สำหรับ การ ลง ดิน ของ อากาศ ยาน เว้น ใจ
แต่ เมื่อ ความ เสียหาย เช่น นั้น เป็น ส่วน ที่ เหตุ สัก วิชา ได้ ทำ ให้ เกิด ขึ้น
หรือ เนื่อง มา จาก ความ ผิด ของ ผู้ แล สนาม บิน หรือ ที่ นั้น หรือ ของ ผู้ ทำ
การ งาน อยู่ กับ ผู้ นั้น

เจ้า ของ อากาศ ยาน เป็น ผู้ รับผิดชอบ สำหรับ ความ เสียหาย ที่ ได้ ทำ ให้
เกิด ขึ้น แก่ บุคคล หรือ ทรัพย์ โดยการ ลง ดิน ใน ที่ อื่น ๆ นอก จาก ที่ อนุญาต
ใจ ใน ข้อ ความ ตอน ก่อน นั้น ทั้งหมด แม้ แต่ เมื่อ การ ลง ดิน เช่น นั้น ได้
มี ชน เพราะ เหตุ สัก วิชา

มาตรา ๑๑๘

เจ้าของ อากาศยาน เป็นผู้รับผิดชอบ สำหรับ ความเสียหาย ที่ใดทำให้
เกิดขึ้น แก่บุคคล หรือ ทรัพย์สิน เมื่อ เนื่องจาก การ ตกดิน ของ อากาศยาน นั้น
แม้ ในการที่ มีเหตุสุดวิสัย กิด ผู้ขับ หรือ ผู้มีหน้าที่ ประจำ อากาศยาน ได้
ขอความช่วยเหลือ ของ บุคคล ซึ่ง เพื่อ จะ ให้ ความช่วยเหลือ เช่นนั้น จำ
ต้อง บุกรุก ทรัพย์สิน เป็น ของ บุคคล อื่น ๆ

เจ้าของ อากาศยาน เป็น ผู้รับผิดชอบ สำหรับ ความเสียหาย ซึ่ง บุคคล
เช่นนั้น ได้ ทำให้ เกิดขึ้น ด้วย เมื่อ บุคคล เช่นนั้น ถึงแม้ ว่า ผู้ขับ หรือ ผู้มี
หน้าที่ ประจำ อากาศยาน มิได้ ขอ กัด ได้ บุกรุก โดย สุจริต เพื่อ จะ ได้ ให้
ความ ช่วยเหลือ เพราะเหตุ ที่ อากาศยาน นั้น อยู่ในท่าทาง อย่าง ปรากฏว่า
น่าจะมี ภัยอันตราย ซึ่ง ทำให้ คิดเห็น ว่า ความ ช่วยเหลือ เช่นนั้น เป็นสิ่ง ที่
เร่งร้อน และ จำเป็น

มาตรา ๑๑๙

เมื่อ ความเสียหาย ให้เกิดขึ้น ด้วย การ ตกดิน ของ อากาศยาน หรือ
เนื่องจาก การชน ตบบัญญัติ ไว้ ใน ข้อมาตรา ก่อน ใดๆ ก็ดี ห้าม มิ ให้
ยึด อากาศยาน นั้นไว้ และ ในการ ที่ อากาศยาน นั้น จะ ตกดิน ไป ก็
ห้ามมิ ให้ ชดชวางไว้ เพื่อ เป็นประกัน สำหรับเงิน ค่าเสียหาย ซึ่งจะต้อง ใช้
ถาม

มาตรา ๑๒๐

มาตรา ๑๑๕, ๑๑๖, ๑๑๗, ๑๑๘, และ ๑๑๙ นั้นให้ใช้แก่อาคาร
ยานยนต์ทุกชนิด แม้แต่เมื่อมีเครื่องหมายหรือผู้โดยสารเพื่อเดินทาง

มาตรา ๑๒๑

ผู้โดยสารซึ่งได้ทำโดยเจตนาผิด โดยความเลินเล่อผิด หรือเนื่องจากการ
ทำคนตะเมิดต่อคำสั่งหรือคำสั่งแจ้งซึ่งติดไว้ในอาคารยานตามความ
ในมาตรา ๑๑๙ หรือที่ผู้ขับหรือคนอื่นๆ ในบรรดาผู้หน้าที่ประจำ อาคาร
ยาน ซึ่งมีอำนาจที่จะให้คำสั่งหรือคำสั่งแจ้ง เช่นนั้นโดยชอบได้ให้แก่
คนนั้น ได้ทำความเสียหายให้เกิดชนแก่อาคารยานแก่สิ่งใดที่บรรทุก
ไว้ในนั้นหรือแก่บุคคลอื่น ๆ ก็ดี หรือได้ก่อเหตุให้อาคารยานนั้นทำ
ความเสียหายให้เกิดชนแก่บุคคลหรือทรัพย์สินก็ดี เป็นผู้รับผิดชอบ
สำหรับความเสียหาย เช่นนั้น

มาตรา ๑๒๒

เมื่อมีผู้ทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ ดังระบุไว้ใน พแนก ๑๓
ผู้ตรวจตราซึ่งได้แต่งตั้งไว้ ตามความใน มาตรา ๑๒๕ จะยับยั้ง การ
ออกเดินของอาคารยานไว้ด้วยความมุ่งหมายที่จะทำการไต่สวนในเรื่อง
นั้นก็ได้

มาตรา ๑๒๓

เมื่อใดมีการ ทำความผิดในทางอาญา หรือ อดัดวินิบาต หรือความ
ตาย อันน่า ดังดัย เกิดขึ้นใน อาภาศยาน และ เมื่อ ถือว่า การ ใต้ ส่วน ใน
เรื่องนั้น เป็นการ จำเป็น เจ้านาที่ ฝ่ายปกครอง ท้องที่ ของตำบล ที่ อาภาศ
ยาน ดังคน มี อำนาจ ที่ จะ ยับยั้ง การ ออกเดิน ของ อาภาศยาน นั้นไว้ ได้

มาตรา ๑๒๔

ในเหตุการณ์อย่างใด ก็ดี การ ใต้ ส่วน ในเรื่อง ความผิด ทาง อาญา
ดังบัญญัติไว้ ใน ข้อมาตรา ก่อนนั้น ต้องทำ อย่างเร็ว ที่ สุด ที่ จะ ทำได้
ห้ามมิให้ ถือ เอาการ ใต้ ส่วน เหล่า นั้น เป็นเหตุ ชัดขวาง หรือ ยับยั้ง การ ออก
เดินทาง ของอาภาศยาน ใน เมื่อ เจ้านาที่ ผู้ มี อำนาจ จะ กัก หรือ จับกุม
บุคคล หรือ หนังสือ ที่ พง ต้อง ใต้ ส่วน นั้นไว้ เพื่อให้ อาภาศยาน และ บุคคล
อื่น ๆ ซึ่ง มิได้ มีเรื่อง รวอ เกยวของ ด้วยนั้นได้ ออกเดินทาง ค่อยไป

พแนก ๑๑

การตรวจตรา และการยกเว้น

มาตรา ๑๒๕

เจ้าพนักงาน ของรัฐบาล ซึ่งได้ รับ อำนาจ จากเจ้าหน้าต ผู้ มี อำนาจ
โดย คำสั่ง ทัดไป หรือ คำสั่ง เฉพาะ ในเรื่องนั้น เป็นตาย ลักษณะ อักษร อาจ

ก) เขา ใน ที่ใด ซึ่ง จำเป็น ต้อง เขา ไป เพื่อ ที่จะ ทำการ ตาม อำนาจ และ ภาระ ของ ตน ตาม ความ ใน พระราชบัญญัติ นี้ ใน เวลา อัน สมควร ได้ สิ้น ทักษะ เมื่อ

ข) เขา ใน ตอน ของ โรงงาน ซึ่ง เป็น ที่ สร้าง หรือ รวบรวม ส่วน ต่าง ๆ ของ อากาศยาน และ ตรวจตรา และ ตรวจสอบ โรงงาน นั้น กับ ทั้ง อากาศยาน หรือ ส่วน ต่าง ๆ และ ระบุ เขียน ที่ เกี่ยว กับ ส่วน เหล่า นั้น ใน ระหว่าง เวลา ทำงาน ได้ สิ้น ทักษะ เมื่อ

ค) ซึ่ง ตรวจตรา และ คน อากาศยาน ซึ่ง คน นมดเหตุ ที่ จะ เชื่อ ว่า มี วัตถุ ระเบิด อาวุธ กระสุนปืน เครื่อง วิทยุ โทรเลข หรือ โทรศัพท์ หรือ ของ ซึ่ง กำจัด นำ เขา หรือ ได้ นำ เขา แลว หรือ กำจัด นำ ออก นั้น ได้

ง) เขา และ ตรวจตรา ที่ หนึ่ง ที่ใด ซึ่ง เป็น ที่ เก็บ อากาศยาน นั้น ได้

มาตรา ๑๒๖

โดย คำสั่ง ทัว ไป หรือ คำสั่ง เฉพาะ เป็น ตาย ดลักษณะ อักษร เด่น มาด มี อำนาจ จะ ยก เว้น อากาศยาน เครื่อง ใด หรือ ประเภท ใด หรือ บุคคล คน ใด หรือ ประเภท ใด จาก การ ทำ ตาม พระราชบัญญัติ นี้ ทั้งหมด หรือ เป็น ส่วน ๆ ก็ได้ แลว แต่ ขอ กำหนด ถ้า มี เช่น ที่ อาจ ระบุ ไว้ ใน คำสั่ง เช่น นั้น

พแนก ๑๒

อากาศยาน ค่างประเทศ

มาตรา ๑๒๗

บทบัญญัติใน พระราชบัญญัติ ทว่าด้วย

- ก) การขึ้น ทะเบียน อากาศยาน
- ข) การออกไป อนุญาตให้ แก่บุคคล ประจำ น้ที่
- ค) ความ สัม ควร ที่จะ เติงอากาศได้
- ง) สุ่มตปม

ห้ามมิให้ ไซ สำหรับอากาศยานค่างประเทศในระหว่าง หนึ่งเดือน คั้ง แต่ วันที่ อากาศยาน นั้น เเข้ามาถึง พระราชอาณาเขตต์ ดัยาม แต่ ว่า

๑) ห้ามมิให้ ผู้ ได้นำ กอง อากาศยาน ทหา เรือ หรือ ทหารบก ค่าง ประเทศ หรือ อากาศยาน ค่างประเทศ เครื่อง ไตขณบน หรือ ลงดินเหนือ หรือใน พระราชอาณาเขตต์ ดัยาม หรือช่วยเหลือ ในการ นั้น เว้นไว้แต่ เมื่อได้ รับเชญ หรืออนุญาต เปนลาย ตักษณอักษร จากเด้นาบตี ผู้ มีอำนาจ และใน การ ที่ อากาศยาน เช่น นี้ ลงดิน โดย ไต รับเชญ หรือ อนุญาต เช่น นี้ ให้ ไซการ ยกเวน ทบัญญัติไว้ ในพแนกนี้ แต่เพียง และตามข้อ กำหนด เช่น ที่อาจมี ระบุไว้ ในใบเชญ หรือใบ อนุญาต และ

๒) ในที่ซึ่ง อากาศยาน ต่างประเทศใด ๆ บินข้าม ตอนหนึ่ง ตอนใด ไป ภายหลังจาก ลงดินใน พระราชอาณาจักรครั้งแรก เว้น ใจ แต่ เมื่อ บินข้ามไป ตามวิธี เช่นที่อาจ เป็น อย่าง จำเป็น เพื่อ จะ ไป ยัง ที่ มุ่งหมายใน ต่างประเทศนั้น เมื่อใน อากาศยานนั้นไม่มี ใบ สำคัญ และ ใบ อนุญาต ซึ่ง เจานาท์ ผู้รับผิดชอบ ในประเทศ ซึ่งเป็นเจ้าของ แห่ง อากาศ ยาน นั้นได้ออกให้ และไม่มีสัมคปม ตามแบบ ซึ่งเจานาท์ เช่นนี้ได้อนุมัติ ซึ่ง มี ข้อ สำคัญ ถูกต้อง ตาม ข้อ กำหนด ใน พระราช บัญญัติ นั้น คิด ไป ด้วย หรือมีเด นาดังเหล่านี้ ออกให้ ตรวจตรา เช่น และในเวลาที่เจานาท์ ซึ่ง ระบุ ไว้ หรือได้รับอำนาจ ตามความใน มาตรา ๑๔๘ นั้น เรียกร้อง ก็ให้ ใช้บท บัญญัติใน พระราชบัญญัตินี้ ทั้งหมด สำหรับ อากาศยาน นั้น

พแนก ๑๓

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๑๒๘

ผู้ใด ซึ่งเป็น เจ้าของ หรือเป็น ผู้หนึ่ง ในบุคคล ประจำ นาคี ของ อากาศ ยาน ละเมิด คือ บทบัญญัติใน พแนก ๒ (มาตรา ๔ ถึง ๑๙) หรือ บทบัญญัติ อื่น ๆ ซึ่ง บทบัญญัติ บทใดที่มี อยู่ใน พแนก ๒ กำหนดให้ตน ปฏิบัติตามนั้น ด้วย ประการใด ต้องระวาง โทษ จำคุกไม่เกิน หนึ่ง เดือน หรือ ปรับไม่เกิน ๑๐๐๐ บาท หรือ ทั้งสองสถาน

มาตรา ๑๒๙

ผู้ขับ อากาศยาน ซึ่ง รู้ ดีกตน ว่า อยู่เหนือ พนท อื่น ระบุไว้ ใน ประกาศ กระแด้ร พระบรมราช โองการ ว่า เป็น พนท อื่นต้องห้าม นั้น คนใดไม่ให้

ตั้งอยู่ตาม ชั้นบน ชั้น บัญญัติได้ ในมาตรา ๒๖ หรือไม่ลงดิน ภายนอก พนท
อนุดกรวม บัญญัติไว้ที่ลัดที่ จะทำได้ เว้นไว้แต่ในการที่มีเหตุสุดวิสัย
ของ ระวังโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือ
ทั้งสอง สถาน

มาตรา ๑๓๐

ผู้ใด ซึ่งเป็น เจ้าของ หรือ เป็น ผู้ดูแล หรือ ทำการงาน ใน ดินนาบดินที่ได้
อนุมัติแล้ว ไม่ปฏิบัติตามบท บัญญัติใน พแนก ๘ แห่ง พระราชบัญญัติ น
ในเรื่อง การดูแล ดินนาบดิน ทักต่าง แล้ว เช่น ในเรื่อง การชักง โคม ไฟ และ
อื่นๆ ของ ระวังโทษ ปรับไม่เกิน สองร้อยบาท

มาตรา ๑๓๑

ผู้ใด ซึ่ง อยู่ใน อากาศยาน

ก) นำวัตถุระเบิด อาวุธ หรือ กระสุนปืน ใดๆ ไปมา โดยมีได้
รับอนุญาต หรือ

ข) นำไปรษณีย์ หรือ เครื่องวิทยุโทรเลข หรือ โทรศัพท ไปมา หรือ
ใช้เครื่องเหล่านี้ ซึ่ง มีอยู่ใน อากาศยาน นั้น โดยมีได้ รับ อนุญาต เป็น ดาย
ลักษณะอื่นๆ ของดินนาบดิน อนุญาต และดินนาบดิน กระทรวงคมนาคม หรือ

ค) ทำการบิน ผาฆแสงสูง หรือ ดัดแปลง การบิน ใดๆ ซึ่ง ขัดขืน ต่อ
บทบัญญัติ แห่งมาตรา ๑๑ หรือ

ง) ทั้ง ดั้งหนึ่ง สิ่งใด ลงจาก อากาศยาน นั้น

ต้อง ระวังโทษ จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือ ปรับไม่เกิน ห้าร้อย บาท
หรือ ทั้งสอง สถาน

มาตรา ๑๓๒

ผู้ใดละเมิดต่อบทบัญญัติบทใดในพจนก ๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ในเรื่อง การ มาถึง หรือ ไป จาก ประเทศสยามโดย อากาศบน หรือ ใน เรื่องการ นำของ เข้า หรือออก ต้อง ระวัง โทษ จำคุก ไม่เกิน หกเดือน หรือ ปรับไม่เกิน ห้าร้อยบาท หรือ ทั้งสอง ส่วน โย ไม่รวมกัน ที่ เขาจ ในการ ที่จะตั้ง โทษพิเศษอย่างใด หรือ การปฏิบัติตามคำสั่ง คำพิพากษา โดยการ ใช้ พระราชบัญญัติ ภาษี อากาศ

มาตรา ๑๓๓

ผู้ใดซึ่ง อยู่ใน อากาศสยาม ใช้ เครื่อง ถ่ายรูป ในเขต ที่ บินข้าม พนท อัน ต้องห้าม นั้นโดยมิได้รับ อนุญาต ต้อง ระวัง โทษ จำคุก ไม่เกิน หนึ่ง เดือน หรือ ปรับไม่เกิน สองร้อยบาท หรือ ทั้งสอง ส่วน

มาตรา ๑๓๔

ผู้ใดทำสัญญาณอย่างใด ส่งไปยังอากาศยาน ซึ่งเข้ามาใน หรือออกไป จาก พระราช อาณา เขตต์ สยาม เพื่อ ประ โยชน์ที่ จะ หลีก เลี่ยง หรือ ช่วย เหลือ แก่ ผู้ใด ในการ หลีก เลี่ยง บทบัญญัติในพจนก ๔ แห่งพระราชบัญญัติ นี้ ต้อง ระวัง โทษ จำคุก ไม่เกิน สามเดือน หรือ ปรับไม่เกิน สามร้อย บาท หรือ ทั้งสอง ส่วน

พระราชบัญญัติตราไว้ ณ วันที่ ๒๖ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นบท ๑๓ ในรัชกาลบัดนี้

ใบแนบที่ ๑

(ตามมาตรา ๒๖, ๒๗, ๒๘, และ ๒๙)

ข้อ กำหนดใน เรื่อง ของคุณ สำหรับ การ ให้ ใบ สำคัญ ของแพทย์

ก) ประวัติ คั้ง ส่วนตัว และ เผ่าพันธุ์ ในเรื่อง ที่กล่าว ถึง ความมั่นคง แห่ง เส้น ประสาท โดย เฉพาะ

ความปราศจาก ข้อ บกพร่อง อย่าง ใด ๆ ใน เรื่องสติ ตมาจาร หรือร่างกาย ซึ่ง จะขัด กับความสามารถ ในการบิน

ข) อายุ อย่าง น้อย ที่ สุด สำหรับ ผู้ขับ และ ต้น หน ของ อากาศยาน บรรทุกคน โดยลำาน หรือ ของนั้น ให้มีกำหนด ๑๙ ปี

ค) ผู้ขอรับ ต้องไม่มี ทุกขเวทนา เนื่องมาจาก บาดแผล อย่างใดซึ่ง เกิดขึ้น โดย บัา หรือ ศัลยกรรม ทั้ง ต้องไม่มี พักด พิการ อย่างใดซึ่ง คิดตัวมา แต่ กำเนิด หรือ เกิดขึ้น อย่างอื่น ซึ่ง จะขัดกับ การ ปฏิบัติ นำที่ ใน อากาศยาน ตามความ สามารถ และ ปราศจาก ภัย

ง) ผู้ขอรับ ต้องไม่มี ทุกขเวทนา เนื่องมาจาก โรคาพาธ หรือ ทุพพด ภาพ อย่างใด ซึ่ง ทำให้ตน อยู่ใน ฐานะ ที่ อาจ จะเป็นผู้ ปราศจากความสามารถ ในการ ปฏิบัติ นำที่ ใน อากาศยานนั้นขึ้นได้ โดยปัจจุบัน หัวใจปลอด ใด และ บรรดา เส้นประสาท ของผู้นั้น ต้อง มีความ สามารถ ที่จะ ทนทาน ผล แห่งการบิน สูง และการบิน เร็วยไป เป็น เวลานาน นั้นได้

ง) ผู้ชอรอง ต้องมีตาไวอย่างสมควร กับการ ประกอบ ภาระตาม ความสามารถของตน มิให้ ผู้ชบ หรือคนหน คนใด มีตาเค้นต์ ซีแปร์ เมตโรเบีย มากกว่าสองดืออปตรา นอกจาก ต้อง มีกำลัง กำกั กนอย่าง ดี และ เหมาะ กับการ หักแด้ ผู้ชบ ต้อง มี สายคาด หังสองข้าง และ ต้อง มีความ สามารถ ที่ จะ สังเกต เห็น ลัต่าง ๆ ได้ อย่าง ปรกติ

จ) หูชองกลาง ต้อง เป็น อย่างปรกติ ผู้ชอรอง ต้องมีหูไว อย่าง สมควร กับการ ประกอบ ภาระ ตาม ความ สามารถ ของตน

ด) ใน บรรดา เครื่อง ต่าง ๆ ในชองหุต้องไม่มีอะไร ที่พิการ และ ต้องไม่มี ความ รุ้สึก มาก หรือน้อย เกิน สมควร

ข) ผู้ชอรอง ต้อง มีชองจุมก ซึ่ง เป็น ทาง เข้า ของ อากาศ นั้น อย่าง ปอดโปร่ง หังสองข้าง และไม่มี ทกขเวทนา เนื่องมาจาก โรค ที่รุนแรง หรือ เรอรั้ง อย่างน่าวิตก ซึ่ง เกิดขึ้น ในเบองบน แห่ง ทางเดิน ของอากาศ

ใบแนบที่ ๒

(ตามมาตรา ๒๖ และ ๒๗)

ลักษณะ แห่ง การ สอบได้ อัน จะ ต้องทำ เพื่อ ยาร ออกใบสำคัญ
แสดง ความ สามารถในการบิน ให้แก่ ผู้ขอรับ ให้ ออกใบ อนุญาตให้
เป็น ผู้ขับ

๑) สำหรับ ผู้ขอรับ ให้ ออกใบ อนุญาตให้ เป็น ผู้ขับ เครื่องบิน
ใบสำคัญ แบ่งออก เป็น สอง ชนิด

“ ก ” แสดง ความ สามารถ ใน การบิน สำหรับ ผู้ขับ เครื่องบิน ส่วน
บุคคล (ใช้ สำหรับ การขับ อากาศยาน บรรทุกคน โดยด้าน หรือของไม่ได้)

“ ข ” แสดง ความ สามารถในการบิน สำหรับผู้ขับ เครื่องบินบรรทุก
คนโดยด้าน หรือของ

ใบ สำคัญ เช่นนี้ ผู้สอบได้ ต้องคน ซึ่ง ได้รับอนุมัติ จากเจ้าพนักงานผู้
ได้รับ อำนาจ ตามความใน มาตรา ๒๔ อาจ เป็น ผู้ออกให้ ได้

การ ทดสอบ ในทาง วิธี การ

การทดสอบ ในทาง วิธี การ เพื่อ จะออกใบ สำคัญ แสดง ความ สามารถ
ในการบิน นั้น ให้ทำ ภายใน กำหนด เวลา หนึ่ง เดือน

การ ทดสอบ เช่นนี้ จะทำ เป็น ลำดับ อย่างใดก็ได้ และ อย่างหนึ่ง ๆ
จะต้องทำ ซ้ำกัน ต้องครั้ง ก็ ได้

การ ทดลอง เซ็นเซอร์ ให้มีผู้ สืบค้นได้ ทดลอง คน ผู้ เห็น เป็น พยาน ซึ่ง จะ ได้ ส่ง รายงาน ของ คน เป็น ทาง ราชการ ไปยัง เจ้า สมภาร งาน ผู้ ได้ รับ อำนาจ ตาม ความ ใน มาตรา ๒๕๔ ยี่สิบ ตรี แต่ เมื่อ สืบ พบ บุคคล ใด อย่าง หนึ่ง

ในการ ทดลอง ใน ทาง วิชาการ อย่าง หนึ่ง ๆ นั้น ผู้ เข้า สืบค้น ได้ ต้อง อยู่ใน เครื่องบิน แต่ ถ้า พัง

ใบ คำ คัญ “ ก ” แสดง ความ สามารถ ในการบิน

สำหรับ ผู้ ขบ เครื่องบิน ส่วน บุคคล

ก) การ ทดลอง สำหรับ การบิน สูง และการบิน ร่อน คือ การบิน โดย ไม่ ลง ดิน ใน ระหว่าง นั้น ให้ ผู้ ขบ คง อยู่ เหนือ ที่ ซึ่ง ขึ้น บน นั้น ใน ระยะ สูง อย่าง น้อย ที่ สุด ๒๐๐๐ เมตร ตลอด เวลา หนึ่ง ชั่วโมง เป็น อย่าง น้อย ที่ สุด การ ลง นั้น ใน ที่ สุด ให้ ทำ ด้วย การ ร่อน โดย ที่ หัก เครื่อง กัด ทั้งหมด เสีย ใน ระยะ ๑๕๐๐ เมตร เหนือ พน ดิน ที่ จะ ลง การ ลง ดิน นั้น ให้ ทำ ภายใน ระยะ ๑๕๐ เมตร จาก ที่ ซึ่ง ผู้ สืบค้น ได้ ได้ กำหนด ไว้ ก่อน แล้ว นั้น โดย ไม่ ทำให้ เครื่อง กัด เครื่อง ใด เติบ อีก

ข) การ ทดลอง ความ คล่องแคล่ว คือ การบิน โดย ไม่ ลง ดิน บิน รอบ หัก (หรือ ท่อน) สอง อัน ซึ่ง อยู่ ห่าง กัน ๕๐๐ เมตร ทำ การ เดี่ยว เป็น รูป เชน แปด แบบ อาหาร บิน ชุด หนึ่ง รวม ห้า ตัว ในการ เดี่ยว ครั้ง หนึ่ง ๆ จะ ต้อง ถึง หัก (หรือ ท่อน) อัน ใด อัน หนึ่ง ใน สอง อัน การบิน นี้ ให้ ทำ เหนือ

พินดี (หรือน้ำ) ในระยะตั้งไม่เกิน ๒๐๐ เมตร โดยไม่ถูกต้อง พินดี (หรือน้ำ) ส่วน การ ลงดิน นั้น

๑) ให้ปิดเครื่องกลที่มีอยู่ทั้งหมดนั้นเสียทีเดียว อย่างช้าที่สุด ให้ทำเมื่อเครื่องบินถูกต้อง พินดี (หรือน้ำ) และ

๒) ในที่สุดให้หยุดเครื่องบิน ภายในระยะ ๕๐ เมตร จากที่ซึ่งผู้เขา สอบได้ได้กำหนดไว้ก่อน ออกบิน

ค) การบินข้ามแดนดิน คือ การบินข้ามแดนดินหรือถิ่นที่เดเป็น ระยะทางอย่างน้อยที่สุด ๘๐ กิโลเมตร การลงดินในที่สุดนั้นให้ทำณะ ที่ซึ่งได้ ออกบินไป

ใบสำคัญ “ข” แสดงความสามารถในการบิน

สำหรับ ผู้ขับเครื่องบิน บรรทุกคนโดยลำาน หรือของ

การทดลองในทางวิธีการนั้น ให้เป็นเช่นในข้อ ก (และ ข) ข้าง บน

ผู้เขาสอบได้ซึ่งมีใบสำคัญ “ก” อยู่แล้ว ไม่ต้องกำหนดให้ทำการ ทดลอง เหล่านี้โดยตลอดอีก

การทดลองในทางวิธีการ ต่อๆ ไปนั้น ให้เป็นดังต่อไปนี้

การทดลอง ความอดทน คือ การบินข้ามแดนดิน หรือถนทะเล เป็นระยะทาง อย่างน้อย ที่สุด ๓๐๐ กิโลเมตร การ ลงดิน ใน ที่สุด นั้น ให้ ทาณะที่ ซึ่งได้ ออกบินไป

การบินนี้ให้ ทำ ใน เครื่องบิน เครื่องเดียวคน ดังแต่ คน จนตลอด และให้ ทำ ภายใน เวลา แปด ชั่วโมง รวม ทั้ง การ ลงดิน สอง ครั้ง ซึ่ง จำ ต้อง ทำ ใน ระหว่าง นั้น ด้วย ใน การ ลงดิน นั้น เครื่องบิน ต้อง ไป หยุด หนึ่ง อยู่ใน ที่ แห่งเดียว หรือ หลายแห่ง ซึ่ง มี ให้ บน ที่ ซึ่ง ได้ ออก บิน ไป ส่วนที่ นั้น ให้ ผู้ สอบได้ เป็น ผู้ กำหนด

ในเวลาที่จะ ขึ้นบิน ให้ ผู้ สอบได้ ได้ รับ คำ บอก เต่า ใน เรื่อง ทาง เติม ของคน กับ ให้ ได้ รับ แผน ที่ คิด คำนวณ ด้วย ผู้ สอบได้ จะ ได้ วินิจฉัย ว่า ไต่ บิน ไป มา ทาง เติมนั้น โดยถกต้อง หรือ ไม่

การบิน กลางคืน คือ การบิน ใน ระยะสูง อย่างน้อย ที่สุด ๕๐๐ เมตร เป็น เวลา สามสิบ นาที และ จะ ต้อง ทำ การ ลงดิน ใน ระหว่าง เวลา ภายใน หลัง อาทิตย์ ตกสอง ชั่วโมง กับ ก่อน อาทิตย์ ขึ้นสอง ชั่วโมงนั้น ครั้ง หนึ่ง ด้วย

การ ทดลอง ความชำนาญ ในการ ขับอากาศยาน ซึ่ง ได้ มา แต่ ก่อน แล้ว การทดลอง นี้ พึง ต้อง ทำ ใน เครื่องบิน แบบที่ ผู้ ขอร้อง ต้องการ ไปอนุญาต สำหรับ เป็น ผู้ ขับ จะ ต้อง เป็นการ ทดลอง ขับอยู่ เป็น เวลา อย่างน้อย ที่สุด สอง ชั่วโมง มี การ ลงดิน ด้วย สอง ครั้ง และ ใน ครั้ง หนึ่ง ๆ ต้อง ไม่ มี ส่วนใด ของ เครื่องบิน นั้น บุกสลายไป

การ ทดลองนี้ไม่จำเป็น ต้อง ทำต่อหน้าผู้สอบได้ แต่ว่าผู้เข้าสอบ
ได้ต้องนำหลักฐาน มาพิสูจน์ ให้เป็นที่พอใจ ของผู้สอบได้ ว่าคนได้ทำการ
ทดลอง นี้

การสอบได้ในทางเทคนิค

การสอบได้ในทาง เทคนิคสำหรับใบสำคัญ “ ก ” และ “ ข ” ทั้งสอง
ชนิดนี้ ให้เป็นการสอบได้ใน เรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

ข้อ บังคับในอากาศดังมี อยู่ใน พแนก ๘

ความรู้ในทางวิชาการ เฉพาะ ในเรื่องความประทะกันทานของอากาศ
ซึ่งเกี่ยวข้องกับบก ทางเดียว ทางเดียว ขนลง และ ใบพัด น้ำที่ ของ ส่วน
ต่าง ๆ แห่ง เครื่องบิน และ เครื่องบังคับ ส่วน เหล่านี้

การประกอบเครื่องบิน ใบพัด ฐานต่าง ทางเดียว ทางเดียว ขนลง
และ เครื่องบังคับ ดังเหล่านี้

การ ทดลอง ในทาง วิชาการ ซึ่งคล้ายคลึงแก่งาน

ความรู้ทั่วไปในเรื่อง เครื่องกล น้ำมันระเบิด และ น้ำที่ ต่าง ๆ ของ
เครื่องกลเหล่านี้ เครื่อง อำนวยดิน การ ปรงปีก การ จุดปีก การ พ่น
ไอเสีย

ลักษณะ รูปพรรณ ของเครื่องกล อากาศยาน และ ความคิด อันเป็น
หลักทั่วไปในการ ประดิษฐ์เครื่องกลเหล่านี้ การปรับ และการ ประกอบ

วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ หน้า ๒๔๒

สาเหตุที่ทำให้เครื่องกลเดินไม่เรียบร้อย เชื้อเพลิง และ น้ำมันการ
บรรยาย รายละเอียด ของเครื่องกล อากาศยาน ที่ใช้ การปรับ การยกน้ำหนัก
การบำรุงรักษา การถอด และการประกอบ ส่วนที่สำคัญ สาเหตุแห่ง
ความชำรุด การใช้ดิน ผ่อนกำลัง และ เครื่องบังคับ อย่างอื่น ๆ

การ ทดลอง ในทาง วิธีการในเรื่อง จัดการ แก๊ส ไช และ ซ่อมแซม

การอ่าน แผนพับกล การกำหนดทิศ การตรวจสอบที่อยู่ ของอากาศยาน
อุทุนิยมศาสตร์ เบื้องต้น

๒ สำหรับ ผู้ชอรอง ให้ ออกใบอนุญาต ให้ เป็นผู้ ชับ อากาศนาวา

การสอบได้เพื่อจะออกใบสำคัญ ด้แสดง ความสามารถ ในการบิน สำหรับ
ผู้ ชับ อากาศนาวา นั้น ให้ กระทำโดย วิธี ทดสอบดังนี้ กนกบท จะต้อง ทำ
เพื่อการ ออกใบ อนุญาต ให้ เป็น ผู้ ชับ เครื่องบิน ให้ มีการ แก๊ส ไช เปิดยื่น
แปลง เช่นที่ ผู้สอบได้ตามคำสั่ง ของเจ้าพนักงาน ผู้ ใ้ รับอำนาจ ตามความ
ใน มาตรา ๒๔ นั้น อาจ อนุญาตได้

การสอบได้ในทาง เทคนิก นั้น ให้ วิศวกร สอบได้ ความรู้ ใน เรื่อง
คุณสมบัติ ของกำลัง และ ความรู้ ในวิชา การใช้ บัดตนนั้น เขาด้วย

ใบแนบที่ ๓

(ตามมาตรา ๒๔ และ ๒๕)

ลักษณะแห่ง การสอบได้ อันจะต้องทำ

เพื่อการ ออกใบ คำคัญ ดี แสดงความสามารถในทาง เทคนิก ให้ แก่ผู้ช้
ร้อง ให้ ออกใบ อนุญาต ให้ เป็นคณหน หรือช่างกล

ใบคำคัญ เช่นนี้ ในรายหนึ่ง ๆ ผู้สอบได้ ซึ่งได้ รับอนุมัติ ในเรื่อง
จากเจ้าพนักงาน ผู้ ได้รับอำนาจ ตามความ ในมาตรา ๒๔ อาจ เป็นผู้ ออก
ให้ ได้ การสอบได้ นั้น ให้ ทำ ในเรื่อง ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

สำหรับคณหน

การเคลื่อนที่ แห่ง ดวงดาว ต่าง ๆ ทั้งอย่าง ที่เป็น ไปจริง ๆ และอย่าง
ที่ ดู เหมือน จะเป็นไป ภาพแห่ง ท้องฟ้า ตามที่ เห็น ประจักษ์ อย่างต่าง ๆ

มุมซัวโมง, เวลาปานกลาง, เวลาจริง, และเวลาทางดาราศาสตร์
รูปและ ขนาดของโลก

แผนที่ดาว

วิธีกำหนด เส้นซัด ขวางโลก, เส้นซัด ขวางโตก, เวลา, และซามิรุ
ซอบังคับ ในอากาศ ดังมีอยู่ในพแนก ๘

การอ่าน แผนที่ บกและทะเล และการ ตรวจ สอบ ที่ อยู่ ของอากาศยาน

เข็มทิศ เมรตชาน แม่เหล็ก เทคโนโลยีโอ หรือวาริ ซาคิโอ (มุม
ซาง หรือ ความ เยื้องกัน ในระหว่าง เข็มแม่เหล็ก หรือเมรตชาน แม่เหล็กกับ

แนวคิดเห็น และทิศใต้ หรือเมริเดียนที่แท้) เดวิดอาดิโอ (มุมข้าง หรือ ความเยื้องกัน ในระหว่าง เข็มแห้ง เข็มทิศ ของ เรือกับ เมริเดียน แม่เหล็ก เพราะเหตุแห่งความเป็นแม่เหล็ก ของส่วนต่าง ๆ ที่เป็นเหล็ก ของเรือ)

ทางเดิน, ทิศทาง, และการแก้ตั้งเหล็ก

การหักล้าง ความเยื้อง ของเข็มทิศ (ในทาง วิชาการ และวิธีการ)

การคำนวณ อาซิมุซ

การบิน โดย ที่กำหนดค่าบด ซึ่งอากาศ ยานอยู่ โดย อนุমানด้วย ทางเดิน และระยะ ทางที่ได้ เดินไปแล้ว การ ประมาณ ความเร็ว ใน การบินไป

อาการเคลื่อนที่ ออกไปจาก ทางเดิน ที่ต้อง การ จะบินไป นั้น โดย กระแสลม หรือเหตุอื่น ๆ ตารางตราแวร์ด์

โพรโนเม็ตร์, การเดิน ของโพรโนเม็ตร์, การสอบ

เช็ทซ์คันด์ (เครื่องวัดมุม ในระหว่าง สิ่งต่าง ๆ), การปรับ

ประติทินการเดินทาง

การกำหนดค่าบด ซึ่ง อากาศ ยาน อยู่ โดย อาซิรัย ทิศทาง และ ระยะ สูง ของดาว

การเดินเรือแปนวงใหญ่

เครื่องต่าง ๆ ในการ เดินอากาศ ยาน

แผนที่ ดัดแปลง อนุนิยมน์คาร์ดอร์ และตักษณ อากาศ

ข้อบังคับ ของ นานา ประเทศ สำหรับ การเดิน อากาศ และ การ เดินทะเล และบัญญัติ อย่าง อื่น ๆ ของ นานา ประเทศ ซึ่งได้ ตรา ขึ้น ไว้ ใน เรื่อง การเดิน อากาศ

สำหรับ ข้าง กด

ข้อบังคับ ใน อากาศ ดัง มี อยู่ใน พจนานุกรม ๘

ความรู้ ทราบ ใน เรื่อง เครื่อง กด น้ำมัน ระเบิด และ น้ำ ที่ ต่าง ๆ ของ เครื่อง กด เหล่า นั้น เครื่อง อำนวย ความสะดวก การ บำรุง รักษา การ จุด ก๊าซ การ พ่น ไอ เดียว

ลักษณะ รูปพรรณ ของ เครื่อง กด อากาศ ยาน และ ความ คิด อัน เป็น หลัก ทั่วไป ในการ ประดิษฐ์ เครื่อง กด เหล่า นั้น การ ปรับ และ การ ประกอบ สาเหตุ ที่ ทำให้ เครื่อง กด เดิน ไม่ เรียบ รวย เชื้อเพลิง และ น้ำมัน การ บรรยาย รายละเอียด ของ เครื่อง กด อากาศ ยาน ที่ ใช้ การ ปรับ การ หยอด น้ำมัน การ บำรุง รักษา การ ถอด และ การ ประกอบ ส่วน ที่ สำคัญ สาเหตุ แห่ง ความ ขัดข้อง การ ใช้ ต้น ฝอย ก๊าซ และ เครื่อง บังคับ อย่าง อื่น ๆ

การ ทดสอบ ใน ทาง วิชา การ ใน เรื่อง จัด การ แก๊ส และ เชื้อ มผสม

ใบแนบที่ ๔

(ควบคุมตรา ๓๓ และ ๓๔)

ข้อกำหนดซึ่งต้อง อนุมัติตามจึงจะออก ใบสำคัญ แสดงความ สมควร ที่จะเดิน อากาศได้นั้น ให้สำหรับ อากาศยานแบบ และให้แก่อากาศยาน ต่อ ๆ ไป ซึ่งเป็นแบบ เดียวกันนั้นได้

อากาศยานแบบ

๑) พร้อม กับคำ ขอร้อง ของคนนั้น ให้ผู้ ขอร้อง ส่งดำเนินใบ สำคัญ แสดงความ สมควร ที่จะเดิน อากาศได้ ซึ่งอาจได้ ไว้สำหรับ อากาศยาน แบบเช่นนั้นแล้ว

ทั้ง ให้ผู้ ขอร้อง ส่งรูป เขียน แสดงสิ่งต่าง ๆ โดยทั่วไป ซึ่ง จะจัด ตั้งไว้ ในอากาศยาน ที่มุ่งหมาย จะทำเช่นนั้น พร้อมด้วยราย ตละเอียดใน เรื่อง สิ่งที่บรรทุก, เชื้อเพลิง, เครื่องกล และอื่น ๆ เช่นที่จะทำ ให้ สามารถ ลงความเห็น เบื้องต้น ในเรื่อง ความ ปลอดภัย โดยทั่วไปได้นั้นด้วย

๒) ให้ผู้ ขอร้องส่ง รูปเขียน และราย ตเอียด ของอากาศยาน ซึ่ง มุ่งหมาย จะทำเช่นนั้น ไปพร้อม กับคำ ขอร้อง หรือส่ง ตามไปใน ภายหลัง เช่นที่ อาจ เป็นการ จำเป็น สำหรับ การ สอบสวน โดย ต.เอียดใน เรื่อง ความ ปลอดภัย ของอากาศยาน (รูปเขียน ด้วยเส้นขาว บนพื้นสี น้ำเงิน และแผน ดังเขป อย่างหยาบ ๆ นั้น ถ้าหากว่าถูกต้อง ตามส่วนโดยเต็มที่ ก็อาจ พอเพียง ที่จะทำ ให้ การ สอบสวน ที่กล่าว แล้วนั้น สามารถดำเนินไปได้)

๓) ผู้xorอง อาจดำเนิน การ ประดิษฐ์ ส่วน ของ อากาศยาน เฉพาะ ส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือ ทั้งหมด นั้นต่อไปได้ เช่นและในเวลา ที่ได้อนุมัติ จากเจ้าพนักงาน ผู้ใด รับอำนาจ ตามความในมาตรา ๓๓ (ซึ่งในใบแนบนี้ จักได้เรียกว่า เจ้าพนักงาน)

๔) ผู้มีชื่อ และทัพอะ สัมภาระ ในการประดิษฐ์ อากาศยานนั้น ให้ เจ้าพนักงาน อนุมัติ อนุมัติ ตามคำชี้แจงโดยละเอียดในข้อ ๑๗) ของใบ แนบนี้

๕) เมื่อ การทำ อากาศยาน นั้นเสร็จแล้ว ให้ผู้xorองอากาศยานของผู้ xorอง หรือ ของผู้ ประดิษฐ์ ทำ การ บิน ทดลอง ค่อยหน้า เจ้า พนักงาน หรือ บุคคลซึ่งเจ้าพนักงาน ผู้ นั้นได้ บังนามไว้ (ซึ่งในใบ แนบนี้ จักได้เรียกว่า ผู้แทน ของเจ้าพนักงาน)

๖) เมื่อการ คำขอ อนุญาต สอบสวน การตรวจตรา และการบินทดลอง ของผู้xorองได้เสร็จสิ้น ลงอย่าง เป็นที่พอใจ และเมื่อการ แก้ไข คัดแปลง อย่างใด ๆ ซึ่งเห็นว่า จำเป็น สำหรับ ความปลอดภัย นั้นได้สำเร็จ ไปตามความ พพอใจ ของเจ้าพนักงานแล้ว ผู้xorอง อาจได้ รับ คำชี้แจง ให้นำอากาศยานนั้นไปมอบไว้ สำหรับการ ทดลอง ในทางราชการณะสดนาม บินเช่นที่เจ้าพนักงานอาจจะใช้ได้ (ซึ่งในใบแนบนี้ จักได้ เรียกว่า สดนามบิน ในราชการ)

๗) ก่อนการ มติออกาศยานไว้สำหรับ การทดลองในทางราชการ ผู้ชอรอง จะทำการแก้ไขคดีแปลง แก้อากาศยานนั้นในเขตใดก็ได้ กล่าวคือ ถ้าหากว่าได้ นารายตเคยดอย่างเต็มที่ และรูปเขียน ดัดแปลงการแก้ไขคดีแปลง ที่มุ่งหมาย จะทำนั้น เด่นชัดคือ เจ้าพนักงานก่อนแล้ว และการแก้ไขคดีแปลง เช่น ที่จะเกี่ยวเนื่อง ถึง ความ ปราศภัย นั้น เจ้าพนักงานได้ออนุมัติแล้ว

๘) ในระหว่าง การทดลองในทาง ราชการ ซึ่งจะมีผู้แทน ของผู้ชอรอง เป็นคนดูแล โดย เป็น จำนวน เช่นที่ เจ้าพนักงาน จะอนุมัติก็ได้ นั้น อากาศยานนั้น จะอยู่ในความควบคุม ของผู้แทน ของเจ้าพนักงาน แต่ความ ให้เจ้าพนักงาน และผู้แทนของเจ้าพนักงานเป็นผู้รับผิดชอบสำหรับ ความเสียหาย หรือชำรุด อย่างใดก็ได้ ค่าขึ้น แก้อากาศยานนั้น ในระหว่าง การทดลองในทางราชการ

๙) ถ้าหากว่า เนื่องจากการทดลองในทางราชการเช่นนั้น เจ้าพนักงานได้ คิดเห็นว่าสำหรับ ความ ปราศภัย จำเป็น ต้องมีการแก้ไขคดีแปลง อย่างใดบ้าง ก็ให้ผู้ชอรองทำการแก้ไขคดีแปลงอย่างนั้น ๆ และเมื่อการแก้ไขคดีแปลง เหล่านี้เสร็จแล้ว ถ้าหากว่า เจ้าพนักงานได้ กำหนด ให้มอบอากาศยานนั้นไว้สำหรับ การ ทดลองในทาง ราชการ ต่อไปอีก ก็ให้ทำตาม

๑๐) เมื่อการ ทดลอง ในทาง ราชการ นั้นเสร็จแล้ว ผู้ชอร้อง จัก ได้รับใบแจ้งข่าว และเจ้าพนักงาน จักได้ เห็นรายงานในเรื่อง การคำนวณ และการ ทดลอง แก่ผู้ชอร้อง ตามคำ ชอร้อง เจ้าพนักงาน อาจจัดการ มอบ อากาศยานนั้น คน ให้แก่ผู้ชอร้อง ณะสนามบินในราชการ เพื่อให้ นำ กลับไปจาก ที่นั้น ก็ได้ หรือจัด ให้ ผู้ชอบอากาศยานในราชการ นำไปมอบ ให้ณะสนามบิน ซึ่ง ผู้ชอร้องได้ เลอกไว้ และ เจ้าพนักงาน ได้อนุมัตินั้น ก็ได้

๑๑) เมื่อการ ทดลอง ในราชการ นั้นได้ เสร็จสิ้น ลงอย่างเป็นที่ พอใจ และเมื่อ การแก้ไข ดัดแปลง อย่างใด ๆ ที่เห็นว่าจำเป็นสำหรับ ความปราศ ภัยนั้นได้ สำเร็จไปตาม ความ พอใจ ของเจ้า พนักงานแล้ว จักได้ออก ใบสำคัญ แสดงความ สัมควร ที่จะเดิน อากาศได้นั้นให้ ก่อนการ ออกใบ สำคัญเช่นนั้น ให้ผู้ชอร้อง มอบรูปเขียน ที่เปเนแบบ ดำเนิน การ สำหรับ คนงานใช้ ในการ ทำอากาศยานนั้น ให้แก่เจ้าพนักงาน เป็นจำนวนรวม หนึ่งชุด โดยครบถ้วน

อากาศยานต่อ ๆ ไป

๑๒) สำหรับอากาศยานต่อ ๆ ไป ซึ่งในเรื่อง ที่สำคัญ เป็นอันดงรอย กันกับ อากาศยาน แบบที่มีใบสำคัญ แสดง ความสัมควร ที่จะเดิน อากาศได้ อันได้ ออกให้ ไว้ก่อนแล้ว ทุกประการนั้น เมื่อเจ้าพนักงาน ได้รับใบ ชอร้อง อันใด ทำชน โดย ถูกต้อง อย่างเต็มที่ นั้นแล้ว ต่อไป จักได้ออก

ใบสำคัญแสดงความสมควรที่จะเดินอากาศได้นั้น ให้อนุโลมตาม ข้อกำหนด และวิธีปฏิบัติการ ซึ่งระบุไว้ใน ข้อความต่อไปนี้

๑๓) ผู้ขอรอง จะทำการ แก้ ไข ตก เปลี่ยน (รวมทั้งการ เปลี่ยนแบบ ของเครื่องกล) แก้อากาศยาน ก็ได้ และจะทำให้ คลาดเคลื่อนไปจาก รูปเขียน ที่เป็นแบบดำเนินการสำหรับคนงานใช้ ในการทำ อากาศยานแบบ ซึ่งได้อนุมัติ และได้มอบไว้ ตามความในข้อ ๑๑ แห่งใบแนบนี้ โดยครบถ้วน ทั้งชุด ก็ได้ แต่ใหม่อบรายละเอียด อย่างเต็มที่ และรูปเขียน ดังแดง การ แก้ ไข ตก เปลี่ยน ที่มุ่งหมาย จะทำนั้น ให้ แก่เจ้าพนักงาน ก่อน และการ แก้ ไข ตก เปลี่ยน เช่นนี้ จะเกี่ยวเนื่องถึง ความ ปลอดภัย ของอากาศยานนั้น ให้อำนาจ แต่โดย อนุมัติ ของเจ้าพนักงาน

๑๔) ในระหว่างการ ประดิษฐ์ อากาศยานนั้น การตรวจ ควบคุม และ การประดิษฐ์ กับทั้งที่พอจะ ดำเนิน ให้ ไปนไป โดย อนุมัติ ของ เจ้าพนักงาน โดยชอบ ด้วยคำสั่ง เจกต่างไว้ โดยละเอียดในข้อ ๑๘ แห่งใบแนบนี้

๑๕) ถ้าและ อากาศยานใด เจ้าพนักงาน มีความ เห็นว่า ผิดแปลกไป จากอากาศยาน แบบมากมาย หรืออากาศยานใด ผู้ ประดิษฐ์ ได้ ทำขึ้น ไม่เหมือนกับอากาศยานแบบในเหตุเช่นนั้น เมื่อการทำ อากาศยานนั้น ดำเนินจนแล้ว เจ้าพนักงาน จะกำหนด ให้ ผู้ขออากาศยานของผู้ขอรอง หรือ ของผู้ประดิษฐ์ ทำการ บันทึกตลง ต่อหน้าผู้แทนของเจ้าพนักงานก็ได้ และ จะกำหนด ให้ นำอากาศยานนั้น ไปมอบไว้ ณ ฐานการบินในราชการ สำหรับ

การทดลองเพิ่มเติมออกใด วิธีปฏิบัติการในเรื่องนี้จักได้เป็นตามอย่าง
วิธีปฏิบัติการอันเป็นบรรทัดฐานในการทดลองที่คล้ายกันในเรื่องอากาศยาน
แบบเช่นที่วางไว้ในข้อ ๘, ๙ และ ๑๐ แห่งใบแนบนี้

๑๖) เมื่อการทำอากาศยานนั้นได้เสร็จสิ้นลงอย่างเป็นที่พอใจ และ
การทดลองอย่างใด ๆ ซึ่งเจ้าพนักงานอาจกำหนดให้ทำได้นั้นได้ทำเสร็จแล้ว
และเมื่อการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างใด ๆ ซึ่งเห็นว่าจำเป็นสำหรับความปลอดภัย
ของนั้นได้ทำให้เสร็จสิ้นไปตามความพอใจของเจ้าพนักงานแล้ว จักได้
ออกใบสำคัญแสดงความสมควรที่จะเดินอากาศได้นั้นให้

ก่อนการออกใบสำคัญเช่นนั้น ให้ผู้ขอรับรองรูปเขียนที่เป็นแบบ
ดำเนินการสำหรับคนงานใช้ ในการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างใด ๆ แก่อากาศยาน
แบบหรือการที่ทำให้คลาดเคลื่อนไปจากนั้น แก่เจ้าพนักงานเป็นจำนวน รวม
หนึ่งชุดโดยครบถ้วน

วิธีอนุมัติและทัพอะดั้มการะ

๑๗) ในเรื่องอากาศยานแบบนั้น

ก) ผู้แทนของเจ้าพนักงานจักได้เป็นผู้ทำการตรวจตราฝีมือและทัพอะ
ดั้มการะ

ข) ในที่ใดเจ้าพนักงานมีความเห็นว่าสามารถ จะทำได้ กจักได้รับรอง
ว่าการตรวจตรา ชิ้นเล็ก ชิ้นน้อย และส่วน ประกอบ กับทั้ง ทัพอะดั้มการะ
สำหรับ อากาศยานแบบ ซึ่งผู้ทำการงาน อยู่กับผู้ที่ประดิษฐ์ได้ทำในความ

ควบคุม ขวางผู้แทนของผู้ประติษฐาน เป็นอันใช้ได้ แต่ว่าส่วนประกอบ
ส่วนหนึ่ง ๆ นั้น ในที่สุดจักได้มีผู้แทนของเจ้าพนักงานซึ่งจักได้ทำการ
ร่วมกันกับ กองตรวจตรา ของผู้ประติษฐาน เป็นผู้ตรวจตรา และอนุมัติ

ก) ผู้ประติษฐานจะต้องแจ้งข่าวแก่เจ้าพนักงานเจ้าพนักงานก่อน เริ่ม
งานในการ ทำส่วนใดของอากาศยานซึ่งจำ.ปนต้องมี การตรวจตรา ก่อนงาน
ที่จะทำต่อไป

ข) ผู้ประติษฐานต้องทำตามข้อกำหนดที่กล่าวไว้ ได้ นี้โดย ด้อย
สำหรับ อากาศยานต่อ ๆ ไปนั้น โดยตลอดด้วย

๑๘) ส่วนการทำอากาศยานต่อ ๆ ไปตามแบบใด แบบหนึ่งนั้น

ก) ผู้ประติษฐานต้องสั่งแดงให้เป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงาน ว่ากอง
ตรวจตรา ของคนนั้นเป็นอย่างไรที่จะทำให้เชื่อแน่ว่าอากาศยานที่กอง
นั้นตกลงให้เป็นอันใช้ได้ นั้น ในเรื่องที่สำคัญ ย่อมตรงรอยกันกับแบบ
ที่เป็นตัวอย่าง นั้นทุกประการ

ข) ผู้ประติษฐานต้องหาข้อ ทัพพะ สัมภาระ ตามใบอนุญาตซึ่งได้
อนุมัติสำหรับแบบ ที่เป็นตัวอย่าง และต้อง จัดการให้ ทัพพะ สัมภาระที่
ต้องการใน คราว หนึ่ง ๆ นั้น ปรากฏว่า ถูกต้อง ตามใบอนุญาต รายชื่อ เหล่านี้
โดยการที่ได้ ตรวจ สอบเลือก พิสูจน์ และ ทดลอง เช่นที่เจ้าพนักงาน อาจ
อนุมัติได้นั้น ทุก ๆ คราว

ค) ผู้ประคิษฐู์ต้องจัดการ ณะ โรงงาน ของตน อย่างที่ จะกัณมิใหม่ การใช้ทพะ ดั้มภาระ อื่น นอกจากที่ได้อนุมตแล้ว เช่นใน ข้อความ ที่หมาย ดวยอักษร ข นนชนใด

ข) กองตรวจตรา ของผู้ประคิษฐู์ ซึ่งก่่าวถึง ในข้อความ ที่หมาย ดวยอักษร ก. นั้น ต้องกัตรวจไว้ ที่ชนเล็กชนนอย ชนหนึ่ง ๆ และทุก ๆ ชน หรือมณัน กต้องทำให้ มีทางที่จะลอบ ล้วนหาคว บุคคลซึ่งเป็นผู้รับ ผิดชอบ ในการ ที่อนุมัติเช่นนั้น ต่อไปได้ โดยตระหนัก ในที่ใดเห็นว่าทำได้ จะทำการ ตรวจตรา โดยวิธี ลือกหยิบ มาตรวจ ก็เอาเป็นใช้ได้

ง) ผู้ประคิษฐู์ ก่องจ่าย ชนเล็กชนนอย หรือส่วนต่าง ๆ ไปยัง โรงงาน เพื่อประกอบ เข้าเป็นส่วน ประกอบนั้น แค่นเพาะเมื่อได้ ปฏิบัติ การ ใน เรื่อง ดังเหล่านั้น โดยถูกต้อง ตามบทบัญญัติ แห่งข้อความ ที่หมาย ดวย อักษร ข. แล้วเท่านั้น

จ) ในระหว่างงานที่ทำในการ ประกอบเข้า เช่นนั้น ผู้ประคิษฐู์ ต้องทำให้ มีการตรวจตราความดำเนิน ไปแห่งการนั้น ตามความสามารถอยู่ เด่มอ และจะหมายเหตุการตรวจตรา เช่นนั้นลงในใบ สแดงความ ดำเนิน ไปให้ปรากฏสำหรับ ส่วนประกอบ ส่วน หนึ่ง ๆ อื่นๆ ส่วน ประกอบ ทุก ๆ ส่วนนั้น ในที่สุด ต้องมี ผู้ ใดคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ มีความสามารถในกองตรวจตรา ของผู้ประคิษฐู์ นั้นเป็นผู้ตรวจตรา ซึ่งจักได้ ตรวจไว้ ที่ส่วนประกอบนั้น ๆ

โดยอาการ อันจักเป็นทางให้ สืบสวนหาตัว ผู้ตรวจได้ ในภายหลัง และ เป็นผู้ลงนามไว้ในใบสั่งแดง ความดำเนินไปนั้นด้วย

๓) วัชกรสำหรับทำการต่าง ๆ ของผู้ ประดิษฐานซึ่งจะกล่าวคือเป็น นินจาต้องได้อบรมจากเจ้าพนักงาน หรือ ผู้แทน ของ เจ้าพนักงาน จึงนับว่า ไซ้ได้ คือ วัชกรที่ผิดคดีให้ มรุษพรรณ แดงลักษณะตามต้องการ โดยอาศัย ความร้อน วัชกรทำให้ ไมแห้งย่อย และวัชกร ตัดหรือเฉื่อย วัชกรผูก ส่วนที่สำคัญ คือกินและวัชกรทำการฉาบทาด้วย นามนชน

๔) ผู้ประดิษฐ์ต้องทำให้เชื่อแน่ว่าเครื่องต่าง ๆ และส่วนอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวเนื่อง ถึงความ ดำรงรถที่จะเดินอากาศได้ อันได้ ไซ้จากผู้ อื่น ซึ่งเป็นผู้ประดิษฐ์ขึ้นตลวงนั้น ได้ มผู้ตรวจตรา และอนุมัติโดยชอบด้วย ข้อกำหนด เหล่านี้แล้วทั้งสิ้น

๕) ผู้ประดิษฐ์ (อากาศยานหรือเครื่องกล เช่นที่อาจคาดกันไว้ ได้) ต้องทำให้เชื่อแน่ว่า เครื่องกล ทั้งหมดได้ มผู้ตรวจตรา และ อนุมัติ โดยชอบด้วยข้อกำหนด เหล่านี้แล้ว และอีก ประการ หนึ่งได้ มผู้ทำการ ทดลองในโรงงาน เช่นที่เจ้าพนักงานได้กำหนดให้ทำน อย่างเป็นที่พอใจ แล้ว และเพื่อการนี้ได้ จัดให้ มมา หรือโต๊ะที่เหมาะสม สำหรับ การทดลอง และสิ่งของ ที่ต้อง ไซ้ ในกรณีนี้ไว้ตามความพอใจ ของเจ้าพนักงาน

๖) ผู้ประดิษฐ์อากาศยาน ต้องทำการ ตรวจตราการ จัดตั้งเครื่องกล ทั้งหมด และ เครื่อง ต่าง ๆ กับทั้งส่วน ทั้งปวง ที่ตนได้ทำ ให้ มอยู่ใน

อากาศยานนั้นโดยสามารถ การตรวจตรา เช่นนี้เพื่อจะทำให้เชื่อนั้นได้
ว่าสิ่งเหล่านี้ย่อมทำหน้าที่โดยถูกต้อง และให้ปรากฏด้วยบุคคลผู้รับผิดชอบ
ในการตรวจวินิจฉัย การลงนามในใบ ดัดแปลงความ ดำเนินไป ซึ่งได้กล่าว ถึง
ในข้อความที่หมายด้วยอักษร จ.

ญ) ผู้ประติษฐ์ต้องจำกัดอำนาจของกองตรวจตราของตนให้ ให้ความ
ยินยอม ผ่อนผันได้ แต่เพียง ในสิ่งที่ไม่พาดพานไป ถึงน้ำหนัก กำลึง หรือการ
ทำหน้าที่ ของส่วนหนึ่ง ส่วนใดเท่านั้น ถ้าหากเป็นสิ่งที่ พาดพานไปถึงคุณ
ลักษณะอันใด อันหนึ่ง ที่กล่าวนั้นไซ้ ก็ต้องตั้งเรื่อง ให้ผลออก แบบแห่ง
อากาศยานนั้น วนจรณ และถ้าเป็นสิ่งที่ พาดพานไปถึงแบบที่เป็นตัวอย่าง
ก็ต้อง เสนอต่อ เจ้าพนักงาน ดังได้วางไว้ ในเรื่อง การแก้ ไข ดัด แปลง แก้
แบบที่เป็นตัวอย่าง

อากาศยานที่ ประติษฐ์ ขนภายนอก พระราชาณา เขตต์ สยาม

๑๙) ในเรื่องอากาศยานแบบใด ๆ หรืออากาศยานข้อ ๆ ไป ที่
ประติษฐ์ ขนภายนอก พระราชาณาเขตต์ สยามนั้น ถึงแม้ว่าในการ
ประติษฐ์ อากาศยานนั้น จะมีได้ ทำตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ ในใบแบบ
กต ถ้าเจ้าพนักงานพอใจว่าเขาก็ได้ทำให้เป็นไปตาม ข้อ กำหนดนั้น ๆ
โดยไม่บกพร่องแล้วไซ้ จะออกใบสำคัญ ดัดแปลงความ สัมควรที่จะเดิน
อากาศได้นั้น ให้ตามความเห็นเห็นชอบ ของคนก็ได้

ใบแนบที่ ๕

(ตามมาตรา ๔๘ และ ๔๙)

คำสั่งแจ้งสำหรับการรักษาสัมตม

๑) ผู้ประติษฐ์จักต้องเป็นผู้เขียนข้อความที่จะลงในชั้นต้น และ
ลงนามไว้ในสัมตมทุก ๆ เล่ม ถ้าหากว่าผู้ประติษฐ์ไม่สามารถจะทำ
เช่นนี้ได้ เจ้าของกัจักต้องทำแทน ข้อความที่จะลงต่อ ๆ ไปนั้น ผู้รับ
หรือผู้อนุในบรรดาบุคคลประจำหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ จักต้องเป็นผู้เขียน
และลงนามไว้

๒) จักต้องมีสำเนาใบสำคัญ สแดงความ สสมควร ที่จะเดิน อากาศได้
นั้นเก็บไว้ในกระเบ้า ข้างท้ายสัมตม อากาศยานด้วยฉบับหนึ่ง

๓) ข้อความที่ลงทั้งหมด จักต้องเขียนด้วยหมึก เว้นไว้แต่ข้อความ
ที่จะลงในสัมตมเดินทาง และสัมตมตั้งญานานั้น จะเขียนไว้ในสัมต
จดหมายเหตุ อย่างใด ๆ ด้วยดินสอดำก็ได้ แต่จักต้องลงในสัมตม
นั้น ๆ ด้วยหมึกทุกยี่สิบสี่ชั่วโมง

ถ้าหากว่ามี การ สอดสวน อย่างใดในทางราชการ สัมตมจดหมายเหตุ
อย่างใด ๆ นั้นอาจถูกเรียกดูได้

๔) จักต้องไม่มี การ ขูดลบในสัมตมใด ๆ หรือการฉีกแผ่นใด ๆ
ออกไปจากนั้น

๕) จักต้องมีดำเนินไปแบบนั้น แบบไว้ ในสมุดพิมพ์เล่มละหนึ่งฉบับ

๖) ในสมุดพิมพ์ต่าง ๆ นั้น ในชนิดหนึ่ง ๆ ให้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ

๑. ในสมุดเดินทาง

ก, อากาศยานนั้นเป็นแบบใด เครื่องหมายสัญชาติ และทะเบียนของอากาศยานนั้น นามเต็ม สัญชาติและถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ นามของผู้ประดิษฐ์ ส่วนเจ้าหน้าที่ และ

ข, นอกจากนี้ สำหรับการ เดินทางทุกครั้ง ให้มีรายละเอียดเพิ่มขึ้น

๑. นาม สัญชาติและถิ่นฐานที่อยู่ของ บรรดา บุคคล ประจำหน้าที่ทุก ๆ คน และ

๒. ตำบล วันและเวลาที่ออกเดินทาง ทางที่เดินไป หรือมา และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในระหว่าง การเดินทาง นั้นสั้นทุก อย่างรวมทั้งการลงดิน และลักษณะอากาศด้วย

๒. ในสมุดอากาศยาน :-

ก, อากาศยานนั้นเป็นแบบใด เครื่องหมายสัญชาติ และทะเบียนของอากาศยานนั้น นามเต็ม สัญชาติและถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ นามของผู้ประดิษฐ์ ส่วนเจ้าหน้าที่ และส่วนของกึ่งถังปวง

ข, แบบและเลขหมาย ชุดของเครื่องกล และแบบของใบพัดแต่ละดวง เลขหมายเกดียว เส้นผ่าศูนย์กลาง และนามของผู้ทำ

ค, แบบของเครื่องวิทยุที่จัดใหม่ไว้ ตาม

ข, ตารางแสดงหลักฐานอันจำเป็น ที่เกี่ยวกับภารกิจด้วยดวดแกงแนง สำหรับ บอก ให้ ผู้ควบคุม อากาศยาน และ ดูแล การ รักษา อากาศยาน นั้นทราบ และ

ง, รายงานที่จัดไว้ อย่างถาวรใน เรื่อง ที่เกี่ยวกับ การ ช่างกล ใน อายุของอากาศยาน รวมทั้งการทดสอบ ดันทุกอย่าง ในการรับ นั้น ด้วยการถอดเครื่องทิ้งไปง ออกตรวจแก้ โดยถาวร การเปิดขึ้น ส่วนต่าง ๆ บางอัน การแก้ไขซ่อมแซม และ การงานทั้งหมด ที่อยู่ในประเภทเช่นนั้น

๓.- ในปมเครื่องกล :-

ก, แบบของเครื่องกล เลขหมายชุด นามผู้ทำ กำลังของเครื่อง การหมุนอย่างมากที่สุดในอาการปรกติ ของเครื่องกล วันรับและ วันที่นำออกใช้ การเป็นครั้งแรก จำนวนเบนซินที่ใช้ จำนวนน้ำมันที่ใช้

ข, เครื่องหมายทะเบียนและแบบของอากาศยานซึ่งมีเครื่องกลนั้น จัด ตั้งไว้ ในนั้นและ

ค, รายงาน ที่จัดไว้ อย่างถาวร ใน เรื่อง ที่เกี่ยวกับ การช่างกล ในอายุของเครื่องกล. รวมทั้งการทดสอบ ดันทุกอย่าง ในการรับนั้น ด้วย จำนวนชั่วโมงที่ไต่เดินแล้ว การถอดเครื่องทิ้งไปง ออกตรวจแก้ โดยถาวร การเปิดขึ้นส่วนต่าง ๆ บางอัน

การแก้ไข ซ่อมแซม และการงาน ทั้งหมดที่อยู่ในประเภทเช่นนี้

๔.- ในปมสัญญา :-

ก, อากาศยานนั้น เป็นแบบใด เครื่องหมาย สัญชาติ และทะเบียน
ของอากาศยานนั้น นามเต็ม สัญชาติ และถิ่นฐานที่อยู่ของ
เจ้าของ

ข, คำบด วันและเวลาที่ตั้ง หรือรับ สัญญาอย่างใด ๆ และ

ค, นามหรือเครื่องหมาย อย่างอื่น ของบุคคล หรือสถานที่ ซึ่ง เป็น ฝ่าย
ที่ตั้งหรือรับสัญญา อย่างนั้น ๆ

ใบแนบที่ ๖

แบบ ก

(ตามมาตรา ๒๑)

แบบคำขอร้อง เพื่อจะรับใบ สำคัญ แสดงการ ขึ้นทะเบียน อากาศยาน
ข้าพเจ้าขอรับคำขอร้อง เพื่อจะรับ ใบสำคัญแสดงการขึ้นทะเบียนและให้ออก

จำนวนบุคคล

เครื่องหมายสัญชาติและทะเบียนสำหรับอากาศยาน บรรทุกคนโดยลำนำและของ

บรรทุกของ

ต่อไปนี้

ผู้ทำ

เครื่องหมายของผู้ทำ

นามเต็มของเจ้าของ

ถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ
 ถิ่นฐานของอากาศยาน
 คำบรรยาย

สำหรับเครื่องบิน		สำหรับอากาศยาน	
เป็นเครื่องบินบก	เครื่องบินทะเล	เป็นอย่างกระต้าง	กึ่งกระต้าง
หรือเรือบิน		หรือไม่กระต้าง	
จำนวนปีก	กต่างคือ	ส่วนจุเป็นลูกบาท	
ปีกสองชั้น	ปีกชั้นเดียว		
๑	๑		
เป็น	อย่างที่ใช้	ก่าตั้ง	ตั้ง หรือ ก่าตั้ง
คั้น			
ขนาดยาว	โดยตลอดเป็นเมตร	ขนาดยาว	โดยตลอดเป็นเมตร
		ขนาด	กว้าง
			นำตัด
			อย่าง
			มาก
			ที่สุด
			เป็นเมตร
ส่วนกาง	เป็นเมตร	ที่	พิพะ
			สัมภาระ
			ที่ใช้
			ในการ
			ทำ
			เปิดอก
			หุ้ม
			และ
			นาม
			ของ
			ผู้
			ทำ
ขนาดสูง	อย่าง	มาก	ที่สุด
			เป็นเมตร
ปีก	เป็น	อย่าง	ที่
			ทำให้
			พบ
			ได้
			หรือไม่
ที่นั่ง	หรือ	ส่วน	จุ
			คน
			โดย
			ส่วน
			ที่นั่ง
			หรือ
			ส่วน
			จุ
			คน
			โดย
			ส่วน

สำหรับเครื่องกล

เดขหมาย

ดบหมนหรือประจำ

จำนวนดบ

รงมา

ชอของมทำ

ชอถาม และแบบของเครื่องกล

นำหนัก ทั้งหมด ของเครื่องบนพร้อม ด้วยเครื่องกล

ส่วนजूนำหนัก ที่ใช้ ให้เป็นประโยชน์ได้

* ชาวเจ้าได้แนบใบ คำคณิตมา กับคำชอของ นด้วย คือ

* ถ้าผู้ชอรองได้รับใบ คำคณิต

หรือใบอนุญาตไว้แล้ว ก็เขียนแทนไว้ว่า (๑) ใบ คำคณิตแสดง ด้ยชาติ

“ใบ คำคณิตแสดง ด้ยชาติ และ ความ ส้มควร และ ความ ส้มควร

ของชาวเจ้านัน ท่านได้ อนุมัติ เมื่อออกใบ

คำคณิต เดขหมาย

(๒) ใบ คำคณิตแสดง ความ

ตงวันที่

นั้นแล้ว”

ส้มควรที่จะเดินอากาศได้ +

+ สำหรับอากาศยาน บรรทุกคน โดย

ด้านเท่านั้น

ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้า ขอชี้แจงในที่นี้ ว่า

นาย อยู่ที่

อากาศยานเป็นของ

บริษัท ทำการอยู่ที่

ห้าง ทำการอยู่ที่

และรายละเอียดที่แจ้งไว้ข้างบนในเรื่องอากาศยานนั้น เป็นความจริง ตาม
ความรู้ และความเชื่อ อย่างดีสุดของข้าพเจ้า ถ้าได้ ออกใบสำคัญแสดง
การชดเชยเงิน ให้แก่ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ายอมถือข้อกำหนดต่อไป
คือ

๑) เมื่อมีการ เปลี่ยนแปลง อย่างไร ในเรื่องถิ่นฐาน ของอากาศยานนี้
ถ้าการเปลี่ยนแปลง เช่นนั้น เป็นไป ชั่วคราวหนึ่ง ซึ่งเกินสิบ ห้าวัน ก็จะแจ้ง
ความให้ทราบโดยตนเอง หรือมิฉะนั้น ก็โดยจดหมาย ลงทะเบียน

๒) เมื่ออากาศยาน ทุกลำแล้ว นั้นได้ หักส่งขายลง ด่วนหายหรือ
โอนไปเป็น ของผู้อื่น ก็จะแจ้งความให้ทราบ เช่นข้างบน และในการ
โอนนั้น จะบอกนามและที่อยู่ ของผู้รับโอนด้วย

๓) เมื่ออากาศยานใด หักส่งขาย ด่วนหาย พันที่จะหาตัว กลับมา
ได้ หรือได้ โอนไปเป็น ของผู้อื่น ก็จะคืน ใบสำคัญนี้

(ลงนามผู้ชดเชย)

นามเต็ม และที่อยู่

ลงวันที่

แบบ ข

(ตามมาตรา ๒๑)

แบบใบสำคัญแสดงสัญชาติ และความล้มควม

นาย อยู่ที่ ตำบล

อำเภอ จังหวัด มณฑล

.....
เป็นผู้ ทรูจกกัน กับข้าพเจ้า

ได้ มลู พุคจน แก่ข้าพเจ้า ไหรวุ อย่าง เป็น ที่พอใจ ว่าเป็นคนผู้นจริงแท้

ข้าพเจ้า เชื่ออย่าง แน่นอน ว่าเป็นผู้ มสัญชาติเป็น

อยู่ในบังคับ การสืบส่วน ซึ่งข้าพเจ้าได้ กระทำ

ในเรื่อง อุปนิสัย และชื่อเสียง ของผู้น มีได้ สือให้ เห็นเหตุอย่าง ไดอันเป็น

ปฏิบคช แก่การ ที่จะออกใบอนุญาตให้ เป็นเจ้าของ อากาศยาน
.....

(ลงนาม)

(นายอำเภอ หรือผู้บังคับการตำรวจ)

ลงวันที่

.....
อำเภอ

มณฑล หรือจังหวัด

แบบ ค

(ตามมาตรา ๒๒)

แบบใบสำคัญ แสดงการขึ้น ทะเบียน อากาศยาน

อากาศยาน ดังบรรยายไว้ข้างใต้ ได้ขึ้นทะเบียนตาม พระราชบัญญัติ

การบินอากาศ พระพุทธศักราช ๒๕๖๕ แล้ว และได้รับเครื่องหมาย
สัญชาติ และทะเบียนอนโต ออกให้ไว้ดังต่อไปนี้ คือ

เครื่องหมาย สัญชาติ

เครื่องหมายทะเบียน

คำบรรยาย

สัญชาติ

เลขหมาย และวันในทะเบียน

แบบของ อากาศยาน

ผู้ทำ

เลขหมาย ของผู้ทำ

คำบรรยาย

นามเต็ม ของเจ้าของ

ถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ

สัญชาติ ของเจ้าของ

ถิ่นฐานของ อากาศยาน

ให้อากาศยานนั้น มีแผ่นโลหะจารึก ดังต่อไปนี้ติดไว้ที่เปิดหรือลำตัว
ในที่ซึ่งเห็นได้ชัด

อากาศยานได้ขึ้นทะเบียนเลขหมาย.....ด้าย
เครื่องหมาย.....

นามของเจ้าของ.....

ถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ.....

ถิ่นฐานของอากาศยาน.....

(ลงนามเจ้าพนักงาน).....

ลงวันที่.....

แบบ ข

(ตามมาตรา ๒๕)

แบบคำขอร้อง เพื่อจะรับใบอนุญาตให้เป็นผู้ขับ

สำหรับ อากาศยานส่วนบุคคล

ข้าพเจ้า ขอยื่นคำ ขอร้อง ให้ ออกใบ อนุญาตให้ ข้าพเจ้า เป็นผู้ขับ

เครื่องบิน
.....ส่วนบุคคล

อากาศนาวา

ข้าพเจ้าได้แนบใบสำคัญติดมากับคำขอร้องนี้ด้วย คือ

แบบ ง

(ตามมาตรา ๒๖ และ ๒๗)

แบบใบสำคัญ ของแพทย์

ข้าพเจ้าขอใ้ ใบสำคัญไว้ว่า ข้าพเจ้าได้ตรวจนาย
อยู่ที่ ตำบล อำเภอ จังหวัด

มณฑล ซึ่ง เป็นผล ตรวจกนกกับข้าพเจ้า

ได้ มีผลพดจันแก่ข้าพเจ้าให้ ร้อย่างเป็นที่พอใจ—
ว่าเป็นคนผุ้จริงแถวณในทางแพทย ด้วยความ มุ่งหมายที่จะให้ทราบ
นั้ในเรื่องความ สัมบรณั้ แห่งสัติ และกำลั๊งกาย สำหรั้บ การบิณ

ข้าพเจ้าได้ พจารณาขอกำหนัดในทางแพทย ซึ่งวางไว้ ในใบแนบที่๑

ใน “พระราชบัญญัติ การเดินอากาศ

* ขอใ้ ติงรายด้อยัดในทัน พระพทศักราช ๒๕๖๕” และ เมือ

อยางพอเพียงเพื่อ ให้เจานาทแพทย ได้ตรวจโดยชอบแถว ข้าพเจ้า

สามารถตงความเห็นได้ ความขอรอง เห็น ว่าเป็น ผุ้ ม สกษณบรณั้ตาม

ควรแก่การบิณเพียงไร ขอกำหนัดเหล่านั้ เว้นแต่ในดั่งที่

จะกล่าวต่อไปนั้ คือ*

ตามความเห็นของข้าพเจ้านบวว่าเป็นผุ้ ทมสัติ และกำลั๊งกาย ควร

ไม่ควร

แก่การบิณ

(ตงนามเจานาทแพทย)

(ตำแหน่ง)

ตงวันที่

แบบ ๑

(คุมাত্রา ๒๖ และ ๒๗)

แบบใบสำคัญ " ก " แสดงความสามารถในการบิน

สำหรับผู้ขับอากาศยานส่วนบุคคล

ข้าพเจ้าขอใ้ใบสำคัญไว้ว่า

นาย อยู่ที่ ตำบล

อำเภอ จังหวัด มณฑล

ซึ่งเป็นผู้ทรงจกนกับข้าพเจ้า

ได้มีผู้พ้คนให้ข้าพเจ้าร อย่างเป้นที่พอใจแล้วว่าเป็นตัวผู้จริง

ได้ทำการทดลองดังต่อไปนี้

× จงดงแบบของเครื่องบิน บิน เครื่องบิน แบบ ×
อากาศยานวา

หรืออากาศยานในทัน ต่อหน้าข้าพเจ้า ทงต้องอย่าง เป้นที่พอ
ใจของข้าพเจ้า กล่าวคือ

ได้ทำการทดลองทุก ๆ อย่างตามวิธีที่ข้าพเจ้าได้ดงหมายเหตุ และ
ได้ดงนามไว้ เ็นน ด้วยอักษรย่อ

ข้าพเจ้าทงต้องเห็นว่าเป็นผู้ที่สามารถจะขับ เครื่องบิน ส่วนบุคคลได้
อากาศยานวา

จงบอกตำแหน่งไว้ ในที่นี้	×	()
เป็นต้นว่า ผู้ช้บอากาศยานใน (ตงนาม)	×	()
ราชการทหาร	()	ผู้สอบได้
	()	()
	()	()
	()	()
	()	()
	()	()

ตั้งวันที่

หมายเหตุ—แบบใบสำคัญ “ ข ” ดังแสดงความสามารถใน การบิน สำหรับ
 ผู้ช้บอากาศยานบรรทุกคนโดยลำหรือของจะคล้ายกันกับข้าง
 บนนี้ มี การเปลี่ยนแปลง การทดลอง ในตอนท้าย

แบบ ๓

(ตมาตรา ๒๘ และ ๒๙)

แบบใบสำคัญ ดังแสดงความ สามารถใน ทางเทคนิคในหน้าที่
 ต้นหน
 ของอากาศยาน บรรทุกคน โดยลำ หรือของ
 ข้างกล

ข้าพเจ้าขอให้ ใบสำคัญไว้ว่า ข้าพเจ้าได้ สอบได้ ความรู้ ของ

นาย อยู่ที่ ตำบล

อำเภอ จังหวัด มณฑล

ซึ่ง เป็น ผู้ ทวีจก กนก บข้าพเจ้า

ได้ มน พัก จน ให้ ข้าพเจ้า รุ อย่าง เป็น ที่ พอ ใจ แด ว่า เป็น ความ นจร
นี้ ใน เรื่อง ดั่ง ี่ ระบุ ไว้ ใน ใบ แนบ ที่ ๓ แห่ง “ พระราชบัญญัติ การ เติ น อากาศ
พระพุทศ กั กราช ๒๕๖๕ ” สำหรับ คนหน และ ผู้ น ได้ ส แด ง ให้ เห็น ว่า
ข้าง กด

มี ความ รุ ใน เรื่อง ดั่ง ี่ หนึ่ง ๆ อย่าง เป็น ที่ พอ ใจ

ข้าพเจ้า เห็น ว่า เป็น ผู้ ที่ สามารถ จะ ทำ การ ใน น้ าที่ คนหน ของ อากาศ
ข้าง กด

ยาน บร รทุก คน โดย ส้น หรือ ของ ไต่

(ลงนาม) ผู้สอบได้

ลงวันที่

แบบ ๗

(ตามมาตรา ๓๐)

แบบใบคำคัญัดแสดงความ สามารถในหน้าที่ ของบุคคล ประจำหน้าที่
(อย่างอื่นนอกจาก ในหน้าที่ ผู้ขับ คันหน หรือช่างกล)

ของอากาศยาน บรรทุกคน โดยลำาน หรือของ

ข้าพเจ้าขอให้ ใบคำคัญัดไว้ว่า ข้าพเจ้าได้ สอบได้ ความรู้ของ

นาย..... อยู่ที่..... ตำบล.....

อำเภอ..... จังหวัด..... มณฑล.....

ซึ่ง..... เป็นผู้ ทรงจกนกับ ข้าพเจ้า
ได้ ม ผู้ พักคน ให้ข้าพเจ้า ร้อย่าง เป็นที่พอใจ แลดูว่าเป็นตัว ม นจริง
เรื่องขอขบคับในอากาศตั้งมออยู่ในพแนก ๘ แห่ง “พระราชบัญญัติ การเดิน
อากาศ พระพุทธศักราช ๒๕๒๕” และผู้ ได้ ตั้งแดง ให้เห็นว่ามี ความรู้
ทวไปในเรื่องนั้น เป็นอย่างด

ข้าพเจ้า เห็นว่า เป็นผู้ ที่สามารถ จะทำ การใน หน้าที่ บุคคล ประจำ หน้าที่
(อย่างอื่น นอกจากในหน้าที่ ผู้ขับ คันหน หรือช่างกล) ของอากาศยาน
บรรทุกคน โดยลำาน หรือของได้

(ลงนาม)..... ผู้สอบได้

ลงวันที่.....

แบบ ช

(ตามมาตรา ๓๑)

แบบใบอนุญาตสำหรับบุคคลประจำหน้าที่

เลขหมาย พ.ศ. ๒๕

(นามเต็ม)

อยู่ที่ (ที่อยู่)

เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตนี้ไว้สำหรับ ทำการในหน้าที่

* จะต้องจัดทำ ออกเดี่ยว

* (ก) ผู้ขับเครื่อง บินส่วนบุคคล

ทั้งหมด คงจดไว้แค่ที่ควรลง

(ข) ผู้ขับอากาศยานบรรทุกคน

โดยผ่าน

เครื่องบินบก

หรือของ ซึ่งเป็

เครื่องบินทะเล

ตามแบบต่อไปนี้

เรือบิน

(๑)

(๒)

* (ค) ต้นหนของอากาศยานบรรทุกคน โดยผ่าน หรือของ

* (ฆ) ช่างกวดของอากาศยาน บรรทุกคน โดยผ่านหรือของ

* (ง) ผู้ที่ประจำการใน อากาศยาน บรรทุกคน โดยผ่าน หรือของ

สำหรับคราวหนึ่งเป็นเวลาตั้งแต่แต่วันที่ เดือน พ.ศ. ๒๕.....

อนุโลมตาม พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พระพุทธศักราช ๒๕๖๕

(ลงนามเจ้าพนักงาน)

ลงวันที่

รูปถ่ายของผู้ถือใบอนุญาตนี้

หมายเหตุ — แบบใบอนุญาต สำหรับผู้ขับอากาศยานจะคล้ายกันกับข้าง
บนนี้ มีการเปลี่ยนแปลง ตามที่อาจเป็นการจำเป็น

แบบ ฅ

(ตามมาตรา ๓๓ และ ๓๔)

แบบใบสำคัญแสดงความสามารถที่จะเดินอากาศได้

เลขหมาย

ข้าพเจ้าขอใบสำคัญไว้ว่าอากาศยาน

แบบ

นามของผู้ทำ

เลขหมายของผู้ทำ

นี้ เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนที่จะเดิน อากาศได้ ได้มีการตรวจสอบเช่น
อย่างอากาศยานแบบ

อากาศยานคือ ๆ ไปซึ่งเป็นแบบเดียวกับอากาศยาน

ซึ่งได้ รับใบสำคัญ ด้แสดง ความ ด้มควร ที่จะเดินอากาศได้ แล้ว

เดขหมาย อนใดออกให้เมื่อ วันที่

และขาพเจาได้ ให้ ใบสำคัญนี้ไว้ว่า ด้มควร ที่จะเดินอากาศได้ กต่างคือ
ถ้าชอบด้วย ข้อกำหนดดังต่อไปนี้

(ก) นำหนักทั้งหมด รวมทั้งรายการบรรทุกน้ำหนักดัง ในนั้น
ทั้งต้นด้วย จักไม่เกิน กิโลกรัม

(ข) การบรรทุกน้ำหนัก รวมทั้งการจัดวางที่นั่ง ของคนโดยส่วน
ด้วย จักเป็น อย่างที่ทำให้ศูนย์ ความหนัก คงอยู่ภายใน
ขีดคนดังต่อไปนี้

คือ

(ตงนาม)

(ตำแหน่ง)

คำบด

ดงวันที่

แบบ ฎ

(ตามมาตรา ๓๘)

แบบ ใบสำคัญ ประจำวัน แสดงความ ปราศ ภัยของอากาศยาน

อากาศยานแบบ เครื่องหมายทะเบียน

การตรวจตรา ณ เมื่อวันที่ เวลา

ข้าพเจ้าขอให้ ใบสำคัญไว้ว่าในวันนี้ ข้าพเจ้าได้ ตรวจสอบความเรียบร้อยของอากาศยานข้างบนนี้ และเห็นว่าสำหรับ การบินในวันนี้ ถ้าบรรทุกน้ำหนัก ดังระบุไว้ใน ใบ สำคัญ แสดงความ สัมควรที่จะเดิน อากาศได้ อากาศยานนี้ ย่อมปราศภัย ทุกประการ

(ลงนาม)

(ลงนามกำกับ)

ลงวันที่

ข้าพเจ้าขอให้ ใบสำคัญไว้ว่าในวันนี้ ข้าพเจ้าได้ ตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องกุด และสิ่งของ ที่ต้อง ใช ในอากาศยานข้างบนนี้ และตามความเห็นของข้าพเจ้า สำหรับการการบินในวันนี้ สิ่งเหล่านี้ ย่อมปราศภัยทุกประการ

(ลงนาม)

(ลงนามกำกับ)

ลงวันที่

แบบ ๑

(มาตรการ ๔๐)

แบบใบสำคัญ ของผู้ ขับ ดัดแปลงความ เรียบร้อย

โดยทั่วไปในอากาศยาน ก่อนการบิน

อากาศยานแบบ เครื่องหมายทะเบียน

เตรียมการ ที่จะบินจาก ไปยัง

การบรรทุกน้ำหนัก

น้ำหนักทั้งหมด ของอากาศยาน รวมทั้งรายการ บรรทุกน้ำหนักตั้ง
ในหนังสือ ดัดแปลง ไม่เกิน กิโลกรัม

การบรรทุกน้ำหนัก (รวมทั้งการ จัดวาง ที่นั่ง ของคน โดยด้าน ด้วย)

เป็น อย่าง ที่ทำให้ ดัชนี ความหนักอยู่ ภายใน ขีดกั้นดังระบุไว้ ในใบสำคัญ
ดัดแปลง ความสมควร ที่จะเดิน อากาศได้ เบนซิน น้ำมัน และน้ำพอลเพียง
สำหรับการ เดินทาง ซึ่งมุ่งหมายไว้ กล่าวคือ

เจ้าหน้าที่ และบุคคล ประจำท่า

นาม ภาระ เครื่องหมายใบอนุญาต

จำนวนคน โดยด้าน

เห็นว่า อากาศยานนี้ควรแก่การเดินทาง ซึ่งมุ่งหมายไว้ นั้น ทุกประการ

(ลงนาม)

ตั้งวันที่

เวลา

วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๕

ราชกิจจานุเบกษา

แบบ ๗

(ตามมาตรา ๔๘ แห่ง

แบบปฎิบัติราชการ

วันที่	เวลา	ผู้บังคับการ	ทางเดิน	เวลาที่อยู่ในอากาศ		จำนวนเป็นชั่วโมง	จำนวนนาฬิกา	จำนวนนาที
				ชั่วโมง	นาที			
			ยกมา					

ยกไป.....

แบบ ๖

๖๔ และ ๖๕)

ปมอากาศยาน

จำนวนน้ำ ที่ใช้	จำนวนคน โดยสาร	การซ่อมแซม หรือการเปลี่ยน ส่วนต่าง ๆ	หมายเหตุ	ตงนาม
			<p>เวลาที่อยู่ในอากาศตั้งแต่การตรวจ ตรวจ และถอดเครื่องออกตรวจแก้ โดยถนัดเป็นคราว ๆ ซึ่งเป็นครั้ง ที่สุด</p> <p>ชั่วโมง นาที</p> <p>วันที่</p> <p>วันที่ทำการตรวจตรา และถอดเครื่อง ออกตรวจแก้ โดยถนัดเป็นคราว ๆ ซึ่งเป็น ครั้งที่สุด</p>	

กไป

แบบ ๗

(ตามมาตรา ๔๘ และ ๔๙)

แบบพิมพ์เครื่องกวด

วันที่	เขต	ช่างกวดซึ่งควบคุม	การหมุนใบหน้าที่		เวลาที่ได้เดิน	ข้อบกพร่องที่พบ
			ขึ้น บนพนัก	ในอากาศ (ในการขึ้นขึ้น หรือขึ้นในระดับ)		

แบบ ๗

มาตรา ๔๘ และ ๔๙)

แบบปมเครื่องกล

ชื่อบุคคลหรือที่พบ	รายละเอียดในการ ถอดเครื่อง ออกตรวจแก้อย่างถาวรและการ เปลี่ยนส่วน	หมายเหตุ	ตงนาม
		<p>เวลาที่เดิน ตั้งแต่การตรวจตรา และ ถอด เครื่อง ออก ตรวจ แก่ อย่าง ถาวร เป็น คราว ๆ ซึ่ง เป็นครั้งที่สุด ชั่วโมง นาที วันที่ มีการ ตรวจตรา และ ถอด เครื่อง ออกตรวจแก่ โดยถาวร เป็นคราว ๆ ซึ่ง เป็น ครั้งที่สุด</p>	

ใบแนบที่ ๖

แบบ ณ

อากาศยาน

หมายเหตุ จักต้องไม่ทำการ ขุดพบ หรือแก้ไขในใบอนุญาต
 รายการบรรทุกของ ต้องไม่เขียนถ้อยคำ บัญชีรายการ
 ลงในระหว่างบรรทิตและสิ่งหนึ่ง ๆ ต้อง บรรทุกหรือใบบอก
 ลงบนบรรทิตหนึ่งต่างหาก รายละเอียด ภาษีอย่างทั่วไปถ้า
 อย่างใดซึ่งอาจจำเป็นจะลงเพิ่มเติมก็ได้ หรือของที่บรรทุก

สำหรับเจ้าพนักงาน
 คุมการไว้

อากาศยาน เครื่องหมาย.....
 นาม.....
 ที่ตั้ง.....
 ผู้ขับ สัญชาติ.....
 เลขหมายใบอนุญาต.....
 ตำบลที่ออกจาก.....
 ไปหรือมา... ประเทศ.....
 ของ ตำบลที่มุ่งหมาย.....
 จะส่งไปหรือมา..... ประเทศ.....
 จำนวน ใบบอกภาษีที่แนบไว้.....

ผู้ชี้ให้ ใบสำคัญรับ รอง ความถูกต้องแห่ง บัญชี ราชการ บวรถ ของผู้
 ความบก กำหนดโทษ ซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้ และได้ตั้งนาม และตั้ง เงินไว้ใน
 หนังสือดำเนิรคดีของเบอง โสของราชการทั้งบรรพตที่จัด

เครื่องหมาย และเลขหมาย ทัพอ เครื่องหมาย เลขหมาย	จำนวน (เบื้องต้น และหนังสือ) และค่า บรรยายให้พอ	ลักษณะ ของทั ม ทัพนก	หมายเลข

ตั้งวันที่ ตั้งนามและชื่อ

แบบ ต

อากาศยาน

ค่ามัดที่ออกจากไปหรือมา

ค่ามัดที่มุ่งหมายจะไปหรือมา

ใบบอกภาษีซึ่ง

สำหรับของต่อไปนี้

หีบห่อ			คำบรรยายบอกสิ่ง ที่มีอยู่ภายใน โดยละเอียด	ตั้งจาก ประเทศ	ราคา	น้ำหนัก	
เครื่องหมาย และเลขหมาย	จำนวน	คำบรรยาย				รวมทั้งหีบห่อ	เฉพาะของ

ลงวันที่....

ลงนามผู้ตั้ง.

แบบ ก

อากรศยาน

ใบออกภาษีซึ่ง

..... ได้ทำ

สำหรับของต่อไปนี้

รายการ	คำบรรยายบอกสิ่ง ที่มี อยู่ภายใน โดยละเอียด	ตั้งจาก ประเทศ	ราคา	น้ำหนัก		หมายเหตุ
				รวมทั้งหมด	เฉพาะของ	

ตั้งวันที่.....

ตั้งนามผู้ตั้ง.....